

කතුවේරියාගේ වෙනත් කෘති

නවකතා

- ✧ ආදරය කාවන්ත
- ✧ කතා මැදිරි එළි
- ✧ කළු එකපත්
- ✧ කඳ රූ වර්ණ
- ✧ හිමි කැසි සිහිමේ
- ✧ මන්දාගා
- ✧ හාඩන් සැලළිහිහි
- ✧ අරුණලේ
- ✧ සිහින මියැදුනාදෙන්
- ✧ ආශිර්වාදිනි
- ✧ කඳ දියෙන් ඇඟිල්ලක්
- ✧ සංවේදනා
- ✧ කදුදරාහි ආදරේ
- ✧ පහන් තාරාකාව
- ✧ දුර්ග තරණ
- ✧ නොනඩන අතකත්

නවකතා - පරිච්ඡේද

- ✧ ක්‍රිස්ටා කොල්ලකරුවාගේ සෙමීමය (Pirate's Angel By Robyn Crane)
- ✧ වස්තුවකට වියා ඇවිදීම (Jasmine By Jackie Conner)
- ✧ මන්දාගා (Mandira By Chris Slusser)
- ✧ යථා (Nothing Lasts Forever By Sidney Sheldam)

පිළිගත යොමු යම් - උපදේශන

- ✧ පිළිගත යොමු (A Guide to confident Living By Norman Vincent Peale)
- ✧ පිළිගත යොමු - 2 (Positive Living - Day by day By Norman Vincent Peale)
- ✧ චරිතය හා පෞරුෂය (Character By Samuel Smiles)
- ✧ ආලෝකයෙන් ආලෝකයට (ධර්මපදය ඇසුරෙන්)

අධ්‍යාපන

- ✧ ලොව දිනු විරූපය - චරිත කතා
- ✧ කතූන් අළු - සියලුම ශ්‍රේණිවල දරුවන් සඳහා
- ✧ Shookya - English Alphabet with Activities
- ✧ ගණන - මූලික අත්වැල
- ✧ ගණන - පෙර පාසල් වැඩ පොත
- ✧ ගණන - 1 ශ්‍රේණිය - මව්බිස ඇතිවන වැඩ පොත
- ✧ ගණන - විද්‍යාත්මක හේතු පහදාදීම
- ✧ පෙර පාසල් වැඩ පොත (පොදු සිද්ධාන්ත ඇගයීම - අංක 01)
- ✧ ගණන - 1 ශ්‍රේණිය - පරිසරය ඇතිවන වැඩ පොත

ඉතිහාසය - පරිච්ඡේද

- ✧ අරුණලේ

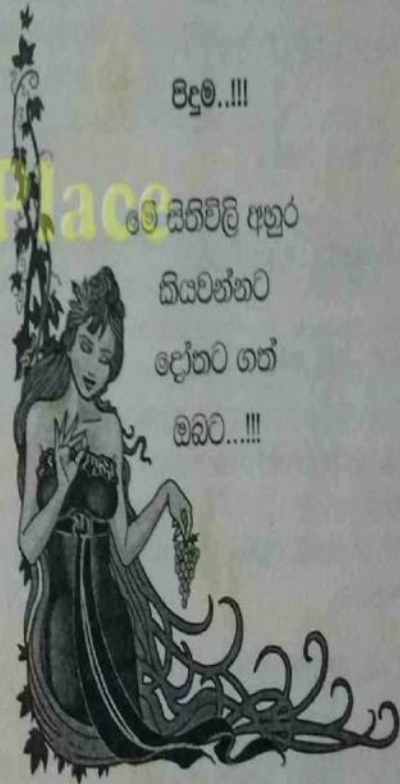
පිළුම...!!!

මේ සිහිවිලි අහුරු

කියවන්නට

දෝතට ගත්

මබට...!!!

පළමු මුද්‍රණය 2008

දෙවන මුද්‍රණය 2012

සිහින මියැදුණාදෝ..

© දිල්හානි වික්‍රමරත්න

ISBN. 978 - 955 - 0207 - 29 - 9

කවර නිර්මාණය : ටොෂාන් රාබේරා

පරිගණක අක්ෂර සංයෝජනය : දිනුෂා විටාපිති

කතුවරයාගේ ඡායාරූප : සුමුදු හේවාපතිරණ

මුද්‍රණය : මධු ප්‍රින්ටින් වර්ක්ස්

71 B,

හව් නුවර පාර, උඩුපිල,

දෙල්ලොඩි.

ප්‍රකාශනය හා බෙදා හැරීම :

ශාකත පබ්ලිකේෂන්ස්

223/8, ආසිරි මාවත,

නුවර පාර, යක්කල.

077 - 3596233 / 077 - 3847369

www.shaakyapublications.com

(සිහින මියැදුණාදෝ.. කවිකතාවල ඇතුළත් කරන කවර නිර්මාණයන්ද හෝ කවරාකාර අක්ෂරයන් උපුටා ගැනීමේදී හෝ පරිගණක දිල්හානි වික්‍රමරත්න හෝ පුරවි අක්ෂරාලය ලිවීමට ඉඩ හරවා දුන්නාය.)

(දෙවන මුද්‍රණයේ පෙරවදන)

සිහින හැමදාමත් මිය යන්නේ නැත...!!!

සිහින මියැදුණාදෝ.. පසුකලී වසරට මා අතින් ලියැවුණේ, ගත්තකින් ම පිටිතයේ දුටු සිතලු ම සොදුරු සිහින වකින් එක බොදවෙමින් සිටිනු ලබනක ය. එහෙත්, කාලය යනු අපූර්වතම තීරණයකි. එම කාලයේ ම දෙවන මුද්‍රණයට පෙරවදන ලියන මොහොත වන විට පිටිතය යළි සතුට දිව හැමින්, සිහින ඇතිවීමත් හිඳී, පිටිතය හමී සැබවින් ම අරුණයක් ම ය. සිහින හැමදාමත් මිය යන්නේ නැත. ධූන් වහන්සේ දෙසු ලාග - අලාග, යස - අයස, ප්‍රශංසා - නින්දා, සැප - දුක නම් වූ අණිට ලෝක ධර්මය සදාකාලික පරම සත්‍යයකි. අටලෝ දහමින් තොර දෙවයක් මිනිසාට නැත.

සිහින මියැදුණාදෝ.. මගේ දෙවන නවකතා කෘතියයි. තරංගා අක්කාගේ (තරංගා දිසානායක) තාරා ප්‍රකාශනයක් ලෙස 2008 වසරේදී මේ පොත එළි දැවුවේ අහම්බෙනි. පොත් ප්‍රකාශනය පිළිබඳව අඩමිල් රේණුවක හෝ දැනුමක් නොමැතිව හිඳී මොහොතක වය තරංගා අක්කා අතට පත් කළේ දිනුෂා අක්කා ය. සිහින මියැදුණාදෝ.. තවත් එක් මියැදී සිහිනයක් නොවී, පොතක් බවට පත් වූයේ දිනුෂා අක්කාගේත්, තරංගා අක්කාගේත් 'හොඳ හිතට' පින්සිදු වන්නට ය. තරංගා අක්කාත්, දිනුෂා අක්කාත් කෙරේ මිසිත වන අනුපමේය කෘතවේදීත්වය මා මියෙන තුරු ම පිවිසෙන ය.

අද.. දිල්හානි වික්‍රමරත්නගේ නමින් පළවූ කෘතීන් ප්‍රමාණය තිස් ගණනකි. 2009.. 2010.. 2011.. වසර තුන තුළ.. මියැදී සිහින අමතක කළ මගේ හදවත, යළි පණ ලබා පිටිතය සොයන්නට වෙර ගත්තේ ය. හදවත ගොඩ නගා ගත් අභිමතය මට සොයා දුන් ලෝකය පුදුමාකාර සොදුරු වූවකි. භෞතික වපසරිය පුරවාලන මහා පරිමාණ දෑ නොවූවත්, සංයමයෙන් පිරුණු සන්නායක තුළ සතුට මෙන්ම සැකසීම ද පිරී ඇත. දුක, වේදනාව දෙගොඩ තලා ගලා ගිය නිස්සාර අතීතය.. දැන් සිහිවිලි මාත්‍රයක් පමණි. නොපෙනෙන අනාගතය පිළිබඳව දකින, තරගකාරී සිහින මට නැත. අද දවස මට මෙන් ම අනන්‍යත්ව ද අවැඩක් නොවන සේ, යහපත් ලෙස ගෙවීමේ අභිලාෂය ම පෙරටු කොට ගෙන පිටිතය

ගෙවමින් සිටිමි. ඉඳින්.. දැන් පීච්තය පිළිබඳව හදවත වේලා ගත් අපුරු හැසිමි හදවතෙහි නැත. සත්තකින්ම.. පීච්තය.. පිරි.. ඇත.

ඉඳින්.. මේ.. එසේ පුරාවගත් පීච්තය පරිපූර්ණත්වය සොයා ගත සාධාරණ වූ උත්සාහයයි. එසේ හතරකට පෙර වෘත්තීය ලේඛකාවක වන අපේක්ෂාවක් සිත කොතක හෝ රැඳී තිබුණේ නැත. එහෙත්, අද මගේ වෘත්තීය ගුණවිකරණයයි. පීච්තය යනු එයයි. එය අනිවාර්යයෙන් ම කාලයේ හැඩය අනුව උචිත පරිදි, වෙනස් කර ගත යුතුය. සාර්වත්‍රත්වය සොයා ගත හැක්කේ එවිට ය.

ඔබ ද.. මා මෙන් මියැදි සිහින මත ඔබේ පීච්තයේ සොදුරු රිද්මය වතාවත් හෝ බිඳගෙන ඇතුළුව සැක නැත. සෙනෙහසින් ලියා තබමි. පීච්තයේ මල් පිපී ඇති වසන්තයෙන්.. තෙත බිඳකුළු නොමැති කටුක ගිම්හානයෙන්.. අනෙරා වැසි වැටෙන වස්සානයෙන්.. එක ලෙස දරාගෙන පවත් වෙන්නට උත්සාහ දරන්න.. ලෝකයේ වන සියල්ල ම ඔබට අහිමි වී ගිය ද, ඔබ.. ඔබට ම විශ්වාස කරන්න. කවරකු ඔබට පිටුපස ගිය ද.. ඔබ.. ඔබට ආදරය කරන්න.. බාධක, කම්කටොළු හමුවේ සිතාසෙන්නට නොහැකි වුවත්.. නොහඬා හිඳින්නට හෝ උත්සාහ දරන්න. සිහින හැමදාම මිය යන්නේ නැත. විශ්වාස කරන්න.

හැමදාමත් ලියුවා සේ.. හැම පොතක ම ලියුවා සේ.. යළිත් ලියමි.. මගේ අකුරු අතර දැවෙන ඔබ තරම් වටිනා සම්පතක් මට මෙලොවින් උපතා ගත නොහැකි ය. කියවන ඔබ.. මේ පීච්ත කාලයේදී මා ඉපයූ වටිනා ම සම්පතයි. ඔබේ ලිපිය, දුරකතන ඇමතුම, කෙටි පණිවිඩය.. මට ගෙන එන්නේ අප්‍රමාණ සතුටකි. ශක්තියකි. ලියන්නට දිරි දෙන හදවත යහපත කරා ම මෙහෙයවන වටිනා ම පෙළඹුම් කාරකය සහඥ ඔබගේ යහපත් හෝ අයහපත් ප්‍රතිචාරයයි. මාගේ කෘතීන් අතර දැවෙන ඔබට මාගේ ශීර්ෂ ප්‍රණාමය පුද කරන්නේ අකලංක හදවතිනි. ඔබට යහපතක්ම වේවා..!!!

දිල්හානි වික්‍රමරත්න
දුර : 077 - 3596233
2012 - 08 - 01

23 A. උඩගම්මැදද,
වේඳිරැව, තෙල්ලෑණිය.

(පළමු මුද්‍රණය පෙරවදන)

වචනයක්,

කුමක් ලියන්නදැයි නොතේරේ. ලියන්නට අවැසි වූ දේ ලියා අහවර ය. ඒ, මේ නවකතාවයි.

පීච්තය.. අරුමයක්මය. කවදාවත් දුටු සිහින සැබෑ වූයේ නැත. කලකිරෙන්නට බැර නිසාවෙන් තවමත් සිත හසියෙන් අල්ලාගෙන සිටිමි.

හිමිලු කිසිවක් ම නැත. අහිමි වූ දෑ වෙනුවෙන් හඬා වැටෙන පුරුද්දක් ද නැත. අම්මාගෙන්, තාත්තාගෙන් පාර්ථනා ලෝකය ඉටු කළ හැකි වුවහොත් පීච්තයේ ඉතිරි වත්කම් සියල්ල අහිමි වී ගිය ද දුක් නොවී හිඳින්නට මට පුළුවන.

වෘත්තීය ලේඛකාවක් වන්නට මට කවරදාකවත් සිහින නොතිබිණි. මගේ ගමන තවමත් ඉඳි ගමනක් ම ඒ ඇත්තේ වැඩවිනි. හොඳ දෙයක් ලියන්නට, පවත්නා දෙයක් ලියන්නට මම උත්සාහ කරමි. ඒ උත්සාහය සාර්වත්‍රදායී, දයාබර ඔබ මට පෙරළා කියනු ඇතැයි මම විශ්වාස කරමි.

පීච්ත ගමන් මග දිගට ම හමු වූ දයාබර මිනිසුන් එමට ය. ඔවුන් මගේ හදවතේ සදහට ම පිටමාන ය. ඒ සියලු හදවත් පිළිබඳව මගේ හදවතේ ඇත්තේ අප්‍රමාණ භක්තියකි.

මා දිනුවා වන්නේ, මේ ලියූ මගේ හිත කියවා ඔබේ හිත සැනසෙන්නේ නම් පමණි. එය දැනගන්නට මම පෙර මග බලා සිටිමි.

දිල්හානි වික්‍රමරත්න
දුර : 077 - 3596233

23 A. උඩගම්මැදද,
වේඳිරැව, තෙල්ලෑණිය.

'දිව්‍යානි විකුමරත්නගේ' 'ශාකා පාඨය' නැමැත්තියගේ 'ප්‍රේම පාඨය' දැන් ඔබට පැමිණිව ඇත. කවියේ තැනැත්තියගේ අප විසින් දරනු ලබන අතර ඔබ සල ශ්‍රවණයෙන් කවියේ විවිධාකාර 'ශාකා පාඨය'යෙන් - 'ලංකා ඩිකුට් / යන්තල' 71794236 දුරකථන අංකය හිමිවී ඇත. ඔබට කෙටි එම තැනැත්තියගේ, ඔබගේ නම සහ කවිය ලෙසිය යුතු ලිපිනය පැහැදිලිව ලියා 'ශාකා පාඨය'යෙන් ලිපිනය වෙත එවිය.

ශාකා පබ්ලිකේෂන්ස්

223/8, ආසිරි මාවත, නුවර පාර, යක්කල.

දුරකථන : 077 - 3596233 / 077 - 3847369

www.shakyapublications.com

- vii -

ගෞරවී

උන්ගේ දිගු සිහිවිල්ලක එල්ලී ගෙනය. ගෞරවී එවන් කල්පනාවලියක පැවැත්මෙන් බරපතල ගැටළුවකදී පමණක් බව දැන උන් වතු ගෞරවී අසලට ඇදුණය.

"ඇයි මේ... මොනවද බරටම කල්පනා කරන්නේ..?"

වතුරානි ඇසුවේ ගෞරවීගේ හිස මත සුරත තබමිනි.

"ඔප්ප් එක මාරු කරපු එකෙන් මං හරි අමාරුවක වැටුණේ වතු... ඉක්මනටම ලගකින් නවතින්න තැනක් හොයා ගන්න වෙනවා. මිස්ට් නිලකරන්න අදත් රතු ඉර ගහලා. මේ තුන්වෙනි දවස..."

"ඔය සතා ඔහොමමයි ගෞරී... ඔය යකාට අපි එන වෙලාව විතරයි ජේන්නේ. යන වෙලාවල් කවදාවත් ජේන්නෑ..."

"ඒක එයාගේ ඩියුටි එකතේ වතු... ඔහුට වෙලාවේ මිලට වෙනන හිටියේ. ඒකයි මං තැනක් හොයාගන්න එව්වර ඉක්මන් උගේ තැනක්..."

- 09 -

"මම පුළුවන් නම් මං ඔයාට කියා ගන්නවා පැටියෝ, එක්... අර හුණු ජලට එකේ මං ඔයාට කොහේ කියලා කියා ගන්නද..?"

"අයියෝ දරුවෝ... ඔක මට කියන්න දෙයක්ද..? අනික ඉඩ තිබුණොත් කියමු. එක් මං ඔයාට කරදර කරන්න එන්නේ නෑ. එහෙම හොඳ නෑ..."

"එක මං දන්නවා කෙල්ලෝ... එක්.. මේ ප්‍රශ්නට අපි මොකද කරන්නේ...?"

"අනුරාධන් හේමර් ඇඩ්ස් විකක් බැලුවා කිව්වා. ප්‍රශ්න කියෙන්නේ ඒගේ ගාන නම්යි. මං හිතන විදියට නිදහසේ ඉන්න පුළුවන් තුනක් හොයාගන්න එක නම්යි අනික් ප්‍රශ්නේ."

"අපහ බලපු තුන මොකද..?"

"ඒ රුමි එකේ තව ලේස්ලා දෙන්නෙක් ඉන්නවා වතු... එක්කෙනෙක් හුල් වයිම් ස්ටීස් කරන කෙනෙක්. අනිත් එක්කෙනා රොබ් එක විතරක් කරන කෙනෙක්. ඉතින් ඔය දෙකම කරන මට ඒ දෙන්නවම බැලෙන්නෙ නෑනේ..."

"ඔයා තුනෙන් කිව්වද..?"

"මිස් එකේ තුමෝම දන්නවනෙ වතු... කවුරු හරි උදව් කරයි... තුමෝම මට කවුරු හරි ඒ විදියට උදව් කරලා තියෙන්නවා... තුනක් නම් හොයාගන්න අමාරු වෙන එකක් තුන- මට බය මිස්ට් කිලකරන්න මට කම්ප්ලේන් එකක් දායිද කියලයි..."

- සිහි මහාසූත්‍රය -

"එයා මුට්ටි අල්ලන්න ගියාට වැඩක් වෙන එකක් නෑ. මැනේජ්මන්ට් එක ඔයා ගැන දන්නවනේ.. මේ වෙලාවේ එයාලා ඔයාට එක්ස්කියුස් නොකර ඉන්නෙ නෑ..."

වතුරානි මුමුණද්දී ගොරව්ගේ දෙතොල්ලේ තුනී හසරල්ලක් ඇඳි මැකී ගියේය. ඈ එතෙක් පැමිණ තිබූ මාවත කෙටි වුවකි. එහෙත් ඈ වත් යුවතියකට යා හැකි මග බෙහෙවින් ම දිගු වුවකි. එහෙත්, ආ මගේ කෙටි දුර ඈ ගෙවා තිබුණේ සාර්ථකවය. ඒ ගමන එන්නට තමා විසින් කළ කැපකිරීම්, ගොරව්ගේ හදවතට ආදර්ශය මතකයක්ව ගොඩවී මොහොතින් ආපසු යන්නට ගියේය.

"ගොරව් මිස්ට් සමීර් මොත්තයා කතා කරනවා..."

කාර්ය සහයකවරයා පණිවිඩයක් රැගෙන ආවේ සම්පතම මිතුරියන්ගේ කතා බහ අතර තුරය.

"බණ්ඩාර... දැන් එන්න කියලද කිව්වේ...?"

"මිස්ට් එන්න කියලා විතරයි කිව්වේ..."

"තුනක්ස් බණ්ඩාර... මං එන්නම්..."

ගොරව් දෙහිඩියාවෙන් යුතුව හිඳ උත් තැනින් තැනිවිටිය. ඇගේ සිතහඬ අතුරුදන් වී තිබුණි.

"ලෙඩ්ස් දන්නෑ වතු..."

"අර බෝම්බේ සේරම කියලද දන්නේ නෑ..."

"බලමු... මං ගිහින් බලලා එන්නම්..."

සමීර සමරසිංහ ආයතනයේ මානව සම්පත් කළමනාකරුවරයා විය. ගෞරවී මානව සම්පත් කළමනාකරණ අංශය වෙත පිවිසෙන්න විටත් සමීරගේ කාර්යාල කාමරයේ වීදුරු දොර මුළුමනින්ම ඇර දමා තිබුණි.

"මේ අයි කම් ඉත් මිස්ට් සමීර..."

ගෞරවීගේ ලයානවිත හඬින්, සමීර මොහොතකට තිගුණිකු ඔහුගේ මුළුමන සිතාගත් ඇදී ආවේ නිරායාසයෙනි.

"මේ අයි කම් ඉත් මිස්ට් සමීර...!!!"

සමීර සමරසිංහ, ගෞරවී කී දෙය පුනරුවිචාරණය කළේ අයට මිව්වමය. ඒ සමරයාර් සිතා ගොවී ඉන්නට ඇයට තොකුකි විය.

ආයතනයේ සෙසු ප්‍රධානීන් තුළ ගොවු සුවිශේෂී ලක්ෂණයක් සමීර සතුව තිබුණි. ඔහුට ආමන්ත්‍රණය කරදී ගෞරවාර්ථ පද සොදනවාට ඔහු සිසි සේත් ම කැමැත්තක් දැක්වුයේ නැත.

"මිස්ට් කැලි, සර් කැලි දාලා මගේ නමේ ලව්ලි ගනිය තැනි කරන්නෙයා ගෞරවී... මං කැමති කවුරු වුණත් මට සමීර කියලා කතා කරනවා නම්.. මයා නම් කොහොමවත් මිස්ට් කැලි දාන්නෙයා. මොකද මයාගෙ වොයිස් එකේ හැටියට මව්වර ලක්ෂණව සමීර් කියන්න කාටවත් බෑ..."

තමා ආයතනයේ සේවයට පැමිණි මුල්ම දිනයකදී සමීර් කිසිවක් සිහි වී, ඇගේ සිතා නැවුම් විය. සමීර් තම දෙකොල් වූ මහේශ්වරයා සමඟ ගනිමින්, තමා ඉදිරියේ වූ අසුන ගෞරවී වෙත පුරවිත් දැක්වුයේ ය.

"ගොදු ලමයා වගේ දොර වහලා එන්න ගෞරවී..."

ඇය අසුන් ගන්නට පළමුව ගොස් වීදුරු දොර වසා දමා ආවාය.

"මිස්ට් සමීර මට හදිස්සියෙම කතා කළේ...?"

"ගෞරවීට තම තවකින්න කැනක් හම්බ උගේ නැන්ද..?"

"තමා නැ මිස්ට් සමීර..."

"ගෞරවී බලන්නේ මොන වගේ කැනක්ද..?"

"වුවිටත් නිස්කලංක වෙන්න ඕන... ඒත් ඉතින් මට ලොකු තාක්ෂ්ණ ගෙවන්නත් අමාරුයි... මිස්ට් සමීර මගෙන් ඒ කැන ඇහුවො... මිස්ට් සමීර දන්න කැනක් තියෙනවද..?"

සමීර් හිනාහුණේ සොදුරු ලෙසය. ඒ සිතාට ගෞරවී ඊට පෙර සිසි දිනක හුදු සිතාගත්කි. සිතට නැතහුණු කුහල නිසාවෙන්ම ඇගේ තළල මදක් රැළී ගැන් වී තිබුණි.

"ගෞරවී කැමති නම් මං අපේ අම්මට කියලා බලන්නම්. ගෙදර ඉන්නේ අම්මා විතරයි. නංගි ගෙදර එන්නේ ඉඳලා හිටලා. තව සර්වත්ව කෙනෙක් ඉන්නවා. ටැම්ල් ගර්ල් කෙනෙක්. අම්මලගේ ගෙදර අප්ප්ටෙයා එක නිකම්මයි තියෙන්නේ..."

සමීර් කියාගෙන යන දෙස ගෞරවී බලා උන්නේ පුදුමයෙනි. ඇ දැන උත් තරමට සමීර් ගැහැණු ලෙසින්ම පොද්ගලික මව්වගෙන් උපකාර නොකරන කරමිය. ඇගේ හදවත එතරම් මව්ව වූයේ එබැවිනි.

සමීර... මේ හදන්නේ කමට උදව් උපකාර කරන්නෙද...
ඒ ඇයි...? ඇය දන්නා සමීර කිසිසේත්ම තරක මිනිසෙකු
නොවීය. ඔහු හොඳ පාලකයෙකි. දක්ෂ කළමනාකරුවෙකි.
සේවකයන්ට අතිශයින් හිතකම්වත්තයෙකු වුවත් ඒ කිසිදු
සබඳතාවක් සමීර සම තොරතුරු පිළිබඳව ගෙන ගියේ නැත.
ඒ සමීරගේ හැටිය. ගෞරවී එය හොඳටම දැන උන්නාය. ඒත්...
මේ වෙනත් යන්න මොනවාද...?

"ගෞරවී මොනවාද කල්පනා කරන්නේ...?"

"මිස්ස සමීර කිව්ව දේ ගැන..."

"ඇයි පුදුම හිතෙනවාද...?"

"ඔව්... පුදුම හිතෙනවා..."

ගෞරවී මුසු මන්දභාසයකින් යුතුව හිස සැලවූය.

"මිස්ස සමීර මව උදව් කරන්නද හදන්නේ...?"

"ඔව්..."

"ඒ ඇයි මිස්ස සමීර...?"

"මව ඔයාට උදව් කරන්න ඕන කියලා හිතෙනවා..."

ගෞරවී, සමීරගේ මුහුණ දෙස සැපුවම බැලුවාය. යළිත්
විකාවක් 'ඒ ඇයි...?' කියාගන්නට ඇයට සවියක් තිබුණේ නැත.

"ගෞරවී හිතන්නේ මොනවාද කියලා මං දන්නවා... මං
ගෞරවීට උදව් කරන්න හදන්නේ ඇයි කියලා හිතන්නේ..."

මං ගෞරවීට උදව් කරන්න කැමතියි.. ඒ ඇයි කියලා නම් මං
දන්නෙ නැ.. මිස්ස කිලකරන්නගෙන් කම්පලෙන් එකක් ආවා
ගෞරවී මේ වියෙම ලේට වෙලා කියලා.. මං හොයලා බැලුවම
කමයි දැනගන්න නම්ම උනේ ගෞරවීට ප්‍රශ්නයක් කියලා.."

සමීරගේ හඬ පෙරට වඩා බර වී තිබුණි. ඊට පෙර කිසි
දිනෙක අයා නොතිබුණු තරම් සංවේදී සමීරගේ හඬ... ගෞරවීගේ
හදවස මදක් කළඹවමින් තිබුණි.

"ගෞරවී මාව මිස්සන්ඩ්ස්ටැන්ඩ් කරන්න එපා.. මං ඔයාට
උදව් කරන්න හදන්නේ ඔයා හොඳ ලමයෙක් හින්දා... ගෞරවී
ලෙ, අද කාලේ ගැහුණු ලමයෙක් ලෙ කලාතුරකින් දකින්න
පුරුවන් හොඳ ගතිගුණ ගොඩක් තියෙනවා.. මේ වෙලාවේ
ගෞරවීට උදව් කරන්න ඕන කියලා මං හිතන්නේ ඒකයි..."

මේ කාරුණික, සොදුරු මිනිසා මේතුවක් කල් සැතවී
පිටියේ කොහේද...? ගෞරවී උන්නේ කිසිවක් පිසා ගන්නට
නොහැකිවිය. ඒත්... ඒ මොහොතේ එකැන ගෞරවී තොව
වෙනත් අයෙකු උන්නා නම් සිතන්නේ අනෙකකි. සමීරගේ
කතාවක, ඒ හඬ රිද්මය, ඒ මුහුණේ ඉරියව් ආදිය වෙනත්
කවුරුත් හෝ උන්නා නම් වටහා ගන්නේ එලෙස නොවේ.
එසේ නම් සිතන්නේ දිගු කලක්, බොහෝ දිගු කලක් කියන්නට
බලාගෙන, හදවතේ හිර කරගෙන උන් යමක් ඒ මොහොතේ
පවත් කියන්නට පවත් ගත් වගකි.

"ගෞරවී..."

"හොඳ ගතිගුණ හුඟක් තියෙනවා කිව්වේ... මගෙ ලෙ
තරක ගතිගුණක් තියෙනවාද මිස්ස සමීර...?"

ගෝතයේ වළඳුරු හත අවක් ඇද තිබුණු සමීරගේ පුත්‍රයා හිටි අවස්ථාවේ තෙත පැහැති සිතාවකින් එළිය වී තිබේ. මේ තෙත පැහැල්ලු පුත්තරු සිතාවක් සහවාගෙන, මේ මිනිසා වෙතද, මේලෙස සිතා නොවී හිඳින්නේ කෙසේ දැයි ගෞරවයේ තදාය මොහොතින් මොහොත කුහුලිත් පිරී යමින් තිබුණි.

"ඔව් තරඟ ගිහිගුණක් තියෙනවා..."

"මොනවද කියලා මම දැනගන්න පුළුවන්ද මිස්ට සමීර..."

"මෙමවර කියද්දින් මම මිස්ට මිස්ට ගාත එක පමණ තරඟ ගිහිගුණ..."

"වැඩිහිටියෙකුට, උසස් කෙරෙහිද, නිකමට තමන් වැඩ කියලා කතා කරන එක කොට්ටර හොඳද කියලා මි. දොන් ඩා..."

"ගෞරවී එක්ක කරන කරලා ඉතින් මම දිනනාන කියවෙමි. එකට කමක් නැ... මි. අම්මගෙන් අහන්නද..."

"අම්මා කැමිති වෙලා මම එහෙම තිස්කලංක තැනක් හමු වෙතවා නම් කොට්ටර දෙයක්ද...? මිස්ට සමීර අහලා බලන්න- මි. අඟුරාටත් කියන්න මින..."

"බේයි ඉතෙඩ්ට බය වෙන්න එපා කියන්න... එහෙ මියේ බිලින්න කවුරුත් නැ..."

සමීර කියද්දී, ගෞරවී සොදරණියව හිතානුණිය. සමීර මොහොතකට තමා පිළිබඳව අමතකව ගියේය. ඔහුට දැනටමත්

මේ ලෝකතෙකම සසරේ කොතැනකදී හෝ මම පෙර වද කිසි බවයි.

"මි. යන්නද..."

සමීර අකැමැති ආමන්ත්‍රණය මුවින් පිටවන්නට යද්දී ඇගේ වදන් ගිලිණි. ඇගේ උවනේ හැම මොහොතකම ඇඳී තිබෙන ළා පාට මන්දස්මිතය සමීරගේ හදවතට තට්ටු කරමින් උන්නේ ලකාවකටය. යළිත් වරක් ඔහුගේ ආත්මය තමාටම කොදුරා කීවේ මේ අපූරු මුඛනිය සංසාරයේ කවදාක හෝ තමාගේ වී උන් බවයි.

"මි. අම්මට කියලා ධර්ම කෝල් කරන්නම්..."

"මගේ මොහොතිල් නිමවේ එක..."

"මොනවෙල් ලෝ වූ ලෝ භී ලෝ ගයිව සික්ස්..."

සමීර ඇතට පතට නොදැනී කියාගෙන යද්දී ගෞරවීගේ මදක් වටකුරු දෙතෙත් තවත් විකස් වියල් වී තිබේ. ඔහු අද තත්පරයෙන් තත්පරයට ඇයව පුදුම කරවමින් උන්නේය. තම ප්‍රධානියා මේ තරම් සංවේදී, මේ තරම් ආදරණීය පුද්ගලයෙකු වන ගෞරවී ඒ වන තෙක් දැන උන්නේ නැත.

පුදුමය විකරක්ම ඇතුළු හදවතුරු කර ගෙන, එක්... කිසිදු වෙනසක් නොදක්වා ගෞරවී හැඟී සිටියාය. ඇගේ උවනේ වූ පහත් මන්දස්මිතය සමීරගේ හදවත දැඩිව පැහැර ගත්තේය.

"ගෞරවීගෙන් මි. එක ඉල්ලීමක් කරනවා..."

"මගේ..."

ගෞරවයේ නිසි නිසසංසල දෙනෙත දෙස බලා
මොහොත් බලා හිඳිමි වුවමනාවක් සමීර්ට දැනෙමින් සිටිමි.
එක් කමයේ දෙවිය එකම කාරුණික නොවන බව සමීර්
දැන සිටියේය. ඇය අත් සතු උයනක පිටුපස මලකි. එතෙක්
අත්තු සමීර්ගේ පිළිබඳව සිහිවිල්ලක් හෝ පහළ කර තැබීම
අසුබ බව දැන උන්නත් ඉබේ පහළ වූ සිහිවිල්ල පළවා හරින්නට
සිත් නොසමත් වූයේ ය.

"මං සිටිමි දෙවල් කවුරුවත් දැන ගත්තේ තැන්පත්
නොදි..."

"ඉඳි නායේ වතුරත්... තුනෙන් මගේ නොදමි පාත්ත...
දෙන්නටත් කියන්නෙපාද..."

"ඒ දෙන්නා ඉතින් ගෞරවයේ අති යාරවේ දෙන්නෙ..."

"තැන්පත් යු මිස්ට සමීර්... තැන්පත් අ ලොට්..."

"මිසේ... මං අද රැව කෝල් කරන්නමි..."

ගෞරව සෙමින් හිඳ උන් තැනින් නැගිටියාය. කාලය
හෝරා භාග්‍යකට ආසන්නව ගෙවී ගොස් තිබුණි. ගෞරව
ඇත් අසුන වෙත ගියාය. මේසය මත වූ ජංගම දුරකථනයේ
අනුරාධගෙන් ලැබුණු ඇමතුමක් පිළිබඳව සටහන් වී තිබුණි.

ඇය ජංගම දුරකථනයෙන්ම අනුරාධට ඇමතුමක් ලබා
ගත්තාය.

"අයිසේ..."

"මං කී පාරක් ගත්තද...? කොහෙද සිටිමර වෙලා සිටියේ..."

"ඉක්මනට තවතින්න තැන්පත් නොයා ගන්න ඕන අයිසේ...
අදත් විනාඩි 45 ක්ම ලෙට් වුණ..."

"මොකද කරන්නේ ඉතින් දැන්..."

"මොනවා කරන්නද...? ඉක්මනට තැන්පත් නොයා ගන්න
ඕන... වෙන විසඳුමක් තැ... අයිසේ මං පස්සේ ඔයාට ගන්නමි..."

රාජකාරී වෙලාවන්වලදී නොමිනා ලෙසින් දුරකථනයේ
රැකියාවේ සිටීමට පැමිණිත් නොදැක් වූ ගෞරව අනුරාධගෙන් සම්මු
භව්‍යතාය.

දහවල් කෑම පැයේදී යළි ගෞරවයේ තවතැන් පුස්තකය
ඇඳී ආවිය. එකැන උන්නේ ඇගේ ළඟම මිතුරා තුනතුන්,
මිතුරිය වතුරාණීත් පමණි.

"මිස්ට සමීර් මොනවද කිව්වේ..."

"මං ලෙට් කියලා කමිස්ලෙන් එක මිස්ට සමීර්ට හිහිල්ලා..."

"ඉතින් ඔයාට වෙන්න කරාද..."

"නෑ වතු... මිස්ට සමීර් පුදුම හිතෙන කතාවක් කිව්වා...
එයාගෙ අම්මලාගෙ හෙදර අම්මා ඇරෙන්න වෙන කවුරුවත්
නැතිද... මට තවතින්න පුළුවන්ද කියලා අම්මගෙන් අහලා
කියන්නමි කිව්වා..."

"ගෞරී මොනවද කිව්වේ...?"

"ඔං මොනවා කියන්නද ඔහුගේ... බලන්න කියලා කිව්වා."

"ඔං එක්කමත් වුවමනාවට වඩා හිතවත්කමක් තුළ
මිස්සා සමීරයෝ... මොකද දන්නා මේ කෙල්ලට උදව් කරන්න
හදන්නේ..."

වතුරානි කියද්දී, ඔහුගේ ගෞරවී දෙස බැලුවේ ගැඹුරින්.
ඒ බැල්මෙහි ලෙන්ගතුකමක්, සරදමක් දෙකම ගැබ් වී තිබුණි.

"කියන්න බැ... දැක්ක ගමන් හිතට අල්ලනවනේ... මේ
ගැන පිළිබඳ සිතකමක් පහළ වෙලාද දන්නෙ නැ..."

"අහන් මේ... මිස්සා සමීරයා එව්වර පිස්සුවක් නැ..."

ගෞරවී, ඔහුගේ අභියෝග කළාය. වතුරානි හිතාපමණ
පමිණි.

දවස ගෙවී ගියේය. රාත්‍රී අට පමණ වන විට රාජකාරි
කටයුතු සිම කළ ගෞරවී නවාතැනට ගොඩ වූවාය. රාත්‍රී
ආහාරය පිළියෙල කරන්නට මුළුතැන්ගෙයට පිවිසෙද්දීම මේ
එකම දුරකථනය නාද වන්නට විය. එහි තිරය මත දිස් වූයේ
ඇය හඳුනන දුරකථන අංකයක් නොවේ. එහෙත් ගෞරවීගේ
ඇතුළු හදවතේ යම් අපේක්ෂාවක් දැල්විණි. එසේ ම එය වඩාත්
සමීප වූයේ ප්‍රාර්ථනාවකටය.

"හෙලෝ..."

"ගෞරවී..."

- මිහිම මහාදර්ශනය -

ඇත්තටම, ඒ මොහොතේ ගෞරවීගේ ඇතුළු හදවතට
දැනුණේ හිඟි කිහිපයකි. කාර්යාලයේදී මෙන් නොවේ, සමීරයෝ
ස්වරයේ කිසිවක් අඩුකම රිද්මයකි.

"ගෞරවී..."

යළිත් ඒ රිද්මයානුකූල හඬ ගෞරවීගේ සටන් පත්ල සිට
ගත්තේය. සමීරයෝ කවහඬ මේතරම් හැඟීමකට වූයේ ඇයි...?
ගෞරවීට ඒ වෙනස එතරම් කිහිපයක් වූයේ ඇයි...?

"මිස්සා සමීර..."

"දැන්ද ගෞරවී ගියේ..."

"ඇවිල්ලා වොෂ් එකක් දාගත්තා විකරයි මිස්සා සමීර..."

"දැන් මොනවද කරන්නේ...?"

"කන්න මොනව හරි හදාගන්න ඕන..."

"හරි... දැන් කවදද ඔයා අපේ ගෙදර එන්නේ...?"

එකවරම සමීර ඇසුවේ ඒ වෙලේ ගෞරවී අසන්නට අපේක්ෂා
කළ යමක් නොවේ. ඒ තරමටම ගෞරවී සුදුසුමයට පත් වූයේ
එබැවිනි.

"මොකක්ද ඇහුවේ මිස්සා සමීර...?"

"කවදද මෙහේ එන්නේ කියලා...?"

"රූමි එක බලන්නද...?"

ගොරව් යළි ගොර වීණි. ඔහු හැමදේම කියන්නේ තමා
ගෙව් එන්නක් වේනි. මේ කරමි ලෙන්නෙ වී තමාට පුදුවේ
සත් කරන්නට සමීර් ඉගෙන ගන්නේ කවදාද...? කාමරයේද.

"ගොරව්... මං මියා එක්ක කතා කරන්නේ..."

හිතව ගෙව් යාමට ඉඩ දිය හැකි උපරිම කාලය ගේ
ගිය පසු සමීර් ඇහුවේය. මීට පෙර කිසිදු දිනෙක වියේ
හිතවත් කමක් නොවී, අද මේ හදිස්සියේ ඇති වූ බැඳීමට කි
සූතු තමන් කේරා ගත නොහැකිව ගොරව් ලකුටුණය.

"ගොරව්... ගොරව්... ගොරව්... ලමයෝ..."

"මිස්ට සමීර්... අම්මගෙන් ඇහුවද...?"

"ඔව්..."

"අම්මා කැමති වුණද...?"

"ඔව්..."

"මාට දකින්නෙත් නැතුව..."

"මං මගේ වචන වලින් මියාට අම්මට පෙන්නවා..."

"ඒ කොහොමද...?"

"හිතුවොත් මොනවද ලමයෝ කරන්න බැරි...?"

එතුන නිල මට්ටමේ සබඳකම් කිසිවක් තිබුණේ නැත.

සීමාවන් මේ කරමි ඉස්මතට කඩා පිද දමන්නට ඔහුට
ඉගැන්වුවේ කවුද...?

"හෙට හවස එනවද...?"

"සේරවම ඉස්කරුවෙලා අනුරාධට කියන්න ඕන මිස්ට සමීර්..."

"අනුරාධ තම කැමති වෙත එක්ක නැ..."

"ඒ ඇයි...? අනුරාධ ගැන දන්නෙවත් නැතුව මිස්ට සමීර්
කොහොමද හිතන්නෙ එහෙම වෙයි කියලා..."

"ගොරව් දන්නේ නැ... කොල්ලන්ට තියෙනවා ජාන වලින්ම
එන ඊරියාවක්... උඩින් මොනවා පෙන්වුවත් තමන්ගේ ගැහු
ලමයා තමන් පිරමියෙකුට වශයෙන් හිතවත් වෙතටට කිසිම
කොල්ලෙක් කැමති නැ..."

"මිස්ට සමීර් එව්වර දුර හිතුවද...?"

"ඔව්... අපි මොන දේ කරන්න ගියත් ඒ දුර හිතන්න
ඕන... එහෙම නොවුණොත් අපිට මුහුණ දෙන්න වෙත පුයන
වල ස්වරූපය අපි හිතනවට වඩා හුඟක් බරපතල වෙන්න
පුළුවන්..."

"ඉතින්... මේ වෙලාවේ මිස්ට සමීර් මට උදව් කරන්නෙ
තදන්නේ...?"

"ඇයි මං ගොරව්ට එහෙම උදව් කරන්නේ කියන එකම
අනුරාධට පුයන්නක් වෙන්න පුළුවන්නේ..."

"අනුරාධ එව්වර පවු විදියට හිතන එකක් නැතිවෙයි..."

"එහෙම නොකරන්න ඒක ගෞරවයක් වන බව මොනවත් කියන්න බෑ. මොකද මං අනුරාධ මොන වගක කියලා දන්නේ නෑනේ..."

ගෞරවයේ හදවතට එවෙලේ නම් මද අස්වැසිල්ලක් ලැබුණි. සමීර් කියූ දේවල් බෙහෙවින්ම බරපතල ලෙස ගෞරවයේ ඇතුළු හදට දැනෙමින් තිබුණි. අනුරාධගෙන්, ගෞරවයෙන් ප්‍රේමයා වසර දෙකක ආදරණීය ඉතිහාසයක් තිබේ. සැබවින්ම ඒ ගෞරව ආදරණීය ගමනක් විය. එහෙයින් තම ප්‍රේමයට අඩු වටිනාකමක් දෙන්නට ගෞරව කිසිදු ලෙසකින් සූදානම්ව නොසිටියාය.

"අම්මා මොනවද කිව්වේ මිස්ට සමීර්...?"

"එන්න කියලා කිව්වා..."

"නංගි කැමති වෙයිද...?"

"නංගි අකැමති වෙන්න නංගි ගෙදර ඉන්නෙපාය..."

"මිස්ට සමීර්ගෙන් මං ප්‍රශ්නයක් අහන්නද...? මේකේ ඇහුවට මොනවත් හිතන්නෙපා ජලීස්..."

"ඔන දෙයක් අහන්න... මං ඔයා ගැන වැරදියට හිතන්න..."

"එකකොට මිස්ට සමීර් කොහෙද ඉන්නේ..? මිස්ට සමීර් මැරීම්ද අත්මැරීම්ද කියලවත් මං දන්නෙ නෑ..."

"මේ ලෝකේ සමහර දේවල් තියෙනවා ගෞරව... තව කෙනෙක් එක්ක කටින් කියන්න බැරි දේවල්.. ගෞරව ගොඩක් හොඳ මෙයෙක්.. ඒ වගේම.. මමත් කවදාවත් කාටවත් නරක්"

සමීර්

පිළිබඳව ගෞරවයේ හදවතේ පිළිසිදුණු ලෙන්ගතු හැඟීම් ඇය අවංකවම වචන බවට පරිවර්තනය කළාය. හදවතේ එකක් තබා ගෙන ලිවිමත් තවෙකක් පිට කිරීමේ පුරුද්දක් කවදාවත් ගෞරව සතුට තිබුණේ නැත. ඇගේ හදවතට එන කවරෙකුට වුවද අඩුවෙන් සළකන්නට ඇය දැන උන්නේ නැත.

"සමහර විට මං අඩනවා වෙන්න ඇති ගෞරව..."

ඇගේ පපුව හිටි හැටියේම කඩාගෙන වැටුණි. බොහෝ මිනිසුන් හඬන්නේ දුකටය. සමීර් සමරසිංහගේ ප්‍රකාපවත් මුහුණේ එහෙම හඬන්නට තරම් දුකක් සැඟි තිබුණාද...? කාගේ වුවත් දුකකදී දැඩිව උණු වන ගෞරවයේ හදවත අසාමාන්‍ය ලෙස දුකට හුරු වෙමින් තිබුණි.

"මං කවදාවත් හිතුවේ නෑ මිස්ට සමීර් දුකක් හිතේ හිර කර ගෙන ජීවත් වෙන කෙනෙක් කියලා..."

"ගෞරව කොහොමද එව්වර ලොකු දේවල් මං ගැන"

හිතන්නේ... මම මේ ජීවිතයේ මේ ජීවිතයේ... මම මේ ජීවිතයේ මේ ජීවිතයේ... මම මේ ජීවිතයේ මේ ජීවිතයේ...

නොසිතූ මොහොතක සමීර් සමරසිංහ, ගෞරවී කවරුන් සිහිපත්වූ අපේක්ෂා නොකළ වෝදනා පත්‍රයක් ඉදිරිපත් කළේය. දුරකථනයෙන් නොපෙනුණාට, ඒ මොහොත ගෞරවීගේ දෙතොල් ඇඳුණු සිතාවම සමීර්ගේ දෙතොල් ඇදී සිටිණි.

"ගෞරවී ජලීස්..."

"මොනවද...?"

"මගේ මේ ඉල්ලීම ඉෂ්ට කරන්න..."

"මොකක්ද...?"

"මම මිස්ට සමීර් කියන්න එපා..."

"මං ඒ ගැන හුඟක් හිතුවා.. මං ට්‍රයි කරන්නම්... මම දිවයින දෙන්න... පුරුදු වෙන්න බැරි වෙත එකක් නැ..."

ආත්මයේ පුරවා ගත් ලෙන්ගතු හැඟීමෙන් යුතුව හෝ පහදා දුන්නාය. ලෝකය කොතරම් සොදුරුද..? බැඳීම් අවිනිතව මහා කාලයක් ගත වන්නේ නැත. බැඳීම් ලියලත් මහා කාලයක් අවුසි වන්නේ නැත.

"හොඳ ප්‍රමාණ..."

"මොනවා කියන්නද කියලා කේරෙන්නෙ නැ..."

"මයා මොනවාත්ම අමාරුවක් සේරුම් ගන්න හදන්නෙයා..."

"ඒ ඇයි...?"

"කාලය හැමදේම විසඳයි..."

"මිස්ට සමීර් එහෙම හිතෙනවද...?"

"ඔව්... මට මයාව දැනෙනවා ගෞරවී..."

සමීර්ගේ සත්‍යත්ව හඬ ඇසට දැනුණේ ඇත මන්දාකිණියක හිඳ තමාගේ ලෝකයට ඇතුළු වන්නක් මෙනි.

"මයා මේ ඔපිස් එකට එන්න කලින් මං කොහේදි හරි මයාව දැකලා තියෙනවා ගෞරවී..."

"කොහේදිද...?"

"සංසාරේ ඉස්සර ආත්ම හැම එකේදීම..."

එවර නම් ගෞරවී මඳක් සැලකිය යුතුය. සමීර් මේ කියන්නේ ආයාසයෙන් ගළපා ගත් බොරු බස් නම් නොවන බව ඇගේ හදවතට දනිණි.

"මිස්ට සමීර්... මොනවද මේ කියන්නේ...?"

"මයාව දැක්ක දවසේ ඉඳන් අද වෙනකල් මගෙ හිතට විතරක්ම දැනුණ දේවල් වලින් අංශු මාත්‍රයක්..."

"මං හැම ආත්මෙකම මිස්ට සමීර්ට හම්බ වෙලා තියෙනවා...?"

"ඔව්... එකයි මේ ආත්මෙක් හම්බ වුණේ..."

ගෞරවී සියලු සීමා මායිම් පසෙකින් තැබුවාය. ඔහු මුළු හදවතම කමා ඉදිරියේ විවර කර අවසන්ය. ලෙන්ගතුකම් හංගාගෙන තැනි ආඩම්බරකම් මවා පෙන්වන්නට ඇතේ හදවතට වුවමනා වූයේ නැත.

"අනුරාධන් ඉන්න ඇති... මාත් හිටියා. ඒ විතරක් නෙවෙයි... තුෂානුත් ඉන්න ඇති. තවත් හුඟක් දෙනෙක් ඉන්න ඇති.."

දෙවියනේ... ඔහු මේ කියන්නේ මොනවාද..? ගෞරවී නොදැන උන්නට ඇතේ ජීවිතය පිළිබඳව ඔහු කෙතරම් තම් හොඳින් අය ගසාගෙන ඉන්නට ඇත්ද..?

"තුෂාන්...? තුම් ගැන මොනවද සමීර් දන්නේ...?"

"ඒ කොල්ලන් ඔයාට පණ වගේ ආදරය කරලා තියෙනවා..."

"වෙනත බෑ සමීර්... තුම්ට ගර්ල් ෆ්‍රෙන්ඩ් කෙනෙක් ඉන්නවා. මං උත්පලා නංගිව දන්නවා. ඒක වෙනත බෑ..."

"නෑ ගෞරවී... තුෂාන් ඔයා වෙත කෙනෙකුට අයිති බව දැන ගත්තට පස්සේ එයාගෙ හිත හංග ගන්න ඇති. මිනිසෙකුට කමින් පළවෙති ආදරේ එහෙම ලේසියෙන් අමතක කරලා දාන්න බෑ..."

"මම මේ දේවල් අදහා ගන්න බෑ සමීර්... මම ටින් නොදන්න දේවල් සමීර් දන්නේ කොහොමද...?"

"අපේ වෙල්පොයා එකෙන් රංගනයේ තාත්තගේ පිස්තරල් එකට ගියා මතකද...? එදා ඒ තුෂාන් මම හැමදේම කිව්වා..."

සිහි මාදුණාදත්.

ගෞරවීට වදන් සිටුණේ නැත. මොහොතින් මොහොත ඇයව පුදුමයට පත් කරවමින් සමීර් කතන්දරකරුවකු වී හිඳී.

"මට හිතා ගන්න බෑ... කවදාවත් මං මේ දේවල් හිතලා නෑ.. මට එහෙම දැනිලත් නෑ... මේ මොනවද මට ඇහෙන්නේ...? මට අදහසක්ත බෑ..."

"ඔයාගෙ වටිනාකම් තාම ඔයාට දැනිලා නෑ... ඒකයි ඒ... කාලය හැමදේම හොඳින් වසදයි. මට ඒ විශ්වාසය තියෙනවා."

ඇය ගොඵ වී උන්නාය. පර්වත හත අවසම් ඔහු තමාගේ හදවත මතින් ගෙනැවිත් තැබුවා නොවේද..?

"ගෞරවී..."

"ජීවිතේ කියන්නේ මෙහෙම දේකටද..? තත්පරෙන් තත්පරේ කේරුම් ගන්න අමාරු දේවල් ගොඩක් වෙත එකටද..?"

"වෙනත ඇති... හෙට ඡෛට්‍රි ලිව් එකක් දාලා අපි මෙහෙත් එවු. අම්මා ඔයාට බලා ගන්නත් එපායෑ. ඔයාට හොඳ කාමරයක් සිලෙක්ට් කර ගෙන අස් කරලා දාලා යන්න. එකකොට සෙනසුරාදට මෙහෙ එන්න පුළුවන්නේ..."

සියලු තීරණ ඔහුගේය. තමාට ඇත්තේ තිහඩව ඉන්නට පමණි. මේ ඇරඹී ඇත්තේ තවත් අලුත් කතාවකි. ඇයට කියා ගන්නට දෙයක් සිටුණේ නැත.

"සෙනසුරාදට මට එන්න විදියක් තෑ සමීර්..."

"ම... මොවුන් සලකන්නේ නෙද...? හරි... අපේ ඉඩ
රවිනිත් එළි..."

ගොර්ලි නිසිටි උත්තරය. ඇයට සියානන්තට සිටියා
අභිරිඳු සිටුවේ නැත.

"ගොර්ලි ඇයි කතා නැත්තේ...?"

"මොනවද මං සියන්නේ...? මේ කරන දේවල් වලට නැත්තේ
කරන්නද...? මේවා කරන්නේ ඇයි මං වෙනුවෙන් සියා
අත්තද...? මිනිස් එක් අතක විදියට මේ කරන සියානු
දැනලා මං පුදුම වෙලා අත්තේ සියලා සියන්නද...?"

"මො එකකින් සියන්න මින නැ..."

"එතෙම..."

සමීර් හඬ තහා විනානුයේය. එවන් විනායක මිනිසා
සිසිදු දිනෙක කාර්යාලයේදී ඇය අසා හෝ දැක නොතිබුණි.
විනායක ඇතේ හදවතද ප්‍රියියෙන් ඉපිල ගියේ එබැවිනි.

"එතෙම තම මං දැන් සියන්නමි.. අපි හෙට නම්
වෙතමනේ..."

"වෙන මොනවා සියන්නද මං... කැන්කස්, කෙරල් කරව..."

"මො මට කැන්කස් කරන්න මින නැ ගොර්ලි.. මො
එක්ක කතා කරව පස්සේ මගෙ හිත කොව්ටර් රිලෑක්ස් වෙමින්
සියලා දන්නවද...?"

ගොර්ලි ප්‍රති උත්තර දෙන්නට නොහිටාය. ඔහු සියන්නේ
ඇත්තක් නම් එය මොන කරම් සතුටක්ද...? ජීවිතයේදී ඇය
උපයා ගත් යම් ධනයක් වේ නම් ඒ ඔහුත්සසම් පමණි.

"ගොර්ලි... තව දෙයක්..."

"මොකක්ද...?"

"මිනිස් එතෙම මිනවට වඩා වැඩ කරන්න එපා... මං
දැක්කා අදත් ගයිල්ස් කොටසට යට වෙලා අත්තවා. ගයිලි-
වනේ දේවල් බෙණ්ඩාරට දිලා කරවා ගන්න. අතින් අයත්
ලිමිට්ස් සියානෙතනේ වැඩ කරන්නේ... සියත් එතෙම කරන්න..."

ගොර්ලි පුදුමයෙන් නිසිටි ගියා. මේ නම් අරුමයකි...
සමීර් තමා අද ස බලනවා ඇය කවරදාකවත් දැක නැත. එතෙම
එතෙම සියල්ල එළි වන්නේ දැනට. ඔහු තමා අද ස බලා හිද
දැන් අදත් හතරසිනි.

"මං සියන්නද ගොර්ලි..."

"ඉව් තයිට් සමීර්..."

"අතින් අයට සියනවා වනේ... මටත් බුදු සරණයි සියලා
සියන්නේ නැත්ද...?"

"බුදු සරණයි සමීර්..."

දෙවරක් නොසිතාම සමීර්ට සුබ පැතු ගොර්ලි දුරකථන
ඇමතුමෙන් සමු ගන්නාය. ජීවිතය වෙනස් වී යන්නේ ඇතිලිනි.

පීඨය පිළිබඳව බොහෝ දා සිතන්නට ඇත. ඉලක්, මුදක්, අගක් ගලපා ගත හොඳක් බොහෝ කල ගොරවිගේ ඇතුළු හදවතේ පෙළගැසී තිබුණි. ඇගේ හදවත දරා ගන්නටම බැර වූයේ තුෂාර පිළිබඳව අසන්නට ලැබූ යථාර්ථයයි. පීඨය ප්‍රහේළිකාවේ විසඳා ගත නොහැකි තැනක ඇය සිර වී සිටියාය. ඇය ඒ මොහොතේම අනුරාද ඇමතුවක් ගත්තාය.

"අනුරාධ..."

"කවුද මේවර වෙලා ලයින් එකේ හිටියේ...?"

"සමීර් කොල් කරා..."

"සමීර්... මේවර වෙලා..."

"මං ලොකු ප්‍රශ්නෙක ඉන්නෙ අනු.. ඒ මනුස්සයා උදව් කරන්න හදන්නේ... ඔයා ඇයි මේ තරහා වෙලා සකසා කරන්නේ...?"

"ඔයාට මං කියන දේවල් තේරෙන්නේ නෑ..."

"ඔයා මොනවද මට කියන්නේ...? මං දන්නවා.. මං සමීර් මහතෙදර නවතින්න යනවට ඔයා කැමති නෑ... එහෙම ඒ ඇයි මට තැනක් හොයලා දෙන්නේ නැත්තේ ඔයා...? පාහේ අනුට තැහිටලා උයාගෙන, වැඩ සේරම කරගෙන, මං වැඩ යන්න ඕන. හෙදර එත කොට රැ අට නවය වෙලා... සේරම කලින් මං විදින්නේ මොන දුකක්ද කියලා ඔයා තේරුම් ගන්නේ"

"දැන් මේවර කියවන්න දෙයක් මං කිව්වද...?"
"ලෝකේ පිරිමි ගැන තෙවෙයි.. ඔයා මං ගැන තරියට දැන ගන්න අනු... මිනිස්සුන්ට සැක කරන එක නවත්තන්න..."
"මට මොනවද කරන්න කියන්නේ...?"

"මට කවුරු හරි පිරිමියෙක් සමීර වෙනවා නම් ඔයා සැක කරනවා.. කවුරු හරි මට උදව් කරන්න හදන්නේ ඒ උදව් ලැබෙන්න තරම් මට වටිනාකමක් තියෙන හින්දා... එහෙම තැනට මාව මැරී කරන්න හිතාගෙන මට උදව් කරන්න කවුරුවත් එන්නේ නෑ... එහෙම පටු අදහස් කියාගෙන කවුරු හරි එනවා නම් මමයි එයාට ඉස්සරවෙලාම අයින් කරලා දාන්නේ... ඒ නිසා ඔයා සැක කෙරුණ නවත්තන්න... සැක කරන එකෙන් කාටවත් හොඳක් වෙන්නෙ නෑ... සැරින් සැරේ මගෙ හිත කඩන එක නවත්තන්න අනු... මොකක්ද මේ විදවිල්ල...?"

කඩා වැටෙන්නට ඕනින මෙන්ක කළු අනුරක් ගොරවිගේ දෑස් අග නලියමින් තිබුණි. ආදරය වෙනුවෙන් බොහෝ පරීතාගයන් කළ ඇයට, අනුරාධගේ වදන් යවුල් වී තිබුණි. දුක්බ දෝමනස්සයන් මැදින් අසිරුවෙන් ගොඩ නගා ගත් පීඨයේ එක් අර්ධයක් බිඳෙන් බිඳ වැටෙන අයුරු සිහිපත් වී ඇගේ කළු කඩා ගෙන වැටුණි. දෙවියට තම පීඨය සමඟ හිතු මනාපයට සෙල්ලම් කරන්නට දෙන්නට පුළුවන්කමක් තැන. පෙම් කරන්නේ දුක් විඳින්නට නොවේ. ඇති තරම් දුක් දරා ගෙන මේ ගමන ආවේ පීඨය කාලයම දුක් විඳින්නට නොවේ. ආදරයේ නාමයෙන් නින්දා විඳින්නට සිදුවීම පාපයකි.

"සියවලා අවරද..."

"මොනෙන් මට ලැබෙන ගෞරවය හරිම හොඳයි අනුරාධ... මේ මුළු ලෝකෙම බොරු කියා කියා මං මොනෙ ආපෝවෙත් කරන කැපකිරීම් වලට මට ලැබෙන තැත්ක මේක... මට දුක් විදින්න පුළුවන් සීමාවක් කියෙනවා. එක කවරෙකොත් සියලා විකරයි මං දන්නේ නැත්තේ... මට තවත් ලැබෙන්නේ තැන්ද කියලා මොකක් කිරණය කරන්න... මෙව්වත් විදින්න මට බැ..."

"කවුගේ මන මතුලත් කර ගන්නවා..."

අනුරාධ දඩය හා රිසිවරය කැබුළුවිය. තවමත් කොපමණ දිනේ නිදහස් ගලා යන කඳුවලට මගේ ගලා යන්නට ගොරී සිතල පිමෙත්ති පොළවේ හිඳ ගත්තාය.

රාත්‍රී ආහාරය පවා නොගෙන ගොරවී ඇදට වැටුණ සිවිතය පිළිබඳ කළකිරීම් කදුළු වෙමින් ගලා ගෙන ගොරවී ගියේය.

පාන්දර අනව එලාම් ඔරලෝසු හඬින් ගොරවී අවදි වූවා. පසුගිය දිනයේ සිදුවූ දුක්ඛර සිදුවීම් යළි කැන්දා ගන්නා ඇයට වුවමනා වූයේ නැත. ආහාර පිස අවසන් වූ ගොර පාන්දර සිතල පවා නොතකා නා ගත්තාය.

'මේ ජීවිතේ මං ගොඩ නගා ගත්තේ තනියම... මං කවදාවද වැරදි කරලා නෑ. වැරදි දෙවල් හිතලත් නෑ. ඒ හිතදා ම කාවච් ඕන විදියට ජීවත්වෙන්න බැ. ආදරේ කියන්නේ ඒ"

සිත මතුවෙන්න...

වෙලා වද දෙන එකට නෙවෙයි... අනුරාධට එක තේරුම් ගන්න වෙයි. එහෙම නැත්තා පසුකැවෙන්න වෙයි..."

ගොරවී හිතවිම මිරණය කළාය. පාන්දර අනව ඇය සේවා ස්ථානයට යන්නට පිටත් වූවාය. නවාතැනේ සිට ප්‍රධාන මාර්ගය දක්වා ඇති සිලෝ මීටර් කාලක පමණ දුර ඇය දිගු අඩි කඩා ඇවිද ගියාය. කවිව කළුවර ඇය වෙනදා තරම් සිය ගැන්වුවේ නැත. අතරමග තිවසක මුළුතැන්ගෙය දෙසින් දැල්වෙන විදුලි පහනක් දෙකක් ඇගේ හිත අස්වසා සිටුණි.

වෙනදාට කලින් සේවා ස්ථානයට ගිය ගොරවී, වෙනදාටත් වඩා වේගයෙන් වැඩ කළාය. පොත්පත් අතරේ වේගයෙන් දිව යන ගොරවීගේ ඇඟිලි කුඩවල රෝස පැහැය සමීර්ව මීටර් දහයක් පමණ දුරට පවා පෙනී ගියේය. ගොරවී... ඔහුගේ ජීවිත විදීමට තව කවුටත් ලියා ඇති වග සමීර්ගේ ඇතුළු හදවත කොදුරුමින් උත්තේය. කලට වැඩි වසින්තා සේ ඇය තමාගේ ජීවිතයේ දුක්කරම් දවස්වල කමා සමීරයට එන්නට යන්නේ දෙවයේ හාස්කම්කිනි. තමාගේ හදවත ඇය ගැන ගොඩ බැසු සිතුවිලි කන්දරාව ගැන ඇය අංශු මාත්‍රයකින් දන්නේ නැත. ගොරවීට ඇත්තේ ඇයටම ආවේණික අවුකුම ආවේණිකයකි. කාර්යාලයේ සෙසු යුවතියන් අතරේ පවා ඇය පියවර ගණනාවකින් ඔසවා තැබුවේ ඒ ආවේණිකයකි.

දිගු වෙලාවක සිට බරපතල කාර්යක නිරත වී සිටි ගොරවීගේ දැස් දැන් දැන් ඉහළට එසවී යයි සමීර් බලා උන්නත් ඇය සමවැදී මෙන් තම කාර්යයේ නිරත වූවාය. සමීර් කිසිව විටක්ම තනිවම හිතාහුණේය. ඇය ඇවිදින ඔහුගේ

"അമ്മേ..."

"ඔබ එන්න සිටිමි නම් එනවනේ... ඇයි මෙතෙක්ම ආවේ"

"ඔහු... යම් ම. එවිසාර් ඩිපාට්මන්ට් එකට එක්වේ."

"හෙවිලා ගිය දවසේ ඒ ලිමිවිස් අපි දාලයි ආවෙ හෝ."

අය විනාශය පමණි. ඔහු, අත වූ ලිපි තොටුව
දිගු කළේය.

"මොනවද චෙක් කරන්න මින...?"

"වෙළඳරී ලෝකයාලි ඩිඩක්මනායාලි අවුලක් නියොනාලි"

"ඔ, වෙත් කරන්නම්... කවදද ඔබ සමීර්...?"

"සිසිම හදිස්සියක් තැ... සිසිම කරලා දෙන්න... උඹේ
ඉඳන් මොහවිද මියා මිය කරන්නේ, අරිසනවි වැඩිවෙද...?"

"ප්‍රාන්තයේ වල රීඩ්වලින් වගකාත් පිළිගතවා... එවන් කෙටිකේ වැඩිම පැතලා..."

"අපේ අය මැනෝමිනම් දත්තවා වැඩිපත් කෙරෙහි... එකයි සේරම පුගේ..."

ගෞරවී කිසිවක් කියන්නට ගියේ නැත. ඔහු විශ්වාස කළ
නැතිය. එහෙත් අදාළ නැති දේවල් මාතෘකා කර ගන්නට ඇතේ
කිසිදු කැමැත්තක් තිබුණේ නැත.

"කෙරව්ව මං තාත් වේ ඇතැව් කරා... අපි ලන්ඩ් වයිමි
විකේ යව්වි... කවුරු හරි ඇහුවොත් කියන්න මං දන්න තැනක්
නියෙන්නවා බලන්න යන්න කියලා..."

ඇය හිස සැලුවාය. ඇය ඇගේ මිතුරිය චතුරානිටත්, තුෂානටත් පමණක් සත්‍යය පවසා දිවා ආහාර පැයේ සමීර සමරසිංහ සමඟ ආයතනයෙන් පිටතට පැමිණියා ය. චතුරානි, ගෞරවීයේ කණ්ට කර රහසක් මිමිණුවාය.

"ହୁଏ ଚି-ହୁଏ..."

විතුරාති හිතැහැමින් කියද්දී ගෞරවී, තම මිතුරියගේ සහ
 රිදෙන්තටම මිථිකාවාය.

"එන්නෙපා ඕන තැනි මතුල් කියවන්න... ගහනවා කව
කැඩෙන්න..."

සමීර සිට ගොරුවා, යළිත් වතාවත් මිතුරිය දෙස රවා බලා බැලීය. වන දිවු ගොරුවා, යළිත් වතාවත් මිතුරිය දෙස රවා බලා බැලීය. වන දිවු ගොරුවා, යළිත් වතාවත් මිතුරිය දෙස රවා බලා බැලීය. වන දිවු ගොරුවා, යළිත් වතාවත් මිතුරිය දෙස රවා බලා බැලීය.

"හරවි හෙද...? සිදුවත් අහමුද...?"

සමීර, තිහවතාවය බිඳින්නට අවස්ථාව සොයා ගත්තේය.

"රහ..."

"එහෙමම ආයි කතා නොකර ඉන්නේ...?"

"සමීර මට කතා කරන්න දෙවල් තැනි කරනවා..."

"එ සිටියේ...?"

"කන්නේත් කන්නේ මයා මාව පුදුම කරවනවා..."

සමීර, ගොරුවා දෙස මොහොතක් බලා හිඳ ඉඳින්නේය. ඒ චිත්තයේ වූයේ නොමැනෙන සිතාවකි.

"මයා ලැබී ගත්තද ගොරුවා...?"

"හැ... කුම එක බැග් එකේ තියෙනවා..."

සමීර සිට ගොරුවා

"අද සර්වත්ව ගමේ හිඳිලා... මටත් කුම තැ... අපි මහරගමින් ලැබී අරන් යමු..."

"එතකොට අම්මට...?"

"අම්මට මං කිව්වා මං දවල්ට එතකොට අරගෙන එන්නම් කියලා..."

සමීර, මහරගම නගරයේ කොතකට වෙන්තට සිටු කුඩා අවිනිතලක් අද්දර රිය නවත්වා, ගොරුවා දෙස වූර්ණාවෙන් බැලුවේය.

"ප්‍රයිඩ් රයිස් කේන්හද...?"

"අම්මට කොඳ...?"

"අම්මට රතු කැකුර... මයාට මං අහන්නේ...?"

"මට කුම තියෙනවනේ..."

"එක සිටුණට කමත් තැ..."

සමීර හා වාද කරන්නට නොහැකි වන ගොරුවා නොදෙවැරිම දැන උන්නාය.

"එහෙමම මටත් රතු කැකුර..."

තමාට පිටුපස යන සමීර දෙස බලා උත් ගොරුවා අසුනේ පිටුපසට හිස තබා දෙනෙත් පියා ගත්තාය. මිනිසුන්ට මෙතරම් නොදිත් හදවත් වසා ගෙන ජීවත්විය හැකිද...? තමා වන මේ ලෝකයකම මේ තරම් පරිස්සමට සහවානෙන්...

දවසක් ඔහු කෙසේ උන්නාදාදී ඇත්තේද කියා. ඔහු
පිළිතුරු නොදුන් විට ගෙන එන සෙල්ලම් අපුරුය. දකුණු
පස දොර ඇරෙන හඬින් ඇය දෙනෙත් හැරියාය. කැමි පාරක
දෙකක්ද, ලොකු අයිස්ක්‍රීම් වඩි එකක්ද, මිරිත්තා වෙහෙර
බෝතලයක්ද පිටුපස අසුනෙන් තැබූ සමීර් ගෞරවී හා සිතා
යළි රිය පණ ගන්වා ගත්තේය. ඊට පෙර කිසිදා සමීර්
මුහුණ මත දැකගත නොහැකි වූ සැහැල්ලු සිතාවක්
මොහොතක් ඔහුගේ ඒ මුහුණ මත සිත්තම් වී තිබුණි.

මහරගම සිට පරණ පාර ඔස්සේ මඳක් දුර ඇදී ගිය විට
පන්සල පාරට හැරවිණි. පන්සල පාර දිගේ මඳ දුරක් ගොස්
වෙල් යායක් අයිනෙන් දිවෙන වැලි පාරක මීටර් සියයක් පමණ
ගොස් රිය නැවැත්වූයේ තනිකර ලී වලින්ම නිමවුණු පාරකි.
හේට්ටුවක් අද්දරය.

"මේකද ගෙදර...?"

"ඔව්..."

සමීර් හේට්ටුව අරින්නට බැස යන්නට සූදානම් වූ විට
ගෞරවී එය වැලැක්වුවාය.

"මං හේට් එක අරින්නම්..."

තම උකුළ මත වූ අත් බැගය අසුන මත තබා ගොස්
බැස ගියාය. මේ දකින සොදුරු සිහිනයෙන් තමා වෙත
නොකරන්නැයි ඔහු පළමුවන වතාවට දෙවියන්ගෙන් ඉල්ලා
සිටියේය. අනුරාධ කෙනෙකු ගැන සිතන්නටවත් සමීර්
මොහොතක් කැමති නොවූවේය.

පෙර දින උදාසන තෙත් ඇ ඔහු හා මේ තරම් ලෙන්ගතු
ලෙස සිතාසි හෝ සිබුණේ නැත. එහෙත්, දුරින් හිඳ ඇ දෙස
බලා ඔහු ගොඩ නැග සිහින ලෝකය ගැන දැන සිටියේ
ඔහුත්, දෙවියනුත් පමණි.

සමීර් දිගු කල්පතාවලියකට වැටී ඇති බැව් දුටු ගෞරවී,
යළි මඳක් රිය දෙසට ආවාය. විවෘත කර සිබු හේට්ටුවෙන්
සමීර් රිය ඇතුළට ගෙන විවෘත ආලින්දය යට තතර කළේය.
මුළු වත්තම් උදාසනයක සිරි ඉසිලීය. අක්කරයක් පමණ වූ
ගෙවත්තේම දකුණු කෙළවරට වන්නට ඉදිකර සිබු දෙහල්
සොදුරු නිවස සමීර්ගේ විය යුතු බවට ඇය අනුමාන කළාය.
හේට්ටු පියත් දෙක වසා දමා නිවස දෙසට පියමිනිත ගෞරවී
දෙස සමීර් බලා උන්නේ ඇති පිය පවා නොසොල්වා වග
විශ්වාසය.

රිය හඩ ඇති නිවසින් පිටතට පැමිණි සමීර්ගේ මව ගෞරවී
දැක ප්‍රීතියෙන් ඉසිල ගියාය. ඉකිමත් ගමනින් ඇ වෙත ගිය
ගෞරවී විවෘත ආලින්දයේදීම දෙදණ බිම ඔබා සමීර්ගේ මවට
වැන්දාය. එතරම් වාරු නැති දැනින් ගෞරවී නැගිටුවා වැදෙන්නේ
ඇ ගෞරවීගේ දෙකමුල් උතුරා යන සෙනෙහසින් සිප ගන්නාය.

"මං දුටු එතකල් උදේ ඉඳලම බලා ගෙන හිටියේ... යමු
පුතේ ගෙට..."

එතරම් ඉහළ පිළිගැනීමක් සමීර්ගේ මවගෙන් අපේක්ෂා
නොකළ ගෞරවීගේ දෙනෙත කඳුළින් තෙත් වී තිබුණි. ඊටත්
වඩා එතරම් අව්‍යාජ දේශියත්වයක් ඇය කෙරේ වෙනැයි ගෞරවී
කිසි සේත්ම අපේක්ෂා නොකළාය.

- 25 -

"නැන්දි පුතාට වොක්ලට් ගොඩනංවා... පුතා මොකක් කරන... නැන්දි මුණ හෝදගෙන එයි පුතේ..."

සමීර්, තමාම දගෙන ආ වොක්ලට් එක දියණියට ගමන් කීවේය. ගෞරවී, දියණියගේ කම්මුලක් සිස ඇසට පෙනෙහි හිඳව්වාය. සමීර්ගේ මව පැමිණ ගෞරව්වේ සිස අතට දියණියගේ අතකින් අල්ලා ගත්තාය.

"නැන්දි මුණ හෝදගෙන එනකල් අපි ගිහිල්ලා තැන් බොන්න මොනව හරි හදමු පුතේ... එන්න..."

සමීර්ගේ වෙහෙ අතක එල්ලී මෙලොව දකින්නට වූයේ නැති සුරංගනාවියක්වත් පුංචි දියණිය පුංචි අඩි තබා වැටී ගියාය. ගෞරවී කඳුළු පිරුණු දෑසින් නැගිට ගත්තාය. වාරු නැත්තියක සේ සමීර් දෙස බලා උන්නාය.

"මගේ ජීවිතේ දැක්කා හේද ගෞරවී...?"

"ආයි එහෙම වුණේ සමීර්...?"

"ඉස්සර වෙලා කඳුළු පිහිදාගන්න..."

"පව්... සුරංගනාවියක් වගේ... මට ඉවසගන්න බැ..."

"මගේ වයිජ් මොඩිලර් කෙනෙක්... මගේ නංගියේ යාමේ අපි ප්‍රපෝසල් එකකින් මැරී කරා... දුටු හම්බ වෙන්න ආ කාලේ එයා විවමින් ටැබ්ලට්ස් වගයක් ගත්තා. ඒවා ඇත්ත වෙලා... දුටුගේ ඇස් පේන්නේ නැතුව ගිහින් තියෙන්නේ ඒවා දුටු හම්බවෙලා මාස පහයි උපේඛා හිටියේ... එයා මේ ඩිවෝස් වෙලා බිස්ට්‍රිසියන් කෙනෙක්ව මැරී කරා..."

සමීර්ගේ

උවත දෙස බැස ගෞරවීට යළිත් හැඩුම් ආවේය. ඒ දුක වාචා කඳුළු හංගා ගන්නට ඇය දැන ගත්තේ නැත. ඔහුගේ ලෝකය අඳුරු කර පළා යන්නට තරම් සැහැසි වූ, කුහක වූ උපේඛා ගැන ඇයට පුදුම හිතුවේ නැත. ඇය එවන් ගැහැණුන් මේ ලෝකය තුළ ඇති තරම් දැක තිබුණාය. ඇයට දුක හිතුවේ තමාගේම වරදින් මෙලොව දකින්නට වරම් අහිමි වූ දියණියගේ ලෝකය එහෙම පිටින්ම විනාශ කර දමා පළා ගිය උපේඛා සිහි වෙද්දීය.

"ගෞරී ජලීස්..."

"මට අඩන්නෙපා කියලද කියන්නේ...?"

"ඔව්..."

"දෙයියනේ සුරංගනාවියක් වගේ... මේ ලෝකේ දකින්න වාසනාවක් නැති වුණේ මොන පාපකටද..."

"මයාව දැකපු එක මොහොතට කොවිවර සතුටු වුණද කියලා මයා දැක්කද ගෞරවී...?"

"මාව දැක්මේ නැ... මාව දැක්මේ සමීර..."

ඇය සමීර අත වූ තුවාලය රැගෙන කුඩා විවෘත අවකාශයක සිටිනු ලබන බව ඒ ඔහුගේ තුවාලයෙහි සිටින සමීර ඇය අසල සිට ගෙන ඇගේ හිස සුළුසුළු පිරිසිදු කර ගත්තේ එයා සියත්තටය.

"ගෞරවී ඔයා අඩනවා දැක්මෙන් දෝමිත් අඩනවා පලිස්..."

ඇය හොඳින් කළු එස දමා ගත්තාය. සිතාමත් කළු ඇය සමීර දෙස දෙනෙත් ඔසවා බැලුවේ තුළු අධිස්ථානයකින් හදවත පුරවා ගෙනය.

"ඔයාට මං ගැන මොනවද දැනෙන්නේ සමීර..."

"ඒවා සියන්න නම් මට පිටින කාලයක් ඔන වෙයි නැත්නම් දෙකක් නම් මදි..."

සමීර කීවේ යළිත් වතාවක් ගෞරවීගේ හිස වෙත ගමන්ය. ගෞරවීව දියණිය වෙත යාමේ දැඩි ඉවහල් මොහොතේ හදවතට දැනෙමින් තිබුණි. ඇයට ඒ වෙත වන විට ඒ නිවස පිළිබඳව කිසිදු අමුත්තක් දැනුණේ තුළු සිටින තුවාලය යළි සමීර අතට දුන් ගෞරවී බොහෝ සේ පසු ඔහු වෙත මන්දභාසයක් පැවතිය. ඇය සෙසේ නිවසේ පැත්තකට ඇදී ගියාය. මුළුතැන්ගෙය තිබුණේ නිරාසාසමයෙහි ඇදී ගිය ඒ ඉසව්වේය. ගෞරවී මුළුතැන් පිවිසෙන විට සමීරගේ මව සිතාමත් මුළු සරසා දෙස බැලුවේ ආත්මගත සෙනෙහසකිනි. සිහිනිය වූ

මව සෙනෙහසයි.

බර වී ඔහු බලා උන්නාය. ඒ දසුනින් ගෞරවීගේ දෙ මොහොතකින් යළිත් ඇවිලී ගියේය.

"මුණ හෝදන්නද පුළුන්..."

"ඔව් අම්මා..."

ගෞරවී දෝමි උතුල මහින් සිදුවා ගෙන ඒ දෙනෙතට එබී බැලුවාය. එත්... දෝමිට දැනුණේ ගෞරවීගේ ආදරයේ උණුසුම් පමණි.

"පැටියෝ... මොනවද හිතන්නේ..."

"තාත්ති සිටවා තැනදී කොටස් ලස්සනයි... ඇත්තද ආත්මය... තැනදී ගොඩක් ලස්සනද..."

"ඔව් පුළුන්... තැනදී හුඟක් ලස්සනයි..."

ගෞරවීගේ දෙනෙත් යළිත් පිරී යන්නට ඇසිල්ලක්වත් ගතවූයේ නැත.

"තැනදී අද ඉන්නමද ආවේ තැනදි...? තැනදී මාව දාලා යන්නේ නැ තේද තැනදි..."

ඇය පිළිතුරු දෙන්නට නොහිඳේ යළි ඉති ගැසී තැබීවී යැයි බියෙනි. ඇය දැඩිව දියණිය පසුවට තුරුළු කර ගත්තාය.

"අද තැනදී නවතින්න ලැස්සි වෙලා ආවේ තැනේ මැණික..."

මම අද ගිහිල්ලා හෙට එන්නද පුළුන්..."

දියණිය එපා යැයි කීවේ නැත. ඒ මුහුණේ විකසිත වූ සිතා මල් වට්ටිය දුටුවේ ගෞරවී පමණි.

"පුළුන් ඔයා මොනවද බොන්නේ..."

සමීරගේ මව ගොරවි ගොරවි පුංචි පුංචි
සෙනෙහසිනි. ඒ ආදරයේ බරටත්, දියණිය ගැන උපක්
සමීර ගැන උපක් අනුකම්පාවටත් ගොරවිගේ සිය ඇවිල්ල
එවිටම සමීර ද මුළුතැන්ගෙයට විත් ගොරවි අසලේ දිව
සිදු ගත්තේය.

"ගොරවි මොනවද බොන්නේ...?"

"මොනවා හරි කමක් නෑ..."

"රස්තෙයි හේද...? කල් මොනවහරි බොනවද..."

"ඕන දෙයක් සමීර... පැටියො මොනවද බොන්නෙ පුංචි"

ගොරවි, දෝණිගේ කම්මුලක් මත කම්මුලක් ක
ගෙන ඇසුවාය. දෝණි පිළිතුරක් දෙනු වෙනුවට කෙලින්
කමක් විකස් කුරුළු වී හිතැහෙන එක විකරමය. සමීර
දෙස බලා කම මව දෙස බැලුවේ මේ අරුමය දූ
නොහැකිවය.

"දරුවා කිසි දෙයක් කන්නේ බොන්නේ නෑ පුංචි
තමයි කියෙන ලොකුම දුක..."

සමීරගේ මව, දෝණි ගැන ගතූ කිව්වාය. සමීරගේ
ශෝකයෙන් හැකිළි තිබිණි.

"ඇයි පැටියෝ බත් කන්නේ නැත්තේ...? ඉක්මනට
වෙන්න නම් බත් කන්න ඕනෙන් මැණික..."

දියණිය කිසිවක් නොකියා එයටත් හිතැහිගෙනම
විතරයි."

"දෝණි බත් කන්නේ එයාගෙ තාත්ති ඉන්න බව
විතරයි..."

සමීර සිතුවහල්

සමීරගේ මව යළිත් වේදනාවේ ඉසිරි අඩුව සමීරගේ
කළාය. ගොරවි පාඩුවේ සියල්ල අසා ගෙන සිටියාය.

"පුංචි මොනවද බොන්නේ කියන්න...? ඒවා තමයි තැනදි
බොන්නෙක්..."

"බබා ආස පෘථි පුස් වලට..."

ගොරවි හිතැහිගෙන සමීර දෙසත්, මව දෙසත් එකවිට
බැලුවාය. පුංචි දරුවන්ගේ ලෝකයට එහි බැලිය යුත්තේ අලුත්
කවුළුවකිනි. ඒ කවුළුව ගැන සමහර විට සමීරගේ මව
නොදන්නවා විය හැකිය. ඒ කවුළුවෙන් දෝණිගේ ලෝකයට
එහි බලන්නට සමීරට කාල වේලාවක් තැබුවා විය යුතුය.

"තාත්ති බබාට පෘථිගේ හෙතෙල්ල කියෙන්නේ...?"

ගොරවි ඇසුවේ සමීරගෙනි. එහි රිදමයට සමීරගේ මවගේ
පුංචිගේ ඇසුරේ වසර ගණනාවකින් නොඇදි කරමේ ආදරණීය
හසරල්ලයි.

"පුළු එකේ පෘථිගේ ගොඩක් කියෙනවා බබාට... බබා
කන්නේ නෑනේ තාත්ති ගෙනත් තිබිබට..."

"බබාට පෘථි පුස්තේ ඕන තාත්ති... බබා කන්න නෙමේනේ
ආස... පැටියට මොන පෘථිගේ තාත්ති ගෙනත් කියෙන්නේ...?
නැන්දි දැන් බබාට පෘථි පුස් හදන්න ලැස්ති තාත්ති..."

"මැන්ගෝ, පයිනෑපල්, බනානා, බටර් පෘථිගේ සේරම
කියෙනවා..."

"මොනවද මැණික දැන් ඕන කියන්න...? නැන්දි හදලා
දෙන්නම්..."

"බොට (හිට) දිස්..."
"හදලා දෙන්නමකෝ මැණික... ආව්වමමි බිලෙන්බර් එක
කියනවා හේද..."

සමීර්ගේ මව අපරිමාණ ආදරයෙන් ගෞරවී දෙස ඇසි
පවා සොහොන්වා බලාගෙන උන්නාය. ගෞරවීගේ වදන් වා
ඇසිමි ගිලිහෙන ආදරයේ බරට සමීර්ගේ දෙනෙත කපුණි
වැඩි හොස් කිටුණි. ආදරය යනු මේකරම් අරුම පුදුම දෙයක්
වසර මෙතාවකට පසුව මුල්ම වතාවට ඔහුගේ හදවත පුපු
කරමින් කිටුණි.

"හැන්දි පුස් හදනකල් පැටියා, තාත්තියෙ උකුල් වා
වෙලා ඉන්නකෝ... මං ඉක්මනට පුතාට ෆැඩ් පුස් එක හදා
දෙන්නම්..."

දෝණි, ගෞරවීගේ හෙල බදාගෙන උන්නේ ඒ උණුසුණු
මිදෙනතට ලෝබකමිනි. ගෞරවී වඩාගෙන උන් දියණිය සමීර්
උකුළුව දෙදි ගෞරවීගේ දැන සමීර්ගේ දැනේ දැවටෙදි සමීර්
හදවතට දැනුණේ සිරුර පුරා දිව ගිය විදුලියක් තම හදවත
රිංගා ගත්තාක් වැනි හැඟිමකි. කාලාන්තරයකට පසුව අන්දම
ආදරය සමීර්ගේ මවගේ දෙනෙතට කළුළු නංවා පිටාර බල
යන්නට තරම් බරවී තිබුණි. සමීර්ගේ මව අනෙක් පස හැ
දෙනෙත් පිස දා ගන්නාය.

"අම්මා අතතින් ඉදගෙන ඉන්න... මම හදන්නම්..."

ගෞරවී, මවගේ අතේ තිබූ පළතුරු බැගය අතට ගත්තාය.
කවරදාවකවත් තම දියණියගේ මුහුණේ දැක නොතිබූ තරම
ආදරණීය සිතාවකින් ගෞරවීගේ මුහුණ එළිය වී තිබෙනු
සමීර්ගේ මවගේ හදවත පැරී වේදනා දුන්නේය. ගෞරවී අම්මා

කියා කාලයට ඇගේ හදවත වාඩාගත නොහැකි සෙනෙහසකින්
බරවී තිබුණි.

"සර්වත්ට ගර්ල්ගේ තම මොකක්ද අම්මා..."

"ලක්මි.. පුතේ..."

"ලක්මි ගමේ ගියේ හදිස්සියෙමද..."

"එයා එහෙම තමයි පුතේ... උදේ තමයි කියන්නේ හැන්දෑවේ
යනවා කියලා..."

"ඉතින් එකකොට අම්මා කොහොමද මේ වැඩ කර
ගන්නේ...? මේ පැටියට බලා ගන්නේ..."

සමීර්ගේ මව දුක්මුසු සිතාවක් පා සමීර් දෙසත්, දියණිය
දෙසත් බලා සුසුළුක් හෙටවාය. එයින් තවත් ටිකක් තම ලය
අවුළුවා ගත්තේ සමීර්ය. ගෞරවී කරාමය ලතට හොස් එය
විවෘත කරදි ගෞරවීගේ සිරුරට වතුර බිංදු කිහිපයක් ඉහෙන
අයුරු සමීර් දුටුවේය.

"ඇඳුම කිළිටි වෙයි හේද ගෞරවී... ඔයාට ඇඳුමක් දෙන්නද
මාරු කර ගන්න..."

"ඇඳුම් කොහෙද මෙතේ..."

"නංගිගේ ඒවා ඇති..."

"අනේ ඔව් පුතේ... අල්මාරියේ ඇති නංගිගේ ඇඳුම්...
අරගෙන දෙන්න ගිහිල්ලා..."

කියන පමාවට සමීර් දෝණිත් වඩා ගෙන නැගිටිවේය.
තවත් පැය දෙක තුනක් එහි ගත කරන්නට වන බැවින් ගෞරවීද
ර්ට කැමති වූවාය.

"ඔහු අතින් එය දැන් එන්නේ නෑ පුතේ..."

තොරව කිසිවක් කියන්නට තොරවේ කිසිවක් කියා නොගියේ ඔහු අවිලක්ෂ්‍යව ඇති සමීර් පමණක් නොව තමාගේ ප්‍රාථමික කවරෙන් කවරාකාරයේ ලෝකයක තොරව නම් ඒ වනකෙසේ අවබෝධ වී තිබුණේ නෑ. තමා තමා කෙරෙහි තොරවේ නිතර දැනුණු ආධුනික හැඟීම් සිතට එන විට එතැන පිවිසීම නැති වී ගොස් තිබුණි. ඇය සිටි ස්ථාන සමීර් පසුපස ඇසුරුණාය. සමීර් පිටුපසින් කාමරයේ ඇතුළු වූ තොරව දැනුණේ මහා වේදනාවකි. කලකින් කිසිවක් ඒ කාමරයට නොපැමිණි ලකුණු එහි ඕනෑ තරම් තිබුණි. තොරව දියණිය සමීර්ගේ අතින් තමා අතට ගත්තාය. කැණියා ලාච්චුවෙන් අල්ලාගිය යතුර රැගත් සමීර්, අල්ලාගිය ඇති වචන කළේය.

කිසිදු පිළිවෙලකින් තොරව ඇඳුම් රාශියක් එහි ගසා දමා තිබුණි. ගෞරවයේ හදවතට දැනුණේ පහදා නොහැකි ශෝකයකි.

"ගෞරවට මොන වගේ ඇඳුමක්ද දෙන්නේ...?"

ඇය කිසිවක්ම නොකියා හිතානුණා පමණි. සමීර් ඇති කිහිපයක්ම අතට ගනිමින් යළිත් දමමින් මොනවාදෝ කල්කරනු දුටු ගෞරවට යළි සිතා නැගිණි.

"තාත්තිට ලස්සනයි කියලා හිතෙන ඇඳුමක් නැතදිට දෙන්න කියන්න පැටියෝ..."

"තාත්ති, නැතදිටත් බඩව වගේ ස්කර්ට් ඇඟි බිලවුන් දෙන්න..."

බොහෝ කලකට පසු දියණිය අවුතු පියයක් ලබා තිබෙනු දැනී සමීර්ට දැනුණේ සැබැවින්ම ගෞරව පිළිබඳ ලෝබකමකි. ඇය තමාගේ ජීවිත උයනට මල් සම්පතක් කර ගත හැකි නම්... එතෙක් මේ සංසාරයේ තමා කොතරම් පවසම් කර ඇත්දැයි, කොතරම් පින් කර ඇත්දැයි නොදන්නා බැවින් ඒ පැත්තට පිළිතුරු සෙවීමට කාලයට හාර දෙමින් නිතර වන්නට සමීර් තීරණය කළේය.

"මේක හොඳද...?"

රෝස පාට මල් වැටුණු යායකුත්, ඊටම ගැලපෙන වී ඹර්වයකුත් අතට ගත් සමීර් එය ගෞරවට දක්වමින් ඇසුවේය. ගෞරව හිස සලා කැමැත්ත ප්‍රකාශ කළාය.

"මයාට මං තෝරපු එක හොඳද...?"

"හොඳයි... ඇයි...?"

"ගෞරවට මේක ලස්සනට තියෙයි..."

සමීර් කියද්දී ගෞරව යළි හිතානුණාය. එහි නොකි කතාවක් ගැබ්වී තිබුණි.

"ගෞරව අදින්තේ ට්‍රි ක්වාටර් සයිස් ස්කර්ට්ස්නේ... ඒ හින්දා මේකත් ලස්සනට තියෙයි..."

"තාත්ති ලස්සනයි කියන එක නැතදි අදින්තද පැටියෝ...?"

ගොරව් දෝණිගේ කමිටුලක් විය ගිනිමිත් ඇසුවාය.

"බබාට ජේතනාගේ තැනදි... තාත්ති ලස්සනයි කියනවා...
තැනදි... තැනදි ඇදගන්න..."

හැඩුම් ඒව් යැයි බියෙන් ගොරව් දෙතොල් එකිනෙක
තොරවා ගත්තාය. සමීර්, ගොරව්ගේ අතට දුන් ඇසුම් අතපොත්
ඇසි පිතුවක් පවා නොමැතිව, සමීර් දෙස බලා උන්නාය.

"තැනදි වෙනත් කර ගෙන එනකල් අපි එළියට යමු පුණ."

ගොරව්ගේ උතුරු මත වූ දියණිය තමා අතට ගෙන බලා
යන සමීර් අත බලා ගෙන ගොරව් නිහඬව නිල්ලුවාය.
දිගු කලකට දුටුකි. සාට් දරණ තමන් අතට ඇසුම්
නොගෙන සාට් දියුවනු ඇති.

මොක් අතක් දියණිය නිල්ලුවා සමීර්, ගොරව් අත
ඇසට නිසා අද සපයා ඇතින් උන්නේය. දියණියගේ මුහුණ
ඇදී නිමුණු මුහුණ සමීර් හෝ මව හෝ මීට පෙර කිසිදු දින
දින හොඳින්ම බවට විශ්වාසය. ගොරව්ගේ අතට වී ඇ
දැව් ඇතින් උන් සමීර් උන්නේ අමුතුවම් ලෝකයකය. සමීර්
මව උන්නේ තම නිවසට අහම්බෙන් පායා ආ සඳේ කැණි
දරා ගෙන නොහැකිවය. ගොරව් විනාඩි දහයක් ගතවන
මිනිත්තේ පළතුරු යුග බඳුන පිළියෙල කර අහවර කළාය.

"අම්මා... අයිස් කෑට දාන්න හොඳද...?" පැවිසිට ඇ
රහම් තු හෝ සමීර්...?"

අය තුනෙහිම මුදුරක් තොරව ඇසුම් කියා

- සිහි මහානාදෙන් -

අසුරුවට දැන උන්නාය. කාර්යාලයේදී ඇගේ පොරොන්දු වෙනත්ම
එකකි. ඒ ගොරව්ත්, මේ ගොරව්ත් අතර ඇත්තේ මනා පරතරයකි.

"තෑ පුතේ... කමක් තෑ..."

ගොරව් වීදුරු හතරක් ගෙන අත්තායි යුග පිරව්වාය.
එකැණිත්ම ඇය උපකරණ සියල්ල සොදා තමා සියල්ල
පිළිවෙලකට අසුරා තැබුවාය. ඇගේ මේ අසුරු පිළිවෙල පිළිබඳව
සමීර් නම් හොඳමට දැන උන්නේය. එහෙත් ගොරව්ගේ ඇවතුම්
ඇවතුම් ඉදිරියේ මොහොතින් මොහොතට සමීර්ගේ මව පුදුමයට
පත් වෙමින් උන්නාය.

මුලින්ම සමීර්ගේ මවට පළතුරු යුග වීදුරුව පිළිතුරු
ගොරව්, අවුණ වීදුරුව සමීර් අත තැබුවාය ද දොකිනමිය.
මවගෙන් සමීර්ගෙන් දොකිනමිය අයුත් කළුප පටලයක් ඇදී
ගියාය.

"ඔයා බලන්න පැවිසිට... තැනදි පැවිසිට හඳුනා පිහිනපු
පුත් එක රසයිද කියලා..."

දියණිය අසල දණ ගසා ගනිමින් ගොරව් කීවාය. උගුරක්
දෙකක් පානය කළ දියණිය ඉදිරිය බලා ගෙන හිනාගුණය.

"රසම රසයි තැනදි... තාත්ති මව කඩෙන් අරන් දුන්න
ඒවමත්, ලක්මම් අක්කා හඳලා දෙන ඒවමත් කටදාවත් මේ
තරම් රස වෙලා තෑ..."

"රසයි නම් සේරම බොන්න ඕන මැණික... මං මියාටනේ
හැදවේ... පළතුරු කෑවම, ෆාට් පුස් බිව්ම අපේ දෝණි තම
ගොඩක් ලස්සන වෙයි..."

දවස අපුරුවට ඇරඹුණා යමක් අපුරුවට ගතවෙමින් තිබේ. කාමර පහක් පමණ විය. ඒ තොර, දිවයා (ඉන්ද්‍ර) ගේ කාමරය වෙන්නට තිබූ මධ්‍යම ප්‍රමාණයේ කාමරය ගෞරවයෙන් ගත්තේය. සැදැල්ලට ඔබ්බෙන් වූ ඒ කාමරය තෝරා ගැනීම පිළිබඳ සමීර්ඳ සතුටු විය.

"ගෞරවී මේ කාමරය තමයි ගොඩක්ම හොඳ..."

"ඇයි...?"

"මට හදිස්සියේ ඔයාට මැස්සේ එකක් එහෙම දෙන්න වුණොත් අපේ බැල්කනි එකට ඇවිල්ලා කතා කරන්න එකකොට ඔයාට ඇහෙනවනේ..."

සමීර් එය කී තාලයට ගෞරවීට සිතාවක් තැබී. සමීර්ගේත්, ගෞරවීගේත් මුහුණුවල එවන් සැහැල්ලු සිනා ඇදුණේ බොහෝ වේලාවකට පසුවය.

"තාත්ති... නැන්දි ආවට පස්සේ මං නැන්දි දොයියන්තද...? එතකොට මට නැන්දිට තුරුල් වෙලා දොයියන් පුළුවන් තාත්ති..."

අතපේකම්තව දියණිය නැගූ පැනයට සමීර් ලෙහි පිළිසි තැන. ඔහු ගෞරවී දෙස බැලූවා පමණි.

"තාත්ති ගෙදර එතකොට රැ වෙනවා නැන්දි... මට දියන්න වෙලා යනකොට ලක්ෂ්මි අක්කා මට සැර කරන තාත්ති..."

ගෞරවී එකවරම නිගුස්සී ගියාය. ඇය දියණිය වීකක් ලෙසට තද කර ගත්තාය.

"මීට පස්සේ මගෙ පැටියට කවුරුවත් සැර කරන්න නැ... නැන්දි ඉක්මනට එනවනේ රත්තරං... හෙට ඉඳලා පුතාගේ වැඩ සේරම කරන්නේ නැන්දි... ලක්ෂ්මි අක්කා ගෙදර වැඩ කරපුවාවේ... පුතාට කවන්නේ නැන්දි... පුතාට නාවන්නේ නැන්දි... ඇඳුම් අත්දන්නේ, දොයි කරවන්නේ සේරම කරන්නේ නැන්දි... මං මෙහේ එන්නේ පැටියා හින්දනේ රත්තරං..."

ජීවිතය මොහොතින් මොහොත වෙනස් වෙමින් තිබිණි. ඇය ඒ වෙනසට බැඳී අහවර වී තිබිණි. හෝරාවට, දෙකට සිටි දෙනාම අලුත් ජීවිතයකට පුරුදු වී සිටියහ. දහවල් ආහාරය ගත් පසු දියණිය නින්දට වැටී සිටියේ ගෞරවීගේ ඇකයේ ම ය. දියණිය යහන මතින් තැබූ ගෞරවී අපිළිවෙල වී තිබූ නිවස මඳක් පිළිවෙල කොට අතු හා පිරිසිදු කළාය. දියණියගේත්, මවගේත් කිළිටි ඇඳුම් ගොඩ ගැසී තිබෙනු දුටු ගෞරවී පසු දින පැමිණි විගසම ඒවා සෝදා දැමිය යුතු යැයි තීරණය කළාය. තමා මේ නිවසට පය ගසන්නේ ආගන්තුකයෙක් ලෙසින් නොවන වග ඇය පසක් කොටගෙන සිටියාය. ජීවිත තුනකට ආලෝකය රැගෙන තමාට පැමිණෙන්නට සිදුවන වග ඇයට ඒ වන විටත් අවබෝධ වී තිබුණි.

"පුතේ... ඔයාට අද යන්න ඕනද...?"

"බෝඩ් හවුස් එකට කියන්න ඕනනේ අම්මා..."

"කෝල් කරලා කියන්න පුතේ..."

"අද නැවතුණොත් බඩු ටික අස් කරන්න වෙලාවක් නැති වෙනවනේ අම්මා..."

"ගෞරවී හෙට නිවාඩුවක් ගන්න... උදේ වරුව ඉඳලා ආ කරගන්න. මම හට්ට එන්නම් ඔයාට ගන්න..."

ගෞරවීට කිසිවක් කියන්නට සිහි වූයේ නැත. ඇය එක්වරම අනුරාධ සිහිවිය. ඒ ගමනින් ඔහුගෙන් දුරස් වී බොහෝ දුරකට එන්නට සිදුවීම පිළිබඳව ඇය හදවතින් හඬා වැටුණා. දියණිය ගැන උපන් ආදරයෙන් හා අනුකම්පාවෙන් හදවත ඔබ්බෙන්, අනුරාධගෙන් ඇතකට එන්නට සිදුවීම පිළිබඳව මනස්තාපය ඇගේ හදවත පාරා කිබුණි.

"අනුරාධට තම කිව්වෙන් නැතේ අම්මා... මං අද ගිහිල්ල හෙට එන්නම් සමීර් කිව්ව විදියට..."

සන්ධ්‍යාව පළඹෙමින් තිබුණි. සැන්දෑ වනතුරුත් පොදු ආපසු පැමිණියේ නැත.

"අම්මා මං රැට කරන්න මොනවා හරි හඳලා පියව යන්නද..."

"ඕන නෑ පුතේ... දැන් ඔයා මහන්සි වෙන්න ඕන නෑ. පුතා මොනව හරි ගෙනෙයි රැට... ඔයා පුතේ ආව වෙලාව ඉඳලා දැන් කොච්චර මහන්සි වුණාද..."

"වැඩකරාට මට මහන්සි දැනෙන්නේ නෑ අම්මා... මම දුක අම්මා තනියම හික්දා... රූපියල් පන්දාහකුත් දෙන එක් කේෂ්මී කොච්චර වගකීමෙන් වැඩ කරන්න ඕනද...? මිනිස්සු හරි පුදුමයි අම්මා... ගොඩක් මිනිස්සුන්ට බැඳීමට සිදුවී වටිනාකමක් නෑ..."

ගෞරවීගේ හදවත කඩා වැටී තිබුණි. සමීර් හා සංසාරයේ කවුරුත් තමා වී සිටින බව මේ ආකාරයෙන්

මේ අයුරින් හමුවීමට ගිය ආත්මයේ කවර නම් බැඳීමක් ඔහු හා තිබෙන්නට ඇත්ද...? ගෞරවීට මොහොතකටවත් සමීර් පිළිබඳව දුරස්භාවයක් දැනුණේ නැත.

"දෝණි මේ තරම් කෙටිවු ඇයි සමීර්..."

"මොනවත් කරන්නේ බොන්නේ නෑ ගෞරවී... ඊටත් අම්මට හැමදේම කරන්නත් අමාරුයි... මම ඔපිස් ගියාට පස්සේ ලක්ෂ්මී දරුවා ගැන බලනවද නැද්ද කියන්න මම දන්නේ නෑ..."

"දැන් පැටියට අවුරුදු හතරක්... අපි බබාව තරසර් එකකට දාමු..."

"කවුද ගෞරවී ඒවා කරන්නේ...? මං මගේ රස්සාව පරිස්සම් කරගන්නත් ඕන... දරුවට බෙහෙත් කරන්න ගිහින් හැමදේම ඉවර වුණා... අන්තිමට ගෙරයි, කා එකයි විතරයි ඉතිරි වුණේ... මොනවා නැතිවුණත් කමක් නෑ... මට මගේ දරුවට සහිත කර ගන්න පුළුවන්ම..."

"ඇස් දෙක සහිත වුණත් නැතත් දරුවගේ අනාගතේ අඳුරු වෙන්න දෙන්න බැනේ සමීර්... මං දෝණිව බලා ගන්නම්... දෝණිව හොඳ විදියේ තරසර් එකක් ගැන ඔයා මේ වීක් එන්න එකේම හොයලා බලනවද සමීර්...? ඊට පස්සේ අපි දරුවට කොහොම හරි සහිත කර ගනිමු..."

සමීර්ගේ දෑස් නොසිතූ විරූ කඳුළු පටලයකින් වැසී යද්දී ගෞරවී අසීමිතව කැළඹුණාය. කාර්යාලයේදී මානව සම්පත් කළමණාකාරවරයා ලෙස තමාට හමුවන ඒ ප්‍රතාපවත් මිනිසාගේ ඇතුළු හදවත මේ තරම් ශෝකාන්තයක් වග ඇය දැන උන්නේ නැත.

"ඇයි ඉතින්..."

ගෞරව්ගේ වදනවලට ඇමිණි කිට්ටයේ මවකගේ සෙනෙහස සමීර් ඇය ඉදිරියේ බිළිඳෙකු වී උත්තේය.

"මහෙ දරුවා ගැනවත්, මං ගැනවත් මේ වෙනකල් කවුරුද? මිය තරම් උවමනාවෙන් හිතලා තැ ගෞරව්... තනි වෙන සිද්ධ වුණෙත් ගැණියෙකුට විතරක් නෙමේ පිරිමියෙකුට දෙවියන් විසකුරුයි... සමහර වෙලාවට ඒ තනිකම් කාරකැණිකමක් ගෞරව්..."

"සංසාරේ අපි මොනව හරි ප්‍රාර්ථනා කළා ද ඒ අපිට අපිට ලැබිලා ඇති සමීර්... ප්‍රාර්ථනා කළත් අපිට මොනව දෙයක් ලබා ගන්න පිත් මිදී වුණා නම් ඒ දේවල් අපිට වෙලා ඇති... හිමිවිම් අහිමිවිම් අතර මහා පරස්පරයක් සමීර්... හිමි වුණත් සමහර දේවල් දුකක් වගේම අහිමි වුණ සමහර දේවල් සතුටක්... ඒ හින්දා හිමිවිම්, අහිමිවිම් ඕනවට වඩා කැවෙන්න හොඳ නැ... අහිමි වීම පාපයක් වෙන්න අපි ඒ අත්දැකීම් වලට මුහුණ දෙන ස්වරූපයත් එක්ක... පැඩ් මං හට ඉඳලා බලා ගන්නම්... ඒත් එක්ක ඔයාගේ ජීවිත ක්‍රමයක් ප්‍රශ්න වලට උත්තර හිමිත් හිමිත් ලැබෙයි කියලා දැනෙනවා සමීර්..."

සමීර්ගේ දෙනෙකට රොක්කු කඳුරු දෙපෝළිය නිදහසෙන් යමින් කිට්ටි, පිරිමියෙකුගේ කඳුරු දරා ගන්නට ගෞරව් වූ සුසංවිදී ගැහැණියකට හැකි වුවහොත් එය අසාමාන්‍ය පුද්ගලයෙක් සමීර්ගේ කඳුරු ගෙ ඇගේ යුගලය එහෙම පිටින්ම ඇවිටි කිසිවක් සමීර්ට කමාගේ කඳුරු ඇය ඉදිරියේ ගලායාම ගැන කියා මාහුගේ

හෝ පසුකැවීමක් දැනුණේ නැත. ඔහු වසර ගණනාවක් තනිව විඳවූ දුක ඇය ඉදිරියේ විරේක වන්නට ඉඩ තැර කිසිඳි.

"ජලිස්... සමීර්..."

"මං ඇඩුවේ තැ ගෞරව්... මට ඇඩුණා..."

"ජීවිතේ නැවතේම දුකක් නෙමෙයි සමීර්... දුකට පිරිසස්සෙන් ඊළඟට එන්නේ සතුට කියලා ඔයා විශ්වාස කරන්න... මිය කඳුරු මං දැක්කට කමක් නැ... මේ ලෝකේ වෙන කිසිඳි කෙනෙකුට වැරදිලාවත් දකින්න ඉඩ කියන්න එපා..."

ඇයට ජීවිතයෙන් ප්‍රාර්ථනා කරන්නට ඕනෑවට වැඩියෙන් කිසිවක් කිට්ටයේ නැත. එහෙයින් ජීවිතය ගෙවෙත් දෙන දෙවිය දරා ගන්නට ගෞරව් මොහොතකින් හිත තදා ගත්තාය.

"හරියට අම්මා කෙනෙක් වගේ..."

සමීර්ගේ ඒ කටහඬ කොණ්දේ ලොවක සිට පාවී අවුත් ගෞරව්ගේ හදවත පතුලට කිඳා බැස්සේය.

"අම්මා කෙනෙක් වගේ නෙමෙයි සමීර්... අම්මා කෙනෙක්... ඔයාගේ පැටියා මේ පසුවට තුරුල් වුණ මොහොතෙයි මම අම්මා කෙනෙක් වුණේ... අදින් පස්සේ මං නැමදාම ඔයාගේ හොඳරුවගේ අම්මා..."

සමීර්ට එවදන් දරා හිඳින්නට තරම් සටියක් නම් බිඳුවක් වත් ඉතිරිවී නොතිබිණි. අහම්බෙන් පායා ආ සඳක් සේ ඇය ඔහුගේ සිත් අහස පුරා අරක් ගෙන උන්නාය.

"ඇයි සමීර් මේ...?"

ගෞරවී දරාගත් භෞතයක් ඇසුරින් සිටින බව තුනට විත් සමීර් අසළින් හිඳ ගත්තේ සමීර්ගේ හිස මත පුරා තබමිනි. අනාරාධිතවම ඇය සමීර්ගේ ආත්මයම වෙත පැතිරෙමින් උන්නාය.

"සමීර්... ඇයි මේ පුංචි එකෙක් වගේ... අර ඔපිස් එකේ දෙසියක් විතර බලාගන්න එව්. ආර්. මැනේජර්ද... මේ..."

"ගෞරවී ඇසුවේ නිව් පහත් වී ගිය සත්සුන් හඬයක් ඇගේ සෙතෙහස හවුළේ තමා තව තවත් නොදරුවකු බව පැහැදිලි වග සමීර්ගේ ඇතුළත්තයම දැනෙමින් තිබිණි.

"නෑ ගෞරවී... මේ ඒ මැනේජර් නෙමේ... ජීවිතේ ඉස්සරහ අත්ත අසරණ වුණා... දරුවෙකුත් එක්ක මේ ලෝකේ තනි වී කාලකණ්ණි මිනිසෙක්..."

"සමීර්..."

එවර තම ඇගේ කටහඬේ තිබූ තෙතමෙනය වියළී ගියේ.

"තමන්ට කවදාවත් අනුකම්පා කරන්න එපා සමීර්... ආර්. කරන්න... ඊට පස්සේ කවදාවත් ඔයා අසරණයි කියලා දැනෙන්න එකක් නෑ... කිසිම වෙලාවක තමන් දුර්වලයි කියලා හිතන්නෙම මුර් ලෝකෙම තැනි උනත් මට මං ඉන්නවනේ කියලා හිතන්නෙ කවුරු හින්දාවත් තමන්ගෙ ජීවිතේ වටිනාකම නැති කරගන්නෙ සමීර්..."

"ඔය පුංචි වයසට ඔව්වර පැහැනේ කොහොමද...?"

සමීර් ඇහුවේ කළුරි වියළාගෙන, සිනාවක් දෙතොල අදින කැන්දා ගනිමිනි.

"ජීවිතෙන් මොනව හරි දෙයක් ඉල්ල ගන්න... මම හුඟක් දුක් වින්දා සමීර්... පුංචි කාලේ ඉඳලම මම හුඟක් දුක් වින්දා... මම කොළඹට ආවේ හිස් අතින්... මට මගේ ජීවිතේ හදා ගන්න උදව් කරන්න කවුරුත් හිටියේ නෑ... මට තිබුණේ මගේ හිතයි, ඒ හිතේ හයියි විතරයි... හැම කිස්සේම මම කතා කළේ මගේ හිතත් එක්ක... මගේ හිත හරි පරිස්සමට මාව බලා ගත්තා සමීර්..."

ගෞරවී බොහෝ වේලාවකට පසු සුන්දර සිනාවකින් මුව සරසා ගත්තාය. සමීර්ගේ හිතද නිව් තිබිණි.

"එකකොට අනුරාධ...?"

ගෞරවී ඒ පැනය කොයි මොහොතක හෝ සමීර්ගෙන් ගිලිහෙනු ඇතැයි අපේක්ෂාවෙන් උන්නාය. එම පැනය ඉදිරියේ ගෞරවී කිසිසේත්ම කලබල නොවුණේ එබැවිණි. දෛවය කුමක් තීරණය කළත් ජීවිතය ඉදිරියේ සසල නොවන්නට ඒ වන විටත් ඇය උන්නේ හිත හදාගෙනය.

"ඒක මගේ ජීවිතේ සිද්ධ වුණ අහම්බයක් සමීර්..."

ගෞරවීගේ සුසුමෙන් ඇවිලුණේ සමීර්ගේ හදවතය. ඔහු උන්නේ ඇගෙන් මෙවැනි දුක්මුසු ප්‍රතිචාරයක් අපේක්ෂාවෙන් නොවේ. සමීර් උන්නේ ගෞරවී ඇගේ පෙම් කතාව ප්‍රීතියෙන් ඉපිලෙමින් කියාගෙන යද්දී හදවත පුළුවා ගනිමින් අසා හිඳින්නටය.

එතෙක්.. මේ සිදු වන්නේ මොනවාද..?

"පිවිත කාලෙම මගේ හිතට මාව බලා ගන්න බැරියි... ඒ කිරණය ගන්න වෙලාවේදී විතරයි සමීර්... මම ඉතා පරිස්සමෙන් ජීවත්වුණා... ඒත්... එක තැනකදී මට වැරද්දක් සමීර්... පිවිත කාලෙම හදාගන්න බැරි විදියේ වැරද්දක් සිද්ධ වුණා... අමානුෂික වුණොත් මට මගේ වැරද්ද හදාගන්න පුළුවන්... ඒත්... එහෙම කරන්න මම දන්නේ නෑ... ඉන්නේ මගේ පිවිතේ කාලයට බාර දීලා... සංසාරේ අපි කරන පව් පින් අනුව හැමදේම සිද්ධ වෙයි... එතනින් එහාට කිසිම දෙයක් ගැන හිතන්න යන්නේ නෑ..."

ගෞරවී දිගු සුසුමක් හෙළා තම දුක්බර ඉරණම කතා සමාජිකයා කැබුවාය. හිරු උන්නේ බටහිර අහසේ කරක්ගසයි.

"අද දවස පටන් ගත්තේ කොහෙන්ද... ඉවර වුණ කොහෙන්ද ගෞරවී...?"

"පටන් ගත්තේ ආගන්තුක තැනකින්... ඉවර වෙන්නෙ තමන්ගෙම තැනකින්..."

"එක දවසකට මේ තරම් ලොකු වෙනසක්...?"

"පිවිතේ වෙනස් වෙන්න එක මොහොතක් ඇති සමීර්... හොඳට හරි, තරකට හරි... මොහොතකදී හැමදේම වෙනස් වෙන්න පුළුවන්.. අපි කවදාවත්ම හිතන්නෙවත් නැති කවදා ලොකු වෙනසක් සිද්ධ වෙන්න පුළුවන්..."

ඇගේ ස්වරයේ කිසිදු දොම්නසක් තිබුණේ නෑ.

උපේක්ෂාවෙන් තිබී ගිය ඇගේ හඬ සමීර්ගේ හදවතේ සක්මන් කරමින් උන්නේය.

ගෞරවීට දෙන්නට රැගෙන ආ තුවාය ඒ වන විටත් තිබුණේ සමීර් අතය. ගෞරවී එය ඉල්ලා ගන්නට අත දිගු කළාය. සිතාවක් නොව, ලෙන්ගතු සිතා මල් වට්ටියක්ම ඇය සමීර් වෙත පැවැය.

"දෙයක් අහන්නද...?"

ඒ සිතාවෙන්ම ඇය හිස සලා 'හා' කියා කීවාය. එවර තම ගෞරවීගේ සියොළහම වූයේ අවුරුදු දාසයක දහ අටක යුවතියකගේ වැනි කෙළිලොල් දහකාරකමකි.

"හරි සුවදයි..."

"කවුද...?"

"ඔයා ළඟ... මොනවද ඒ...?"

"මල් සුවද..."

"විහිළු නෙවෙයි ළමයෝ... හැමදාම උදේට ඔයා නාලා ඔරිස් ආවම මුළු පළාතම සුවදයි... ඔයා ආවයි කියලා මම දැනගන්නේ ඒ සුවදින්..."

ගෞරවී එවර නළල රැළිකොට ගෙන පුදුමය පළ කළාය. එහෙම තම මේ බැඳීම් පිළිසිඳි ඇත්තේ නවාතැන් ප්‍රශ්නයෙන් නොවේ.

"කියන්නකෝ..."

"පොත්සන්ස් කේ කොලොන්..."

ඇය තාන කාමරය වෙත යන්නට සමීර් අත වූ අතට ගත්තාය. ඇත්තය... ජීවිතය වෙනස් වී යන්නට වන්නේ ඇසිල්ලකි. ඇසිල්ලකදී ජීවිතයකට එහෙම පිටින්නේ විය හැකිය.

"පැටියා තාම තිදිද සමීර්...?"

"මට හිතෙන්නේ ඇහැරලා... අම්මත් එක්ක කතා කරන ඇතෙන්නේ..."

ගෞරවී කාමරයෙන් පිටතට පැමිණෙන සමීර් උත්තරයක් තැනම හිඳගෙනය.

"ඔයා තාම ඔහුද...? මම හිතුවේ ඔයා කියලා..."

සමීර් කිසිවක් කීවේ නැත. ඒ වෙනුවට සංවේදනය සහසකිත් යුත් සිතාවක් ආයාසයෙන් මුහුණට කැන්දා ගත්තේය.

"ලක්ෂ්මි ටැම්ල් ගර්ල් කෙනෙක් කිව්වා නේද සමීර්..."

"හම්..."

"එයාට වයස කීයක් විතර ඇත්ද සමීර්...?"

"ඔයාගේ වයසේ වගේ ඇති මං හිතන්නේ..."

"දෝණිට සැර කරනවා කිව්වම නම් මට ටිකක් හිතාගත් අමාරුයි සමීර්... මොකද මේ වගේ අහිංසක දරුවෙකුටත් කරනවා කියන එක සාමාන්‍ය දෙයක් විදියට ගන්න බැහැ නම්..."

- සිහින මාසප්තාදේ -

"ඒ කියන්නේ...?"

"රස්සාවකට ආව සර්වත්ව කෙනෙක් එහෙම හැසිරෙන එක මට ටිකක් ප්‍රශ්නයක් සමීර්... මේ වගේ දරුවෙක් බලා ගන්න ආව කෙනෙක් එහෙම තපුරු වෙනවා නම් ඒ ගැන දෙපාරක් හිතන්න වෙනවා..."

"තාමත් මට ඔයා කියන දේ තේරෙන්නේ නෑ දරුවා..."

එවර නම් සමීර්ගේ හඬ බැරෑරුම් විය. හඳවනේ උපන් පැනය ඉක්මනින් විසඳා ගන්නට ගෞරව්වද වුවමනා විය.

"ලක්ෂ්මිගේ ගම කොහේද කිව්වේ...?"

"තලවකැලේ කියලා කිව්වේ... මගේ යාච්චිත්තය තමයි හොයලා දුන්නේ... ඒ විශ්වාසයට ගත්තේ... මම වැඩි දෙයක් හෙවිවේ නෑ ගෞරව්..."

"දැන් ඔය හිටි ගමත් ලක්ෂ්මි යන්නේ...? කොහේද කියලා සමීර් දන්නවද...? එයා ගෙදර නම් යනවා කියලා මට හිතෙන්නේ නෑ..."

එකවරම සමීර්, ගෞරවී දෙස බැලූවේ පුදුමයෙනි.

"ගෞරවී කියන්න යන්නේ..."

"මට ලක්ෂ්මිව සැකයි සමීර්..."

"මොන වගේ දෙයක්ද...?"

"මොකක් හරි අමුත්තක් මට දැනෙනවා සමීර්..."

"කියන්න මොන වගේ දෙයක්ද...?"

"මේ කාලේ අපි හුණකම් පරස්සමින් පිටත් වෙන්න කාලයක්... මට හිතෙනවා ලක්ෂ්මි ඇවිත් ඉන්නේ මේ රස්තා හෙමෙයි කියලා..."

ගෞරවී ඇගේ හදවතට දැනුණු දැ එකිනෙක පැහැසි කළාය.

"ගෞරවී අපි ඇත්තටම හොයලා බැලුවාත් හොඳයි නේ මේ තරම් දවස් ඇයි මට මේවා නොහිතුවේ...?"

"අපි මොනවද කරන්නේ දැන්...?"

"හරි... අපි මෙහෙම කරමු... ආම් හෙඩ් ක්වාටර්ස් ඉන්න මගේ හොඳම යාළුවෙක්... අපි මධුරගෙන් අහලා බලමු මේ මොකද කරන්නේ කියලා..."

උදාවූයේ අනපේක්ෂිත මොහොතකි. සමීර් ජංගම දුරකතන ගෙන එව්වේ යුධ හමුදා මිතුරාට ඇමතුමක් ගත්තේය.

"මධු... මං පොඩි ප්‍රශ්නෙක ඉන්නේ... මට උමේන් ලො උදව්වක් මින..."

ඉන්පසු සමීර් සියල්ල පියවරෙන් පියවර මිතුරාට පැහැසි කළේය.

"සමීර්.. මම මේක අපේ ඉන්වෙස්ට්මේන්ට් වලට දාන්න කිසි අවුලක් වෙන්නේ නෑ... වැඩේ ගාණට කෙරෙයි... ඒ හෙමෙයි මට කියපත් උඹට කවුද හිටපු ගමන් මේ අයිඩියා එ දුන්නේ...?"

"ගෞරවී කියනකල් මට නිකමට මික හිතුවේ නෑ මට..."

හිත මොහොතක්.

"කවුද ගෞරවී කියන්නේ...? උඹ මට මිට කලින් කියලා නෑ...?"

"අපේ පබ්ලිකේෂන් මැනෙන්න... ඒ වගේම අපේ ඩිවිෂන් එකේ ඉන්ටර්නල් ඔඩිටර් මම... කෙල්ලට නවතින්න තැනක් නෙව්වා... මං අපේ අම්මලගේ ගෙදර ලැස්ති කරලා දුන්නා..."

"මොකක් වුණත් කෙල්ල මාර සෙත්ස් එකක් තියෙන මිටරයක් බං..."

"ඔව් මධු... ඉන්ටර්නල් ඔඩිටර් වුණාට ඩිවිෂන් ගනිද්දි අපේ ගයනුන්ස් මැනෙන්නට වඩා පෝර්ඩ් මම... කියලා වැඩක් නෑ..."

ගෞරවීට ලැජ්ජා සිතුවේ. මේ තරම් විට්තාකම් මොනවාද...? ප්‍රශංසාවක් තකා ඇය කිසිවක් කර නැත. ගෞරවී, සමීර්ගෙන් මිදී හිමින් සිරුවේ මුළුතැන්ගෙය දෙසට පිය මැන්නාය. මුළුතැන්ගෙය පුටුවක් මතට වී හිඳ උන් දෝණි, ගෞරවී එන දෙසට හැරී හොඳින් හිතාහුණේ ගෞරවී දුටු තරම් සතුටකිනි. ගෞරවී පුදුම වූයේ එබැවිනි. ඇය ඇවිද ගියේ පියවර හඬ නොනැගෙන පරිදිය. එසේ නම් දියණිය තමා එන වග දැන ගත්තේ කෙසේද..?

"නැන්දි යන්නද හදන්නේ නැන්දි...?"

ගෞරවී, දියණිය ගෙන යළි සෙට තද කර ගත්තාය.

"මම මේ තේ හදනවා පුනේ..."

සමීර්ගේ මව කීවේ අපරිමාණ ආදරයෙනි.

"අපරාදයෙන් අම්මා මහත්සි වුණේ...?"

"නේ එකක් හදන එක මොන මහත්සියක්ද පුතේ..."

එවිටම සමීර් ද එකතුව එක් අසල වූ පුටුවෙන් බිත්තියේ ගලපා ගත නොහැකි හැඟීම් කෝටියක් ඒ මුහුණ දිශාව තිබිණි.

"එක නෙමෙයි... පුතා කොහොමද මම එතවයි කියා දැනගත්තේ...? නැන්දි හිමින්නේ ආවේ..."

"මට දැනුණා නැන්දි... මට එහෙම දැනෙනවා... තමාගේ එක ලග හිටියත්, ආවීමම මිටු පහන ලග හිටියත්, දන්නවා ඉන්න තැන..."

ගෞරවී දෝණිගේ හිස මත නිකට තියා දෙනෙත් බිත්තියේ ගත්තාය. ඒ තරමටම මාතෘ සෙනෙහසක් වැනි සෙනෙහස ගෞරවීගේ ලය මැද කොට තිබිණි.

"තාත්ති..."

දෝණිගේ ස්වරයේ වූයේ ඉල්ලීමකි.

"ඇයි පුතේ...?"

"මේ බලන්න තාත්ති... නැන්දි මට ආදරේ කරමි..."

"ඔව් පුතේ... ඉතින්..."

"මට අම්මි කෙනෙක් නෑනේ තාත්ති... නැන්දි මට ගොඩ ආදරෙයි නේද තාත්ති...? තාත්ති කිව්වනේ අම්මි කෙනෙ මොන වගේද අහපුවාම, ගොඩාක් ආදරේ කෙනෙක් කියලා ඉතින් තාත්ති... මං නැන්දිට අම්මි කියන්නම්කෝ..."

- කිහිප මොහොතක් -

ගෞරවී තම දෙනෙතත්, දෙනොලත් කිටි කිටියේ පියා ගත්තාය. සමීර්ගේත්, මවගේත් කඳුළු කඩා වැටුණේ එකම මොහොතකය.

සත්තකින්ම ගෞරවීගේ ජීවිතය, හෝරා කිහිපයක් තුළ එහෙම පිටින්නට වෙනස් වී ගියාය.

"එහෙම කියන්න බෑනේ රත්තරං..."

සමීර්ගේ වදන් ගොත ගැසිණි. නොකි කතාවක් විසින් සමීර්ගේ හඬ බිඳ දමා තිබිණි.

"ඇයි තාත්ති මට නැන්දිට අම්මි කියන්න බැරි...?"

"නැන්දි අපිට අපේම කර ගන්න බෑ පැටියෝ... නැන්දි වෙන මාමි කෙනෙකුගේ..."

"අනේ..."

දෝණි මුහුණ අඩන්නට මෙන් ඇද කර ගත්තාය. සමීර් තවදුරටත් එකතු රැඳී උන්නේ නැත. සමීර්ගේ මව ද උන්නේ කඳුළුවලට නිසොල්මනේ ගලා යන්නට ඉඩ හැර ය. ගෞරවී කිටි කිටියේ දියණිය ලයට තද කර ගත්තාය.

"නෑ පැටියෝ... පැටියට ඕන තම මට අම්මි කියලා කියන්න... එහෙම කියන්න රත්තරං... නැන්දි වෙන කාගෙවත් නෙමෙයි... ඔයාගේ පැටියෝ..."

"තාත්ති බොරුද කිව්වේ නැන්දි...?"

"ඔයාගේ තාත්ති බොරු කියන්නේ නෑ පුතේ... නැන්දි

වෙන කාලයක් තෙමේ... පුතාගේ... තැනදි පුතාට
යන්නේ නැ රත්තර..."

දියණිය සහසන්නට ගොරවිට ලෝකයේ වන දකුණ
ආදරණීය දෑ ගෙපන්නට සිදුවිය. දවස ගෙවී ගියේ හොඳ
වේගයෙනි

"පුතේ... දැන් තැනදි යන්න ඕන පුතේ..."

බොහෝ වේලාවකට පසු සමීර් එතැනට පැමිණියේ හොඳ
සූදානම්වය. මෙතෙක් වේලා සරමකින් හා කම්සයකින් පැවති
උත් සමීර් එවර උන්නේ සැහැල්ලු ගමනකට ගැලපෙන මුත්
කලිසමකින් හා වී ඡර්ටයකින් සැරසී ගෙනය. කාර්යාලය
නිකර දකින සමීර්ගේ වන කඩවසම් බව ඉක්ම ගිය කෙළවර
යොවනත්වයක් එතැන උත් සමීර්ට ආරෝහණය වී සිටින

"තාත්ති තැනදි කියනවා තැනදි මගේ..."

"තැනදි කියනවා නම් ඉතින් පුතාගේ තමයි..."

ලියැවෙමින් තිබුණේ ජීවිත කතාවේ අලුත්ම පරිච්ඡේදය

"අම්මා මං ගොරවී බස් එකට ඇරලවලා එන්නම්..."

"මේ රැ වේලා යනවට නම් මගේ කැමැත්තක් නැ පුතේ"

"මට ඒවා ගාණක් නැ අම්මා... මම වැඩ ඇරිලා යන
රැ අව පහු වෙනවා..."

"අපොයි දෙයියනේ..."

සමීර්ගේ අම්මා විස්සෝප වූවාය.

"අදින් සෙරම පුග්ග ඉවරනේ අම්මා..."

සිංහල

සිංහලේ ඉතිරි වී තිබුණේ මළාතික
රේඛා කිහිපයකි. සමීර්ගේ මොරට් රජයේ වම් පස අසුන
ඇයට කිසිසේත්ම ආගන්තුක තැනීමක් දැනවුයේ නැත. ගොරවී
උන්නේ සිහිවිලි ලෝකයක අතරමං වී ගෙනය. දියණිය ගැන
පමණක් නොව සමීර් ගැනද ඇයට ඇති වූයේ විදගත නොහැකි
අන්දමේ පුදුමයකි.

"ගොරවී..."

කල්පනාවලියක කිමිදී උත් ගොරවිට, සමීර්ගේ ආමන්ත්‍රණය
ඇසුණේ නැත. මේ සිදුවන සියල්ලම ජීවිතය නම්... ඉතින් මේ
සියල්ල ම ආදරයෙන් ජීවිතයට වඩම්මා ගත යුතු බව ඇ
ඇදහුවා ය.

"ගොරවී..."

"ම..."

"ඔයා මොනවද ඔය තරම් කල්පතා කරන්නේ...?"

"ඔයා ගැන... දෝණි ගැන... අම්මා ගැන..."

"වෙන මොකක්ම හිතෙන්නේ නැන්ද...?"

"නෑ සමීර්..."

"ඒ ජීවිත තුනම එක පැයට දෙකට වෙනස් කරපු ඔයා ගැන මොකක්ම හිතෙන්නේ නැන්ද...? මට නම් විශ්වාස කරන්නවත් බෑ ගෞරවී... මගේ ලෝකෙට ඔයා මේ තා ඉක්මනින් ආවා කියලා..."

ගෞරවී කිසිවක්ම කීවේ නැත. හිතේ තෙරපෙන දැනුම හැඟුමක් අතරින් කියන්නට තෝරා ගත යුත්තේ මොනවාද? ඇයට වැටහුණේ නැත. ඇය දැන සිටියේ ආදරය කරන්න පමණි.

"මම පුදුම වෙන්නේ ඔයා ගැන සමීර්... මේ තරම් දේ හිතේ හිරකරගෙන ඔපිස් එකේදී ඔයා අර තරම් ලස්සන හිතාවෙලා මිනිස්සුන්ගේ ප්‍රශ්න විසඳන්නේ කොහොමද...? ඔබ වඩා පුදුම දේ..."

ගෞරවී වදන් හිල ගන්නාය. එතෙක් සමීර්ට වුවමනා වූ ඇගේ හදවතේ වන සියල්ල හෙළිදරව් කර ගන්නටය.

"ඉතින් කියන්න ඉතිරි විකත්..."

"ඔයා මා ගැන මේ තරම් දේවල් හිතුවා කියන එක

"මිනිස්සු හුණක් වෙලාවට තමන්ගේ හදවතට වුවමනා

- සිහි මතුවනවාද -

කරනවා ගෞරවී... සමහරු ඒ දේවල් ලෝකෙට පේන්න කරනවා. සමහරු මුළු ලෝකෙත්ම නැංවිලා ඒ දේ කරනවා..."

"ඒත්... ඒ කොහොමද...?"

"ඒක මගේ රස්සාව... රස්සාවට ගරුත්වයක් තියෙනවා... මේක මගේ ජීවිතය... ජීවිතයට වටිනාකමක් තියෙනවා..."

"මේ තරම් බරපතල දේවල් ඉගෙන ගත්තේ කොහොමද සමීර්..."

ගෞරවී ඇසුවේ මුළු ආත්මයම සමීර් පිළිබඳ ගෞරවයකින් පුරවා ගනිමිනි. යුවතියක් ආදරය කරනවා නම් ආදරය කළ යුත්තේ මෙවන් සොළුරු ආත්මයකටය.

එතෙක් අනුරාධ... ඔහු තමාගේ හදවත පෙළන්නේ මොන තරම් කුරිරු ලෙසද..?

ගෞරවී රැගත් සමීර්ගේ මෝටර් රථය මහරගම පසුව ඉදිරියට ඇදෙනු දුටු ගෞරවී කලබලයට පත් වූවාය.

"ආව මහරගමින් තෙමෙයිද බස් එකට දාන්නේ...?"

සමීර් තෙත් කොණින් පමණක් ඇ දෙස බලා ඉදිරිය බලාගෙන තිහඩවම රිය පදවමින් උන්නේය. ඒ දෙනෙතේ වූ අමුතු කාන්තිය ගෞරවීගේ නළල රළු ගැන්වුවේය.

"සමීර්..."

"මේ රෑ වෙලා බස් එකේ යවන්න පුළුවන්ද..."

"මම වැඩ ඇරඹූ යනවනේ සමීර්..."

සමීර් එවර තම ගෞරවී දෙස බැලූවේ බුදු
තෙමෙයාගේ භාවය.

"දැ මේ යන්න වැඩ ඇරඹූ තෙමෙයිනො..."

ගෞරවී සිහිවන්නේ තොයියා එකට වූවාය. ඇත්තම
හදවසේ ගෞරවී ඇවිදින්නට පටන්ගෙන සිටුවේ දැ
නොදන්නා බොහෝ කලකට ඉතාදිය.

"පුත්තයක් අත්තද සමීර්..."

"මෙම දෙයක්... අත්ත... සියත... මොහොතක්
මගේ හදවත ඒ අයිතිය මොට දිලා පුත්තක් කල්..."

"ඒ තරම්... මො...?"

"මට වටිනා... මො වටිනාකමක් තුනක් මො කුඩා
උතක්, මම කසාද බැඳලා දරුවන් එක්ක තනි වූණ මිනි
වූණක්... මගේ හදවතට විරුද්ධව කතා කරන්නේ කො
මො...? ඒක තමයි ඇත්ත..."

මොර් රජය දියවන්නා මො ඉවුර දිගේ වැටී ඇති මො
ඉදිරියට සාමාන්‍ය වේගයකින් ඇදී යමින් සිටියි. අසිතන වේ
ගෙන එහෙ මෙහෙ ඇදෙන පෙම්වතුන් පෙම්වතියන්
තණනක් අතරේ දුවන සමීර්ගේ තෙතද හදවතද වැලඳ
සිටියි. ගෞරවී උන්නේ ද එකම දවසක් ඇතුළත ජීවිත
මො පෙරළිය වටහා ගන්නට ආරම්භයක් සොයමිනි.

මෙම චරිතයන්.

"ගෞරවී..."

"ම..."

"බවසිසිද..."

ගෞරවී දෙතක් උස්සා සමීර් දෙස බැලූවේ පුදුමයෙනි.

"දැයි මො දින මො තරම් පුදුමයෙන් බලන්නේ..."

"මො පුදුමයක් තමයි සමීර්..."

"දැයි..."

"උපේක්ෂා මො දින යන්න තරම් සිටුණ හේතු
මොකක්ද...? මො සිතන්නේ තැ... සිහිමි ලැබියෙකුට මො වගේ
සිරිමියෙන් දාලා යන්න හේතුවක් සියෙන්න පුරවන්න සියලා..."

සමීර්ගේ දෙතෙකට යළිත් කළු උනාගෙන ආවේය. ගෞරවී
ඒ දුටුවේ තැන.

"මට දැනෙන්නේ සමහරුන්ට ජීවිතේ ප්‍රාර්ථනා කරන
වටිනා දේවල් ලැබෙන්නේ තැ... හරියට මම, ගෞරවීට වගේ...
සමහරු ලැබෙන වටිනා දේවල් රැක ගන්න දන්නේ තැ...
හරියට අක්‍රියව, උපේක්ෂාව වගේ..."

ගෞරවී එවර තම සමීර් දෙස බැලූවේ හදවසේ උතුරා
පිටාර ගලා යන ලෙන්ගතුකම දැනෙමි නවරා ගනිමිනි. ඔහුගේ
ජීවිතාවබෝධය ඉදිරියේ තමා තවමත් කුරා කුහුඹුවකු තරම්
වත් පරිණත නොවන වග ගෞරවී අවබෝධ කර ගනිමින්
උන්නාය.

"මාව ඇරවලා ආපසු එන්න ගොඩක් වෙලා සමීර්..."

"කමක් නෑ..."

"කමක් නෑ කියන්නේ... අර කෙල්ල බඩබිත්තිය බිඳි..."

ඒ කිසි කෙරෙහි යළිත් නැවෙහි යැයි බියට රිය කළා එහිට බලා බැලුවා. සමීර්ගේ හදවත තිහ තනක් කළු වෙන්නේ.

"කෝ මෙතෙ බලන්න..."

කෙරෙහි සිස පමණක් නැවෙහි විය. එතෙක්, දෙතෙක් දුටු සමීර්ගේ දෙතෙක් දෙස බලන්නට තරම් සරියක් ආයට බැලී නැත.

"තරියට අම්මා කෙනෙක් වනේ..."

"වනේ නෙමයි සමීර්... අම්මා කෙනෙක්... වෙනකට වැරදි මයාගේ පැටියට..."

"මගේ කෙල්ලට අම්මා වෙන්න මයාට පුළුවන්ද කෙරෙහි..."

කෙරෙහි එකවරම හිතැස්සි ගියාය. කියටත්, පුද්ගලිකවත් දෙනෙත් උස්සා කෙරෙහි එක එල්ලේම සමීර් දෙස බැලුවා. ඇසුරෙන් මොනවාද...? ඇය යළිත් වරක් කල්පනා කළාය. එය පාරේ අයිතට කර රිය නැවැත්වුණේය.

"මගේ කෙල්ලට අම්මා වෙන්න මයාට පුළුවන්ද කෙරෙහි..."

- සිහි මතදැනුමක් -

"පුළුවන්... මං පොරොන්දු වුණෙත්..."

"ඒත්... ඒක තිහයක් වුණෙත්... දෝඩයි, මමයි දෙන්නවම බයවෙලා ඇහුරෙන තපුරු තිහයක් වුණෙත්..."

"කවදාවත් නෑ..."

"ඒක පොරොන්දුවක්ද..."

"ජීවිතේ හෙට වෙත දේ තුන අද කතා කරලා වැඩක් නෑ සමීර්... අපි එක විදියට ජීවිතේම මුණ දෙමු..."

"එතකොට අනුරාධ..."

"කාලය නැමදේම විසඳයි... නැමදේම කලින් අපි දෝඩුව සමීර් කරන්න මින සමීර්..."

කෙරෙහි හුස්ම ගත්තේ බරටය.

"අනුරාධ මයාට බිහියි කෙරෙහි..."

"එයා මගේ හදවතේ එයාට කිවුණ තුන තුන කරගෙන ඉවරයි සමීර්... අනුරාධ කියන්නෙ සමහර විට මගේ ජීවිතේ තීරණාත්මක සාධකයක් නොවෙන්නක් පුළුවන්... මගේ ජීවිතේ මං තීරණ ගත්තේ එයාට බයේ නෙමයි... මොකද මේ ජීවිතේ මගේ... ලෝකෙට වැඩක් නොකර පොළොවට පස්වෙන්න මම කැමති නෑ..."

"ඒ කියන්නේ..."

"එයාට මින එදාට එදාට හම්බ කරගෙන කාලා බිලා"

කසාද බැඳලා, දරුවෝ හදාගෙන ජීවත් වෙන්න... ඒක කියන්නේ එක කියලා පිළිගන්න මම කැමති නෑ සමීර... එක ඇඳක නිදා ගන්නයි, උයා පිහාගෙන කන්නයි, හෝර් ගන්නයි ගැනියෙක්ව බලාපොරොත්තු වෙන මනුෂ්‍යයෙක් ගෙන් ආපසු බලාපොරොත්තු වෙන්න පුළුවන් මොනවද සමීර...

"දෙයියනේ... ඔයා මේ තරම් දුක් විදිනවද ගොරවී..."

"අපිට අපෙන් තවත් හංගන්න දේවල් නෑ සමීර... ඒක හැමදේම කිව්වේ..."

"අනුරාධ එහෙමයි කියලා මම කියවුවත් හිතුවේ ගොරවී..."

"මම මුලින්ම එයාට අසීමිතව ආදරේ කළා... ඊට පස් අනුකම්පා කළා... අද වෙද්දී එක හැඟීමක්වත් මට දැනෙන්නෑ සමීර... අනුරාධ ගැන මගේ හිතේ තිබුණ හැඟීම වෙලා සමීර... දැන් මගේ හිත හිස්... ආයෙත් මට මගේ හදාගන්න පුළුවන් වෙයිද කියලා මම දන්නේ නෑ..."

නියෝත් විදුලි එළි එක දෙක මාවතේ තැනින් දැල්වෙමින් තිබිණි.

"අපි යමු නේද සමීර... රැ වෙගෙන එන්නේ..."

සමීර දිගු සුසුම්ක් හෙළුවේය. එහි අරුත දැන උණුසුම්, මනුෂ්‍යයෙක් හදවතක් පමණි.

"ඇයි සමීර...?"

- සිහින මනුෂ්‍යයෙක් -

"ලෝබයි..."

"මොනවද...?"

"මේ දවස ගෙවිලා යනවට..."

සමීර දකින්නට කැමතිම විදියේ සිතා රළුකේ ගොරවීගේ දෙකොළේ ඇදිණි.

"අද කියන දවස ගෙවිලා ගියේ තැන්නම්... හෙට කියලා දවසක් උදා වෙන්නේ නැතේ සමීර..."

"මං හිතුවේ නෑ මේ හිතේ මේ තරම් ඉක්මනට හැබෑ වෙයි කියලා..."

"හිතයක්...?"

"ඔව් ගොරවී... ඔයාව, මං දැක්ක සුන්දර හිතයක්..."

ගොරවී කිසිවක් පිළිබඳ වුවමනාවෙන් හිතන්නට නොහියාය. කිසිවෙක් පැදුරෙන් බිමට වැටෙන්නේ නැත. ප්‍රේමය සම්බන්ධයෙන් වන ඇගේ ඉරණමිද එවැන්නකි. ගොරවීගේ හදවත වසාගෙන පැතිර උන්නේ සමීරගේ දියණියයි.

"බඩු ටික කොහොමද ගෙන්නේ ගොරවී...?"

දෙදෙනාගේම කල්පනා ලෝකය බිඳ දමමින් සමීර ඇසුවේ ගොරවීගේ නවාතැන ආසන්න වෙතදීය.

"කැබ් එකකට තමයි කතා කරන්න වෙන්නේ..."

"ඒ කියන්නේ කා එකේ ගේන්න බැරි තරම් බඩු තියෙනවද...?"

ගෞරවී සිතාගත් තැනිතැන. සියලු බරපතලකම් අතර
කොට දෙදෙනාම එකට හිතානුගත.

"කියන්න... ඒ තරම් බඩු කියෙනවාද...?"

"කුම උයා ගත්තේ සමීර්... කුසියට මීන දේවල් බා
දේම කියෙනවා... ඒවා නම් වැඩක් තැනි හින්දා කියලා උනා
පුළුවන්... රුමි එකට මීන හැමදේම කියෙනවා... ඇඟි මේද
පුටුව, කබළු එක, කම්පියුටර් එක... තව ගොඩක් දේවල්."

"සමහරුන්ට නම් කියෙන්නේ ඇපුම් වික දාගෙන ගා
බැස් එක විතරයි... ඒත්... මියා පුතක් පිළිවෙලට ජීවත්වෙ
හින්දා මම හිතුවා මියාටම කියලා හැමදේම ඇති කියන."

"මට වුවමනා වෙන කිසිම දෙයක් තවත් කෙනෙක් හෝ
ඉල්ලා ගන්න මම කැමති තෑ සමීර්... එකකොට එක පිළිවෙලක්
ජීවත් වෙන්න බැ..."

මෙතාත්කොට පැමිණි පසු දෙදෙනාම උන්නේ ගෞරී
හෙය. ගෞරවී සිතුවේ ඔහුට සමුදෙන්නේ කොහොමද කියා.
සමීර් සිතුවේ ඇතෙක් සමුගෙන යන්නේ කොහොමද කියා.

"මම දකුණ වෙද්දී එන්නම්... සේරම තනියම ලැස්සි කර
ගන්න පුළුවන්ද...?"

"පුළුවන්... ඒත් ඇඟි ගෙව්වා ගන්න තමයි දන්නේ නැත්නේ."

සමීර්ට එවර නම් සිතාගත් තැනිතැන. ගෞරවීට ලැස්සුව
මුසු හැසීමක් දැනිණි.

"ඇයි හිතාගන්නේ..."

"ඒ හිතුවේ ඒකක් පුළුවන් කියලා..."

ගෞරවී බිම බලා ගත්තාය. මෙතෙම සරදම් කරන්නට
සමීර්ට වටින්නේ නැත.

"ගෞරී ගෞරවී... මං විහිළුවක් කළේ... ඒකට තමයි බැහැනම
කියන්නේ... ඒක ඉතිරි කරලා සේරම ලැස්සි කර ගන්න...
ගෙදරෙන් යන්නේ... වැඩක් තැනි ඒවා සේරම දාලා එන්න..."

"එතෙම මම බහිත්තද..."

සමීර් යළිත් ගෞරවී බිම පුටුමිනි. ඇය මෙසේ දමා යන්නට
බැරි ලොබ කමක් සමීර්ගේ ඇතුළු හදවත දවමින් උන්නේය.

"සමීර් ඇයි මේ...?"

"මොකක් කියන්නද මම...?"

"ඉඳ විතරයි හෙට ඉඳත් මම මියාගේ වහල යට..."

"ඒත්..."

"ඇයි ඒත්...?"

"ඉඳ දවස ගෙව්වා යනවට මට උකයි ගෞරවී... ඉඳ දවස
තව විකක් වෙලා දිග වෙනවා නම්..."

"ඉඳ අලුත්ම දවසක්... හෙට තවත් ඒ වගේම අලුත් දවසක්...
මොනවත්ම හිතන්නේ නැතුව පරිස්සමින් යන්න සමීර්..."

සමීර් එයට හිත දෙපසට පැවරුවේය. තුළුල් ප්‍රේමවන්තයකට
තරමට සමීර්ගේ හදවත හිර වැටී තිබිණි. සත්තකිත්ත...
තැනිමි ආදරයමය. ඇය අත්සතු වන ඔහුට අමතකම වී තිබේ.

"මම බහිත්තම සමීර්... පරිස්සමින් යනවා හේද... ඔබ
කෝල් එකක් දෙන්න... බුදු සරණයි..."

"බුදු සරණයි ගෞරවී..."

ඇය හිමින් සිටුවේ බැස ගත්තාය. සමීර්ගේ රිය තරා
ගන්නට හදිසි වූයේ නැත. ඒ තරමටම ඔහුගේ හදවත ඔදුල්
තිබිණි.

ගෞරව් යළිත් රිය කවුළුවෙන් එබී බලන්නට සිටුවේ.
සමීර්ගේ මුහුණේ ශෝකයේ වළාකුළු දහයක් පහළොවකම ඇ
තිබිණි.

"සමීර්... ඔයා පරක්කු වුණොත් කෙල්ල අදත් බඩහිතේ
තිදාගනී... පරිස්සමින් යන්න... ගොඩක් හයියෙන් වුයිව් කරන්
එපා... බුදු සරණයි..."

"බුදු සරණයි ගෞරවී.. යන්නම..."

රිය පණගැන්වී ඉදිරියට ඇදී නොපෙනී යන තෙක්ම ගෞරව්
බලා හිඳ ගෙව්වුවේ ඇතුළු වුවාය. ගෞරව් උන්නේ කිසිවක්
සිතා ගන්නට නොහැකිවිය. ඇය සිතිවිල්ලේම හිඳ ගේ
නවාතැනේ හිමිකාරිය සොයා ගියාය.

"ආ... දුටු කලින් ඇවිත්..."

"අද මාව යාර්වේත් ගෙතත් බැස්සුවා ආත්ටි... මම මේ
කියන්න ආවේ... මට ලහ තැනකින් බෝට්ටු තවුස් එකක් හම්බ
වුණා ආත්ටි... මම හෙට යන්න කියලා..."

"ඒක ඇත්ත දුවේ... මේ කාලේ තැටියට 1 රාත්තරිගේ
ගමන් ගැණු ලමයෙකුට කියා පිරිමි ලමයෙකුටත් හොඳ නැ...
ඒක හොඳයි... කිසිම කරදරයක් නැතුව පාවුළුවේ හිටියා... දුටු
යන එක ගැන නම් මගෙ හිතට දුකයි..."

"නිවාඩුවක් තියෙන වෙලාවක මං ආත්ටිව බලලා යන්න
එන්නමිකෝ..."

"එතකොට දුවේ ඔයාගේ සල්ලි වලට මොකද කරන්නේ...?"

"මොන සල්ලිද ආත්ටි...?"

"ඇඩ්වර්ටයිස් දිසු සල්ලි... මේ මාසෙන් මට සල්ලි දුන්නට
සතියයිනේ දුටු හිටියේ..."

"ඒක කමක් නෑ ආත්ටි... ආත්ටිව තියෙන දවසක දෙන්න...
නැත්තම් ඒක එපා..."

"එහෙම කොහොමද දුවේ... ඒවා දුටු දුක් මහත්සිවෙලා
හම්බ කරපු සල්ලි. හෙට උදේට දුටු දෙන්න මේ වෙලාවේ මා
ගාව නැති එකයි ප්‍රශ්නෙ.. මොකද මං දැන් කරන්නේ...?"

"මට මහා ලොකු පඩියක් හම්බ වෙන්නේ නෑ ආත්ටි...
ඒත් මට කවදාවත් සල්ලිවලින් කරදරයක් වෙලාත් නෑ... සමහර
වෙලාවට මම සල්ලි වලට වඩා හිතන්නේ වෙන දේවල් ගැන
ආත්ටි... සල්ලි මගේ ජීවිතේ වටිනාම දේ නෙමෙයි... ආත්ටිව
තියෙන වෙලාවක දෙන්නකෝ"

"කවුද දුවේ අද ඔහොම හිතන්නේ...? දුවට නම් කවදාවත් වරදින්නේ නෑ... කුණුරුවන් සරණයි... ගිහිත් හොඳින් ඉන්න..."

"මම එහෙම නම් කාමරේ අස් කරගන්න යන්නම් ආනව්... කුසසියේ බඩු හම් මව ඕන නෑ... ඒවා එන කෙනෙකුට දෙන්න..."

"එහෙත් කෑම දෙනවද..."

"ඔව් ආනව්..."

ගෞරී කාමරයේ වූ බඩු බාහිරාදිය පිළිවෙලකට අසුරන්නට වූවාය. කාලය ගතවෙතවා දැනුණේවත් නැත. රාත්‍රී නවයයි හිත පමණ වන විට යළිත් සමීර්ගෙන් දුරකථන ඇමතුමක් ලැබිණි.

"මම ගෙදර ආවා ගෞරව්..."

"මම බයේ හිටියේ..."

"ඒ ඇයි...?"

"ඔයා හිටියේ හුඟක් කල්පතා කර කරනේ සමීර්... ඒකයි... පැටියා තිදා ගෙනද...?"

"නෑ ගෞරව්... ඔයා එන වෙලාවේ වාඩිවෙලා හිටිය සේම එක උඩටම වෙලා වාඩිවෙලා ඉන්නවා මං එනකොට..."

"එහෙනම් කවලා වොෂ් එකක් දම්මලා තිදි කරවන්න සමීර්..."

"කන්න බෑ කියනවනේ ගෞරව්..."

"කෝ දෝසිට දෙන්න පෝත් එක..."

- සිහි මතුවෙන්නේ -

පීචිත දෙක තුනම ආලෝකවත් කරමින් ඇගේ සෙනෙහසේ කිරණ පැතිරෙමින් තිබිණි.

"හෙලෝ අම්මි... මට පාර්සි අම්මි ගියාට පස්සේ..."

"අනේ රත්තරං... මං හෙට එනවනේ... දැන් හොඳ පුතා වගේ කාලා වොෂ් එකක් දාගෙන දොයි ය ගන්න රත්තරං... හෙට හවස අම්මයි, තාත්තියි වැඩට යන්නෙ නෑනේ... මං පුතාට ගෝල්ලේස් එක්කර යන්නම්කෝ..."

"ප්‍රොමිස්ද අම්මි..."

"ප්‍රොමිස් පැටියෝ..."

දියණියගේ ප්‍රශ්න වැලකට පිළිතුරු දෙන්නට ගෞරව්ට සිදුවිය. ඇය සංසාරය පුරාම ආදරණීය මවක වී හිඳින්නට ඇත. මේ හුරුකම් එකම දවසකින් හුරු පුරුදු වන්නට හැකි ඒවා නොවේ.

"අස් කර ගන්න තව ගොඩක් වෙලා යයිද ගෞරව්..?"

"පොඩ්ඩයි කියලා හිතුවට ගොඩක් බඩු තියෙනවා සමීර්..."

"එහෙනම් මම පස්සේ කතා කරන්නම්... කෙල්ලට තිදි කරවලා එන්නම්... තාත්ති කෙල්ලට තිදි කරවන අන්තිම දවසනේ හෙද අම්මි...?"

ගෞරව් පිළිතුරු බඳින්නට නොහියැය. ජීවිතය එය නම් සෙනෙහසින් එය ලියට තුරු එ කර ගත යුතුය.

"එහෙනම් තියන්න සමීර්..."

"හෙට වෙනකල් මම බලාගෙන ඉන්නේ..."

"බුදු සරණයි සමර්..."

"බුදු සරණයි ගෞරවී..."

ඉදින් ජීවිතය ඇරඹිණි. සමර්ගේ නිවස ගෞරවීට බිහිවූ මාත්‍රයක ආගන්තුක හැඟීමක් ගෙනාවේ නැත. දියණිය ගෞරවී පැමිණි මොහොතේ පටන් ගෞරවී අසළින් සෙලවුණේවත් නැත.

"පුතේ... මේ බඩු වික අස් කරලා, අම්ම වොෂ් එකක් ආගන්තුකල් පුතා බිමට බහින්න..."

දියණියට ඒ ඉල්ලීම පිළිබඳ වගකවත් නොවිණි. තොරතුරු දන්නා දෙයක් නැත. එතෙක් අපිට යනාදියක් සේ ජීවිතය ගත කළ තොරතුරුවා, ජීවත් වන්නට පටන් ගත්තේ ගෞරවීගේ උණුසුමක් සමඟය.

සමර් කාර්යාලයට යාම අත්‍යාවශ්‍ය වූයෙන් සූදානම් වෙමින් සිටියේය. එහෙත්, ඔහු සූදානම් වූයේ හිතකින් නම් නොවේ.

"පුතේ... අපි තාත්තට තේ එකක් හදලා දෙමු... අම්ම එක හදනකල් මගෙ පුතා මේ පුටුවෙන් ඉඳගන්න රත්තර..."

ගෞරවී, දියණිය පුටුවක හිඳෙව්වාය. ගෞරවී පැමිණි මොහොතේ පටන් සමර්ගේ මවගේ දෙනෙතේ වූ කඳුළු පවා විකුටුණේ නැත.

"ඇයි අම්මා මේ දුකෙන් වගේ...?"

"නෑ පුතේ.. මේ නිකම්.."

- සිසිල වික්‍රමසිංහ -

"එතෙතම මේ කඳුළු..."

ගෞරවී, සමර්ගේ දෙසා පාමුල දණ ගසාගෙන මවගේ දැසටම එබී බැලුවාය.

"කොහෙතද පුතේ ඔයා මේ විදියට අපේ ලෝකට ආවේ...?"

"අම්මා... ඇයි මේ...?"

"අර කිරි සප්පයට මොනවද තේරෙන්නේ රත්තර... එත්... එක පැයට දෙකට ඒ කෙල්ල ජීවත් වෙන්න පටන් ගත්තා පුතේ... මගේ කොල්ලා... පහුගිය අවුරුදු ගණනටම හරියට තේ එකක්වත් බිලා නෑ පුතේ... ඒ තරම් මගෙ දරුවා දුක් වින්දා..."

මවගේ කඳුළු කම්මුල් දිගේ ගලා යමින් තිබිණි. දැන් යළිත්.. කිසිවෙකු හෝ කඳුළු සැලිය යුතු නොවේ. ඒ කඳුළු පිය දමන්නට තරම් තමාගේ සිත දැඩි කරගත යුතු බව ඇ අවබෝධ කර ගත්තාය. ඒ දෙනෙත්වල කඳුළු පිය දැමිය හැක්කේ තමා සිතාපුණුහොත් පමණක් බව ද ඇ වටහා ගත්තාය.

"විකක් පරක්කු වෙලා හරි මම ආවනේ අම්මා..."

සමර්ගේ මව, ගෞරවීගේ හිස පිරිමැද්දේ අප්‍රමාණ ලෝබකමකිනි. වතුර කේතලය උණු වී තිබුණේ ගෞරවී තැහිට ගොස් තේ පිළියෙල කළාය. මවගේ තේ කෝප්පය ඇ අතට දුන් ගෞරවී දියණියගේ තේ කෝප්පය නිවෙන්නට තැබුවාය.

"දෝණිගේ තේ එක අර බෝතලේට දාලා පුතේ දෙන්නේ... නැත්නම් හැලෙනවනේ..."

"නැ අම්මා... බෝතලෙන් බොන කොට දරුවන් දත් වී කෑන වෙන්න පුළුවන්.. සමීර්ගේ තේ එක දීලා ඇවිත් පොවන්නම්..."

සමීර්ගේ මව, ගෞරවී දෙස බලා උන්නේ විස්මයෙනි. තාරුණ්‍යයෙන් මුල් අවධියේ පසුවන ඇ, තරම් දේවල් ඉතා ගත්තේ කෙසේද...? ඇත්ත... මේ තරම් ආදරේ කරන්නට...?

"පැවියේ මම තාත්තියගේ තේ එක දීලා ඇවිත් මගෙ පුකුර පොවන්නම් පුතේ..."

"තාත්තිය අපේ ගෙදරද අම්මි...? ඉක්මනට එන්න අම්මි මට පාරයි..."

"ඉක්මනට එනවා රත්තරං..."

ගෞරවී ඉවත්ව ගියේ දියණියගේ නළලන සිප ගෙන.

පිළිවෙලකට තබා ගත හැකි ගෙලයන පවා තිබුණේ වැඩිය. ගැහැණියකගේ පහසුකම් නොලත් ගත කොළ පවා වැඩි තිබුණේ අඳුරු පෙනුමක් ගෙනය. තණ බිස්සේ නිරුවත් දොර තබා ඇවිදගෙන තමා වෙතට එන ගෞරවී... සමීර්ට තේ පෙනුණේ තමාගේ ලෝකයම නිරුවත්, සඳුත් එකවර වැඩිම ක් දේව දුකිකාවක සේය. සමීර්ගේ නිවසට ඇතුළු වූ ගෞරවී ස්වකීය සොයාගෙන උඩු මහල වෙතටම ගියාය.

"සමීර්..."

"එනවා ගෞරවී..."

- පිහිටි මහාමාරාද් -

සමීර්ගේ මුහුණ තිබුණේ අඩක් අඳුරු විය. ඒ දුටු ගෞරවී මදක් තැති ගත්තාය.

"සමීර්... ඇයි මේ...?"

"මට අද ඔපිස් යන්න කම්මැලියි ගෞරවී..."

"නොගිහිත් බැනේ... බෝඩ් මීටින් එකට ඔයා ඉන්න ඕනනේ..."

"පාත් පෙත්තක් කරන්න... මේ කිරි එක බොන්න..."

"ඔයා මේ තරම් ඉක්මනට කැමත් ලැස්සි කළාද...?"

"මොකක් හදන්න වෙලා මිදිනේ... ඔයාට පරස්කු වෙන හින්දා මම ඇස්ට්‍රා භාලා ජූම් ගැවා... අදට මේතෙම කරන්න සමීර්... හෙට ඉඳන් මම උදේ නැගිටලා උයලා දෙන්නම්..."

සමීර් හෙලුවේ ගෞරවී බලාපොරොත්තු නොවූ තරම් දිගු සුසුමකි.

"මං ගැන ඒ තරම් දැනෙනවද ගෞරවී...?"

"ඔව්..."

"මං ඔපිස් යන්නේ නැතුව ඉන්නමිකෝ..."

සමීර් එය ඇසූ කාලයට ගෞරවීට සිතා හැසිණි. මොහොතකට දෙකට ඔහු කොදරුවකු වී ඇති හැටි...?

"යන්න බැ හිතෙනවද...?"

"හම්ම..."

"එහෙනම් දැන් හිඟිල්ලා මිටින් එකට ඉඳලා එන්න... දවසක්
කන්න එන්න..."

"අයියෝ ඔයත් එක්ක බැ ගොරව්... මං හිතුවේ..."

"මොනවද...?"

"එහෙනම් ඉන්න කියයි කියලා..."

ගොරව්ගේ දෙනෙලකර මතු වූයේ දහකාරි හිතාවකි
මොහොතින් මොහොත ඇගේ ජීවන සුවද සමීර්ගේ හදවත
කළඹමින් උන් වග නම් ඇය දැන උන්නේ නැත.

"ඉඟිත් කන්න... කිරි එකක් නිවෙනවා..."

නැවුම් සුළඟට නිවස තුළට එන්නට ගොරව් උඩු මත
වූ සියලුම කවුරු පියත්පත් විවර කළාය. ජීවිතය... සත්ත්වය...
සොඳුරු තනුවක් හදවතට කොඳුරුමින් සිටියේ ය.

"මට දවස් දෙකක විතර නිවාඩුවක් දෙන්නකෝ සර්..."

හිටි හැටියේම ගොරව් කී තාලයට සමීර් පුදුමයෙන් දෙහෙණ
ඔසවා බැලුවේ ඇගේ මේ දහකාර සැහැල්ලුව හිටි හැටියේ
කොහෙන් ආවාද බලන්නට මෙනි. එහෙත් තමාගේ හදවත
හැඟිම් නොදැනෙන සේ හැසිරෙන්නට සමීර් අදිටන් කර ගත්තේය.

"මොකටද නිවාඩු...?"

"සේරටම කලින් මේ ගෙවල් දෙක අස් කරලා දාන්න
මින..."

- සිහි මතදර්ශන -

"දන්ම මහත්සි වෙනත හදන්නෙපා දරුවෝ..."

සමීර් කීවේ බැරෑරුම්වය.

"හවස ගෝල්ලේස් යමු කියලා මං කෙල්ලට කිවුවනේ
සමීර්..."

"ඊයේ වෙනකල් දරුවනේ තිබුණ සුදුමැලි පාට අද වෙනකොට
හිඟින් ගොරව්... දරුවනේ ඒ වෙනස ඔයාට පෙනවද ගොරව්...?"

ඇය කිසිවක්ම නොකීවාය. ජීවිත තුනක් එක්වී තමා ඉදිරියට
වී මේ යදින්නේ ජීවිතය නොවේද..?

"එහෙනම් මම හිඟිල්ලා මිටින් එක ඉවර වුණ ගමන්
එන්නම්... එනකොට ඔයාට මොනව හරි හේත්ත මිනද
ගොරව්...?"

ගොරව් සිතා සි හිස සලා නැතැයි කීවාය. ඇය මේ
ආවේ නවාතැනකටද..? නැත. කිසිසේත්ම නැත. මේ නවාතැනක්
නොවේ. ඇය ආවේ නිවහනකටය. ඒ නිවහනේ වෙසෙන ජීවිත
තුනකට අලුතින් ජීවය දෙන්නට ඇයට සිදු වී තිබේ.

දිවා ආහාරය ගැනීමට සමීර් යළි නිවසට ආවේය. පෙර
කිසිදා නොවූ විරූ තරම් උදයෝගයක් සමීර්ගේ දෙනෙතේ
තැවරී තිබුණි. දවස බෙහෙවින්ම ආදරණීය වී තිබිණි.

"තාත්ති... තාත්ති එන්න වුවටකට කලින් අම්මට කෝල්
එකක් ආවා... අම්ම ඇඩුවා තාත්ති..."

නොසිතූ මොහොතක දියණිය අවනඩුව කීවාය. සමීර්ගේ

මුහුණ එක මොහොතට අඳුරු වී ගියේය. මුළුතැන්ගෙයි ඇසින් පිටත මිදුල දෙසට තෙත් යොමු කළ සමීර දුටුවේ සෝදා වැටී තමාගේත්, මවගේත්, දියණියගේත් ඇඳුම් වලින් වැළ කිහිපයක් පිරී ඇති බවයි.

"අනුරාධ කතා කළාද...?"

"ඔව්... කියලා ආවේ නෑ කියලා..."

"මොකද කරන්නේ...?"

"මොනවද...?"

"එහෙනම් හවස කෝල්ලේස් යන්න ඕන නෑ... ගිහිදු කසා කරලා එන්න..."

"ඕන නෑ..."

"ප්‍රශ්න ඇති කරගන්නපො ගෞරවී..."

"අලුතෙන් ඇතිවෙන්න ප්‍රශ්න නෑ සමීර්... ඒවා පුළුල් පරණ ප්‍රශ්න..."

"පීටික් හැමදේම පරිස්සමට කරන.. ඔයා වගේ කෙල්ලෙක් සිද්ධවුණ වැරදීමක්ද ගෞරවී ඒක... ඒ වගේ වැරදීමක් වෙන්න පුළුවන්ද...? මට හිතා ගන්නවත් බෑ..."

"මගේ ඉරණම ගැන හිත හිතා මට වදවෙන්න ඕන නෑ සමීර්... මට දැන් අලුත් ජීවිතයක් තියෙනවා... මම සිල්ව ගන්නේ ඒ පීටික් ඇතුළේ ඉඳගෙන.. සැරෙන් සැරේ ඒ කඳු"

- සිහි මතදර්ශනය -

සන්ධ්‍යාව

එළඹුණේ තොදානුවක්වමය. ගෞරවී ගෘථ මුවදොර පිටියට යන්නට දියණිය සූදානම් කළාය. සමීර්ගේ මව ද උන්නේ අමුතූම උනන්දුවකිනි.

"අම්මා... ලැස්ති වෙලා ඉවරද...?"

"ඔව් පුතේ... මතක ඇති කාලෙකින් පත්සලට ඇර වෙන කොහේවත් ගියේ නෑ පුතේ... මගේ දුව ආවා විතරයි සේරම වෙනස් වෙලා..."

ගෞරවීගේ දෙනෙතට කඳුළු පුරාගෙන ආවේය.

"අම්මි මගේ කොණ්ඩේ ගොතනවද...?"

"නෑ පැටියෝ... අපි පෝනි වෙල් එකක් දාමු..."

ගෞරවීද සැහැල්ලු ගවුමකින් සැරසුණාය. ඇගේ පෙනුමේ නම් අවුරුදු විසි හතක් තිබුණේ නැත. ඇගේ පෙනුමේ වූයේ වයස අවුරුදු විස්සක් විසි එකක් වැනි යෞවනයේ මල් වයසේ වූ පෙනුමකි.

<http://e-pusthaka.laya.blogspot.com/>

මුහුණ එක මොහොතට අඳුරු වී ගියේය. මුළුතැන්ගෙයි ඇවිත්
පිටත මිදුල දෙසට නෙත් යොමු කළ සමීර දුටුවේ සෝදා වැටී
කමාගේත්, මවගේත්, දියණියගේත් ඇඳුම් වලින් වැල් කිහිපයක්
පිරී ඇති බවයි.

"අනුරාධ කතා කළාද...?"

"ඔව්... කියලා ආවේ නෑ කියලා..."

"මොකද කරන්නේ...?"

"මොහොතක්...?"

"එහෙනම් හවසන තෝල්ලේස් යන්න ඕන නෑ... මිනිස්
කසා කරලා එන්න..."

"ඕන නෑ..."

"ප්‍රශ්න ඇති කරගන්නෙපා ගෞරව්..."

"අලුතෙන් ඇතිවෙන්න ප්‍රශ්න නෑ සමීර... ඒවා පුළුල්
පරණ ප්‍රශ්න..."

"පීඩිතේ හැමදේම පරිස්සමට කරන... ඔයා වගේ කෙල්ලෙක්
සිද්ධවුණ වැරදීමක්ද ගෞරව් ඒක... ඒ වගේ වැරදීමක් වෙන්න
පුළුවන්ද...? මව හිතා ගන්නවත් බෑ..."

"මගේ ඉරණම ගැන හිත හිතා මව වදවෙන්න ඕන නෑ
සමීර... මව දැන් අලුත් ජීවිතයක් කියෙනවා... මම සිල්ල
ගන්නේ ඒ පීඩිතේ ඇතුළේ ඉඳගෙන... සැරෙන් සැරේ ඒ කළු

- සිහින මහාදර්ශනය -

05

සන්ධ්‍යාව

එළඹුණේ තොදානුවක්වමය.

ගෞරව් ගාථා මුවදොර පිටියට යන්නට දියණිය සූදානම් කළාය.
සමීරගේ මව ද උන්නේ අමුතුව උනන්දුවකිනි.

"අම්මා... ලැස්ති වෙලා ඉවරද...?"

"ඔව් පුතේ... මතක ඇති කාලෙකින් පත්සලට ඇර වෙන
කොහේවත් ගියේ නෑ පුතේ... මගේ දුව ආවා විතරයි සේරම්
වෙනස් වෙලා..."

ගෞරව්ගේ දෙනෙතට කඳුළු පුරාගෙන ආවේය.

"අම්මි මගේ කොණ්ඩේ ගොතව්ද...?"

"නෑ පැටියෝ... අපි පෝති වෙල් එකක් දාමු..."

ගෞරව්ද සැහැල්ලු ගවුමකින් සැරසුණාය. ඇගේ පෙනුමේ
නම් අවුරුදු විසි හතක් කිටුණේ තැන. ඇගේ පෙනුමේ වූයේ
වයස අවුරුදු විස්සක් විසි එකක් වැනි යොවනයේ මල් වයසේ
වූ පෙනුමකි.

- 103 -

ඇගේ දුරකථනයට කෙටි පණිවිඩයක් ආ වගට
ඇසුණේ ඒ මොහොතේය. පණිවිඩය බැලූ ගෞරවී ආ
මැඩ් ගත්තේ දෙකොල් සභා ගෙයයි.

"පොඩ්ඩක් මෙහෙට එන්නකෝ..."

තොරව් සමීර්ණේ නිවස වෙත පිය මැත්තාය. ඇයට
යළිත් එය මතක් වී විටින් විට සිතා නැඟිණි.

"ඔබායා, මේ තරියම හිතාගෙනත්...?"

2022

23

[illegible]

විවිධ පහතින් සඳහන්වන පිටු විවිධ පිටු
පැහැති කිරීමේදී, පහතින් විවිධ පිටු පැහැති කිරීමේදී
පැහැති කිරීමේදී, පහතින් විවිධ පිටු පැහැති කිරීමේදී

“කෙසේ වෙතත්... දැන්ම වෙනමකෝ සමීර් ඉක්මනින්...
සෑදුවා දැන් දෙකකටත් නියෝග මින හුණු, විකේන්ද්‍රීකරණ...”

"ඔබත් මේ පොල්ලෙන් පැර... මිලිස් එකේදී සමහරුන්
දාන පැර වගේ හිතමි..."

යළිත් සිතා තැබෙන්නට ආයෙන් ගොරවී දෙනොල් එකිනෙක
තෙරයා ගත්තාය. සොදුරු හදවතක් ඇත්තියක වුවත් ගොර-
වීමෙන් සොදුරු හදවතක් ඇති යුවතියක යැයි සමීර් දු-
න්නේ නැත.

සිවික මධ්‍යස්ථානය

"ඇයි මට එන්න කිව්වේ...?"

"මම මොකක්ද අදින්නේ...?"

මොහොතකට ගොරවිගේ හදවත තතර වීණි. ඔහු මේ ඉල්ලන්නේ මොනවාද? තතර කළ කුහිත් ජීවිතය පටන් ගන්නට සමීර්ගේ හදවත ප්‍රාර්ථනා ඉහුලකින් උත්තය. ආත්මයා විගණකවරිය ලෙස සම්මුඛ පරීක්ෂණයකින් තමා ම ආයතනය වෙනුවෙන් තෝරා ගත් ප්‍රවේශය, යම් දිනෙක කවුගේ ජීවිතයම මෙසේ පිළිසකර කරන්නට ඒවි යැයි සමීර් පිහිනෙකිද තුකුමේ නැත. එහෙත් මේ සැබැව් ඇත්තේ ඒ පිහිතයකිනිත්, වැඩිදුර නොපැතු තරම් සුන්දර ආදර්ශය පිහිතයකි.

"ငါတို့အား"

"ඒ කියන්නේ...? අද්දේන හදන්නේ මම හාන වෙයිනි
හැරේ...?"

“ඔබ්බේ ගෙදරේ... මමත් කෙල්ලට දුන්නා වගේ මුළු ජීවිතම
තොදාලාලාලා කළාම නැ... තැනිමුළු මමත් ජීවිතයාලත් කාලත්
තර් මම තෙලාත් දෙන්නා... මියා අනුරාධමත් කළා... දෙන්න
බාර් දෙල් මා කළාලාත් මියාතෙත් බුල්ලාලත් නැ... රිත්...”

"உதகை"

ඇයට... තවත් ඒ දුක්බර කැසිම් වුවහො වූයේ නැත. ඔහු
තොදරුවකු සේ ඇගේ හඩට අවනත විය. තෙහෙට්, සමීරගේ
ඇඳුම් අල්මාරිය අබියසට වූවාය. එක්වරම් ඇගේ අත දිව ගියේ
දුඹුරු පැහැ බිතික් සරමක් වෙනය. එයට ගැළපෙන සේ ක්‍රීම්
පැහැයට හුරු සැහැල්ලු ලිනන් රෙද්දෙන් සළ අත් කොට
කම්සයක් තෙරුරා ගත්තාය.

ඇය අල්මාරිය වසා දමා කිසිවක්ම නොකියා අත සිටි ඇඳුම සමීර්ගේ උකුළු මතින් තැබුවාය. සමීර්ගේ උගුර සිට විශේෂ දෙනෙතට කඳුළු පුරා ගෙන ආවේ හිටි හැටියේම පිවිසෙමින් පායා ආ තරුවේ ආලෝකය දරාගත නොහැකිවිය.

"ඇයි සමීර් මේ...? හැම තිත්තරම පොඩි එකෙක් වගේ ඇස් දෙකේ කඳුළු පුරවා ගන්නවා..."

ගෞරව්ගේ යොත්විත හඬ සමීර්ගේ හදවත පතුලට සිට බැස්සේ ඔහුට තව තවත් සිහින ලොවකටම කැඳවාගෙන යමිනි.

"ඉතින් ලැස්ති වෙලා එන්න... දෝණි බලාගෙන ඇප් සමීර්... අපි ඉක්මනට යමු... ඒ වෙනවනේ..."

"මේක..."

"ඔයාට එහෙම ලස්සනයි... ඊටත් අපි යන්නේ රිලක්ස් වෙන්නනේ... ඉක්මනට එන්න හොඳේ..."

ලෝකයේ වන සියලු සොඳුරු කම් ඇත්තේ ඇගේ හදවත නොවේදැයි සමීර්ට සිහිණි.

සරමත්, කම්සයත් සමීර්ගේ කඩවසම් රුව තවත් ඉස්මතු වී තිබුණි. සමීර්ගේ මව පවා සමීර් දෙස බැලූවේ විමසීමෙනි. එහෙත්... හදවතේ හැඟීම් සියල්ල ඇ යටපත් කරගත්තේ ආයාසයෙනි. 'දෙවියෝ දැන්වත් මගේ දරුවාගේ මුණ බලන්න නම්...' ඇගේ ප්‍රාර්ථනය වූයේ එවැන්නකි.

"අම්මා ඉස්සරහින් නගින්න... මම දෝණි එක්ක පිටිපස්සට නගින්නම්..."

"අනේ පුතේ... මට මේ පිටිපස්ස හොඳයි... මට විකක් දුර යද්දී තිදිමන එනවා... පුතා ඉස්සරහට නගින්න..."

සමීර්ගේ මුඛට නැගුණේ සරදම් සිතාවකි. එහි වූයේ 'හොඳ වැඩේ' වැනි අරුතක් යැයි ගෞරව්ට සිහිණි.

"එහෙනම් මමත් පිටිපස්සට නගින්නම් අම්මෝ... දෝණි, තාත්ති එක්ක ඉස්සරහා යනවද..."

"බැ... මට අම්මි ලහ ඉන්න ඕන..."

සමීර් තිදෙනා වෙතම හෙලුවේ තරවු බැල්මකි.

"අනේ මේ... මොහොතක්... කවුරු හරි නගින්න ඉස්සරහින්..."

සමීර් මෝටර් රථය පණ ගන්වා ගුරු පාරට ගත් විට ගෞරව් ගේට්ටුව යතුරු ලැවිය. සැබැවින්ම ඇ පැමිණියේ අලුත් ජීවිතයකුත් ජීවිතයට අලුත් අරුතකුත් රැගෙනය. සමීර් මෙන්ම මව ද උන්නේ ගෞරව් පිළිබඳ උපත් අප්‍රමාණ ආදරය හදවතේ රඳවාගෙන එකම සිහිවිල්ලක එල්ලී ගෙනය.

"අම්මා... අයිඩෙන්ටි එක ගන්නා හේද..."

"ගන්නා පුතේ... ලැස්ති වෙත වෙලාවේ පුතා මතක් කළානේ... ඒ වෙලාවෙම දා ගන්නා..."

මොහොතින් මොහොත ඇය තමාගේ හදවත මේ තරම් මව්ව කරන්නේ කෙසේදැයි සමීර් කල්පනා කරමින් උන්නේය.

"මගෙ පුතා... අම්මිගේ උකුලට එන්න..."

ගෞරව් රියෙහි ඉදිරි වම් පස අසුනට බර වී දියණිය උකුලට ගත්තාය. මග දිගට දියණිය ඇගෙන් දහසක් ප්‍රශ්න

අප්පාය. ගොරව් එව්ට ප්‍රවේසමින් පිළිතුරු දුන්නේ මේ
මතේ වේදානවර්ගය මෙන් ආකෘතවිතවය.

"අම්මි... තේල්ලේස් මොන වගේද...?"

"යමුකෝ... මනෙ පුතාමි ගියාට පස්සේ හිතලා බලන
අම්මිට කියන්නෙත් මොන වගේද කියලා..."

මවුන් ගාලු මුවදොර පිටියට ලඟා වන විට රාත්‍රි තෙද
ආසන්නව තිබුණි.

"පාරක් කරන්න තැනක් තැද්ද මන්දා ගොරව්..."

"අපි ඉස්සරහට යමු සමීර්... ඒගොල්ලෝ අපිට තැනක්
අරන් දෙයි..."

"ඇයි අම්මි...? කාර් එක නවත්තන්න මෙතන ඉඩ තැනද...?"

"ඔව් පුතේ... අපි වගේ ගොඩක් අය හවසට ගෝල්ලේස්
එතවනේ... ඉතින් මෙතන ගොඩක් වෙහිකල්ස් තියෙනවා..."

ගාලු මුවදොර පිටියේ රථ ගාල වාහන වලින් පිරී තිබිණි.
රථ ගාල පාලනය කරන තරුණයෙක් එවිටම විත් සමීර් අද්දරින්
රියට එබී බැලුවේය.

"තව තත්පරයක් ඉන්න සර්... අර කාර් එක ගන්නට
පස්සේ සර් එතනින් පාරක් කර ගන්න..."

සමීර්ට මෝටර් රථය හරවා ගන්නට ඉඩදී ගොරව්
දියණියත් සමඟ රියෙන් බැස්සාය.

"අම්මා... සමීර් එතකල් අපි අර අයින්ට වෙමු..."

ගොරව් දියණියත් අතින් අල්ලා ගෙන සමීර්ගේ අම්මා

අනෙක් අතින් අල්ලා ගෙන වෙරළ අද්දරට ම වුවා ය. ඇත
මුහුදේ නවතා ඇති තොකාවල විදුලි එළි සුන්දර දුන්න මවා
පාමින් තිබිණි. ගොරව් ආපසු හැරී බැලුවේ සමීර්ගේ ප්‍රමාදය
මදක් දිගු වූ බැවිනි. සමීර් මෝටර් රථය ඉදිරියට වී කඩරෙකු
තෝ සමඟ කතා කරමින් උන්නේය. ගොරව් හැරී බලනු වුව
සමීර්, අමුත්තාට සමුද්‍රී දි ඉක්මන් ගමනින් ගොරව් වෙත ආවේය.

"ගොරව් දන්නවද ඒ කවුද කියලා..."

ඇය පිළිතුරක් අපේක්ෂාවෙන් සමීර් දෙස දැස් යොමු කොට
බලා උන්නාය.

"උපේකාගේ ලොකු අයියා..."

අසල වූ බංකුවක් මත නිදාගෙන උන් සමීර්ගේ මව තැබුවා
ගත් සමීර් ගොරව්ටත්, දියණියටත් ඉස්සර වන්නට ඉඩ දී
පසුපසට විය. දියණිය තොරතෝවියක් තැබුව ගොරව්ගේත්
පුයින් අසනුත්, ඒවාට ගොරව් පුදුමාකාර සංයමයෙන් පිළිතුරු
දෙනුත් සමීර් අසා උන්නේ ඇය කෙරේ මොහොතින් මොහොත
ලියලා වැඩෙන ආදරයත්, ගොරව්ගේ හදවතට තුරුළු කර
ගනිමිනි.

"සනිපයි අම්මි... හෝක් තේද මේ හුළං...?"

"එකතේ අපි දෝණිව එක්කරං ආවේ..."

වෙරළට බසින්නට තනා ඇති පඩිපෙළ අසළදී ගොරව්
දියණියත් සමඟ නැවතී සමීර් දෙස හැරී බැලුවාය.

"අම්මත් එතවද අපිත් එක්ක රැල්ල පාගන්න..."

"අනේ මට බෑ පුතේ..."

"එහෙනම් සමීර් අම්මට අර බෙන්වි එකෙන් වාඩි කරවන්න...
මියා එතවද පහළව..."

සමීර්, ගෞරවී දෙස බැලුවේ 'තැනුව කොහොමද' අසන්නට
මේකි.

"පුතාට අයිස් වොක්ස් අරන් දෙන්නද...?"

"මේකෙන් එවා කියෙතවද අම්ම..."

"ඔව් පුත්... මේකෙන් එක හැරෙමින් අයිස් වොක්ස් කතරා...
සෙල්ලම් කරනවා... රැල්ල පානනවා..."

"අම්මි නම් හරිම මෝස්තර් තේද් තාත්ති...? තාත්ති වත්
හෙවෙයි... අම්මි හැට්ටේම දන්නවා..."

ගෞරවී දෙකෙන් පමණක් උස්සා සමීර් දෙස බැලුවා.
විදුලි එළියත්, හද එළියත් එකට මුසු වී අමුතුවම සිරියත් අර
සිත්තම් කොට තිබිණි.

"තාත්ති සාක්කුවේ සල්ලි කියෙනවද..."

ගෞරවී ඇසුවේ නොදැරියක සේය. ඒ නඩේ කිසිදු ආගන්තුක
බවක් තිබුණේ නැත. ඒ වන විටත් අයිස් ක්‍රීම් අලෙවි කරමින්
උන් තරුණයෙකු සමීර් අසලට පැමිණ සිටියේය.

"කියක් මිනද සර්...?"

"හතරක්..."

ගෞරවී, දියණියත් සමඟ අසල වූ බැමිම මත පහසුවෙන්
හිඳ ගත්තාය.

"පුත් මට මේවා කාලා හොඳයිද...?"

- සිහින මොහොතක් -

"කන්න අම්මා... මොකක් වෙන්නේ නැ... අපි යන ගමන්
හොටි මොනවා හරි බිලා යමු..."

සමීර් ද ගෞරවීත්, දියණියත් අසලින් බිමින් හිඳ ගත්තේය.
කතරාවක් බහන් නොමැතිව ඈත කිහිපය වෙත තෙත් යොමා
තෙත උන්නත් ඔහුගේ හදවත තහර වී තිබුණේ ගෞරවී දුග්‍යය.

මේතුවක් කල් තමාගේ දෙවියනු ඇය සැතවී උන්නේ
කොතැනකද...? කාර්යාලයේදී ගෞරවී කවුරුත් සමඟවත්
වුවමනාවට වඩා ඇයි හොඳයිකම් පවත්වා ගත්තේ නැත.
දුකේදී සියල්ලන්ටම එක ලෙස පිහිටවූ ඈ වරදකදී සියල්ලන්
සමඟ එකසේ උරණ වූවාය. වයසත්, තරාතිරමත් ඇයට වලංගු
වූයේ නැත. වත්තිය ගරුකරියත්, උන්නේ ගරුකරියත් එක ලෙස
රැකගෙන අභිමානගෙන් පිටත් වෙන්නට ගෞරවීට හැකි වූයේ
ඇගේ එම සුවිශේෂී ගුණාංගයන් හේතුවෙනි.

"අම්මි... මං කාලා ඉවරයි..."

"එහෙනම් අපි රැල්ල පානමු... තාත්ති යමු..."

සමීර් දියණිය වඩා ගෙන වෙරළට පිරිසෙන පඩිපෙළ
බැස්සේය. අතවර දියණිය ගෞරවී අසලින් බිමින් තැබුවේය.
දියණිය උන්නේ පස්වනක් ප්‍රීතියෙන් ඉපිලෙමිනි. පෙර වූ ඕනෑම
ගති වෙනුවට ඇය දහකාරී වී උන්නේ සමීර්ටත් සිතා ගත
නොහැකිවය.

"ඒ සඳදේ මොකක්ද අම්මි...?"

"මුහුදේ රැල්ල වෙරළට ඇවිත් ආපසු යනවා පුත්..."

"මුහුද ලොකුයිද අම්මි...?"

"ඔව් පුතේ... ඔබගේ රුචිකත්වය... අපි හිඟින් පාලමු."

ගෞරවී, දියණියත් රැගෙන රළ වෙත ගියාය. රළ වෙත දෙපසේ වටිනිකු දියණිය මහ හඬින් හිතාහෙමින් උඩ පැත්තට වේලාව ගෙව යනවා දැනුණේවත් නැත. නොහිතා මොහොතක ආ උස් රළකින් බේරෙන්නට දියණියත් මියවා ගෙන ආපස්සට දිව යන්නට හොස් ගෞරවී පස පැතිළී ඇද වැටුණාය. දියණියත් ගෞරවීත් එක ගොඩේ ඇද වැටෙනු දුටු සමීර්ට සිතාහව තවත් තමා ගෙ හොඟාකි විය. දියණියටද දෙනෙත් නොපෙනෙන බවත් මතකයෙවත් තිබුණේ නැත. ඇය මහ හඬින් හිතාහෙමි අවසාන සිටියවුත් පවා ඒ සිතාවට එක් වී හිතාහුණේය. දුටුගොඩ වානේ ආ සමීර් ගෞරවීත්, දියණියත් දෙදෙනාවම ඉක්මනින් හැසිරවූවා ගත්තේ තවත් රළක් පැමිණ දෙදෙනා නතුවා දමන්නට මත්තෙහි.

"අනේ... අනේ... හේක් අම්මයි... දුවයි..."

"හේක් තාත්ති... අපි තව ගොඩක් වෙලා ඉන්නවද...? මේ සෙල්ලම් කරන්නත් අම්මි හේක් තාත්ති..."

"දැන් ගොඩක් වෙලා හිටියනේ පුතේ... අපි වෙන දවසක එමු... අම්මයි, තාත්තියි උදේ මලස් යන්නත් ඕනනේ පුතේ..."

"හා එහෙනම් වෙන දවසක එමු තාත්ති... අම්මි... මේ සිප්පි කටු... මේ හෙදර ගෙතියන්නද...?"

"පුතාට ඕන නම් ගන්න..."

සමීර් දියණිය වඩා ගත්තේය. ගෞරවී ඒ පසුපසින් ඇස්වේ සංසාර පුරුද්දකට මෙනි.

- හිඟ මියදුණාදත් -

දවස්

ගෙවී ගියා දැනුණේවත් නැත. එහෙත් ඒ එකම එක දිනක්වත් නැවුම් බවින් තොර වූයේ නැත. ඒ තරමටම දියණිය නිසාවෙන් කරන්නට බොහෝ දෑ ගෞරවීගේ ජීවිතයට එකතු වී තිබුණි.

"සාමාන්‍ය ලෙස ඉන්න තැනකට දෝණිව දාලා ඒ ලෙස දෝණිව වෙනස්කම් කරයිද ගෞරවී...?"

"නැතිවෙයි සමීර්... උදාරා කිව්වනේ එහෙම වෙන්න දෙන්නේ නැ කියලා... අපි දාලා බලමු සමීර්... දරුවා මෙහෙම හෙදර නියාගන්න එක දරුවාගේ මානසික තත්වයට හොඳ නැ..."

"අපිට දරුවා වියේබල් ස්කූල් එකකටද දාන්න වෙන්නේ ගෞරවී...?"

"සමීර්...???"

ගෞරවීගේ දෙනෙතට කඳුළු පිරී ආවේය. මේ සියලු කැපකිරීම් කරන්නේ දරුවාගේ දෙවිය වෙනස් කරන්නටය.

"ඇයි ගෞරවී...?"

"හිතෙකින්වත් එහෙම හිතන්නෙපා සමීර්... අපි දෙන්නා

මේ තරම් දුක් විඳින්නේ දරුවා සනීප කරගන්න තේද...? මම විශ්වාස කරන දේම ඔයත් විශ්වාස කරන්න... එහෙම වුණොත් පැටියා ආපසු මේ ලෝකෙ බලයි..."

"සොරි ගෞරවී... සොරි... මට සමාවෙන්න..."

"මගේ හිත කියනවා දෝණි සනීප වෙයි කියලා සමීර්... එක එහෙම වුණොත්.. ඊට පස්සෙ මට මේ ජීවිතේ මොන දේ නැති වුණත් කමක් නෑ සමීර්..."

"හිය ආත්මේ ඒ ඔයාගෙම දරුවා වෙන්න ඇති ගෞරවී... මේක මේ ආත්මේ පටන් ගත්ත බැඳීමක් නම් තෙමෙයි..."

"අපිට ඉස්සරහට විකක් වැඩිපුර සල්ලි ඕන වෙයි සමීර්..."

"ඔයා ඒවා ගැන හිතන්නවත් එපා ගෞරවී..."

සමීර් කීවේ ගෞරවීගේ හිස අතගාමිනි. ගෞරවී මොහොතකට දැනුණේ පියෙකුගේ රැකවරණයකි.

"බෑන්නස් දෙකකම මගේ හොඳම යාළුවෝ දෙන්නෙක් ඉන්නවා... අද වුණත් මට ලෝන් එකක් ගන්න පුළුවන්... සල්ලි ප්‍රශ්නයක් නෑ ගෞරවී.. මට කියෙන්නේ ඒ ප්‍රශ්න තෙමෙයි..."

සමීර් හෙළ දිගු සුසුම් ගෞරවීගේ ළය ඇවිලිය.

"මොනවද ප්‍රශ්න...?"

"ඔයාගේ රස්සාව... ඔයාගේ ස්ටඩීස්... අනුරාධ... අම්මලා... නංගිලා...?"

"දෝණි සනීප කර ගන්නට පස්සේ අපි රස්සාවක් හොයා ගමු. එතන ඉඳලා ස්ටඩීස් කන්නිසිසු කරමු... අනුරාධට අමතක කරන්න සමීර්... අනුරාධ වගේ මිනිස්සු මේ ලෝකේ"

දවස

ගෙවී සිටින්නේ කිබිණි.

එක් දිනෙක දහවල් දොළහ පසුවන තුරුත් සමීර්ට අධ්‍යාපන මණ්ඩල රැස්වීම් අවසන්ව නොතිබිණි. දහවල් දොළහද පසු වූයෙන් ගෞරවී උන්නේ කලබලයෙනි. දියණිය පෙර පාසලෙන් ගත යුත්තේ දහවල් දොළහටය.

"සමීර් දෝණිව ගත්තේ කොහොමද...?"

ඇය සමීර්ගේ දුරකථනයට කෙටි පණිවිඩයක් තැබුවාය.

"මේක ඉවර වෙත පාටක් නෑ ගෞරවී..."

"බණ්ඩාර අතේ කා එකේ කී එක එවන්න... මම යන්නම්..."

"පුළුවන්ද ගෞරවී..."

"ඔයා මට ඉගැන්වුවනේ... බැරි වෙත එකක් නෑ..."

"පරිස්සම් ගෞරවී.. ඔයාට පුළුවන්... බුදු සරණයි..."

එස් එම් එස් සංවාදය අවසානයේ බණ්ඩාර ගෙනාවත් දුන් යතුර අතට ගත් ගෞරවී රිය පණ ගන්වා ගත්තාය.

"ආයේ... ගෞරවී මිස්ට් බ්‍රයිට්න් පුළුවන්ද...?"

"පුළුවන් බණ්ඩාර අයියේ..."

ආයේ සිතට නිකුස්මක් දැනුණේ නැත. ජීවිතය එය හා සුදුසු. මාවතේ කතිවිම් රිය පදවා ගෙන යද්දී ගෞරවීගේ තදවිතට දැනුණේ අහිමිතාවයකි.

තර පාසලේ ප්‍රධාන පාලිකාව වූ උදාරා ගෞරවී දැක්මක් පත් වූයේ පුද්ගලිකව සතුටකටය. ඒ වන විට සෙසු සිසුන් සියල්ලම පිටව තොස් සිටියහ. එළිමහනේ බංකුවක් මතට ඒ උදාරා සමඟ දියණිය වාඩි වී උන්නාය. සෙනෙහසින් ගෞරවීගේ ලය බර වී තිබිණි. එතෙක් දියණිය උන්නේ ප්‍රබෝධයෙනි.

"අන්න පුතේ අද අම්මි ඇවිල්ලා..."

"ඇත්තද වීවර්... මට හිතෙනා අද අම්මි මාව එක්ක යන්න එයි කියලා... කොහොමද වීවර් මම හිතපු දේ තරි ගියේ..."

"පුතා ගොඩක් හොඳ ලෙයෙක්නේ... ඉතින් හිතන දේවල් ඒ විදියටම තරි යනවා..."

ගෞරවී සිතාසිතෙන දියණිය වෙත ගොස් ඇය උකුළුව ගෙන හිඳවා ගෙන උදාරා අසලින් හිඳ ගත්තාය.

- නිහිත මහාපුරාණය -

"සොරි උදාරා... මම දෝෂිව ගන්න එන්න පරස්සු වුණ එක ඔයාට කරදරයක් වුණද දන්නේ නැ..."

ඒ වන විට උදාරා, ගෞරවීට මිතුරියක තරමට සමීපව උන්නාය. එතෙයින් ඇය ගෞරවී පිළිබඳ සියලු තතු දැන සිටියාය.

"මොන කරදරයක්ද කෙල්ලේ... මේ දෝෂින් එක්ක ඉන්න කොට වෙලාව යනවා දැනෙන්නෙත් නැ... ඒ තරමට ඔයාගේ දෝෂි හොඳයි..."

දියණිය සිතාසි ගෙන ගෞරවීට තුරුළු වූවාය.

"අද ගෞරවී ආව එක හොඳයි... දෝෂි ගොඩක් දක්ෂයි ගෞරවී... හැමදේම පිළිවෙලයි... ආස් සෙනෙහ ලමයින්ට වඩා හොඳ සොත්ස් එක්ක මේ දරුවට තියෙනවා... ආස් සෙනෙහ ලමයි කරන හැමදේම මේ දරුවා කරනවා... මං වර්ගී එක්ක කොන්සර්ට් එකේ අයිටම්ස් පහකට දරුවට දාලා තියෙන්නේ... මට හිතා ගන්න බෑ ගෞරවී... ඔයා මේ දරුවට මේ තරම් හොඳට බලා ගන්නේ කොහොමද කියලා..."

ගෞරවී අයා ගෙන උන්නා පමණි. ඒ ප්‍රශංසාවන්ට දෙන්නට පිළිතුරු ඇ ලහ තිබුණේ නැත.

"මම කොහොම හරි මගේ දරුවට ලෝකේ බලන්න ඉඩ හදලා දෙනවා උදාරා. අනුරාධපුරේ ඉන්නවයි වෙද හාමුදුරු තමක්... ඒක හුඟක් දුෂ්කර ගමක්... අපේ ගමේ තැනි කෙනෙකුගේ ඇස් පේන්නේ නැතුව ඉඳලා ඒ හාමුදුරුවන්ගෙන් අවුරුදු එක හමාරක් විතර බෙහෙත් කළා උදාරා... විශ්වාස කරන්න... ඒ

තෘතීය දැන් ඇස් පෙනේ... මම තෙත්වීම් මත්තේ වසමින්
වෙනවා... ඊට පස්සේ මමයි, දෝණියි අනුරාධපුරේ යනවා..."

උදාරා පුදුම වූයේ ගෞරවයේ කැපකිරීම් පිළිබඳව...
ගෞරවයේ අසාමාන්‍ය ආදරයයි බව පිළිබඳව ඇත්තේ හඳුනාගැනීමයි.
වූයේ අප්‍රමාණ ගෞරවයකි. අනුරාධපුරේ දරුවෙකු වෙනුවෙන්
එයාකාර කැපකිරීමක් කළ කිසිවෙකු උදාරාට ඊට පෙර ඇත්තේ
පිරිසයේදී හමුවී නොතිබිණි.

අතරමගදී දියණියගේ ප්‍රශ්න වර්ගයාවකට පිළිතුරු දෙන්නට
ගෞරවීට සිදුවිය.

"මගේ ඇස් දෙක සනීප වෙනවාද අම්ම...?"

"ඔව් රත්තරං..."

"කවදා අම්ම සනීප වෙන්නේ...?"

"අපි අනුරාධපුරේ යනවනේ පුතේ... අපි එහෙ වී කාලයක්
තතර වෙනවා... එතකොට සාදු කෙනෙක් මගේ පුතාගේ ඔරුවට
බෙහෙත් වගයක් දානවා... එතකොට සනීප වෙයි පුතේ..."

"අම්ම ඒ සාදු දැකලා තියෙනවාද...?"

"නෑ පුතේ අහලා තියෙනවා... තාත්තියගේ යාළුවන් ඉන්නවා
අනුරාධපුරේ බැන්නේ එකක... ඒ අත්කල් ගිහිල්ලා පුතා ගැන
කියලා සාදු එක්ක කතා කරලා ඇවිත් අම්මටයි, තාත්තියටයි
කිව්වා... අපි ඒ සාදු හම්බවෙලා කතා කරලා අම්මටයි, පුතාටයි

තවකින්ත තැනක් බලලා එන්න ලබන සතියේ අනුරාධපුරේ
යනවා..."

"එතකොට මට ඉස්කෝලේ යන්න පුළුවන් හේද අම්ම...?"

"ඔව් රත්තරං..."

"එතකොට අම්ම ඔපිස් යන්නේ කොහොමද...?"

"අම්ම ඔපිස් එකෙන් අයින් වෙනවා පුතේ..."

"එතකොට අම්ම පවිනේ අම්ම..."

ගෞරවයේ දෙනෙතට කඳවුරු පුරාගෙන ආවේය.

"අම්ම පව් නෑ පුතේ... මගේ පුතා සනීප වුණොම අම්මට
ආයේ ඔපිස් යන්න පුළුවන්තේ..."

"අපි ඉක්මනට අනුරාධපුරේ යනවාද අම්ම තවකින්ත...?"

"අම්ම කරපු වැඩ වී ක කරන්න ඔපිස් එකට තැනදී
කෙනෙක් ගත්තට පස්සේ අපි යනවා පුතේ... ඊට කලින් පුතාගේ
කොන්සර්ට් එකක් තියෙනවනේ..."

"තාත්තියගේ අපි එක්ක එනවාද අම්ම...?"

"නෑ පුතේ... තාත්තිය ඔපිස් යන්න ඕනනේ... ආව්ව් අම්මත්
තනියමනේ... තාත්තිය ඉන්නවා... අම්මයි, දෝණියි යනවා..."

"තාත්තිය නැති වුණොම අපිට පාළු තියෙයි හේද අම්ම...?"

"තාත්තිටත් අපි නැතුව පාපය දෝණ... ඒත් ආවිවමිනි තනියම දාලා තාත්තිට එන්න බැනේ පුත්... ඒ විතරක් නෙමෙයි... අපිට සල්ලි හම්බ වෙන්නේ ඔපිස් ගියාමනේ පුත්... ඒ හින්දා තාත්ති ඔපිස් යන්න ඕනනේ රත්තරං..."

"එතකොට අම්මි, තාත්තියි ආවිවිඅම්මියි කෑම කන්නේ..."

"චුවි නැන්දි කෑම හදලා දෙන්නම් කිව්වා පුත්..."

දියණිය නිවසට ඇරලු ගෞරවී යළි ඉක්මනින් කාර්යාලය වෙත පැමිණියා ය.

බෙදාහැරීම් අංශයේ ලිපිකාරියක වූ තක්සිලා ගිණුම් අංශයේ ලිපිකාරියක වූ හංසිකා සමඟ කුමක්දෝ කියා සම්මුතියක් හිතානුණිය. ඔවුන් සමඟ වූ තාරක, මහේෂ් හා වසන්ත ඔවුන් අනුව හැරී බලා හිතානුණිය. එහෙත් ඒ අතර උත් වමිනද, ඔවුන් සියල්ලන්ට ම තරවටු කොට මොහොතකට ගෞරවී වෙත ආවේය.

ගෞරවීගේ සිත පැරී තිබිණි. එහෙත්, ඇ මොහොතකින් සියල්ල අමතක කළාය. තමා ආයතනයේ රැඳෙන්නේ තවත් දින කීපයක් බව සිතා ඇ සිත සනසා ගත්තා ය. එතෙක් තව නොවූ සතුරන් අවසාන මොහොතේ හදා ගත යුතු නැතැයි ඇ දැඩිව විශ්වාස කළාය.

"ගෞරී... අරුන්ට පිස්සු... උන් හිනාටුනේ ඔයාට නෙමෙයි..."

ගෞරවී සිතාසි වමිනද දෙස බැලුවාය.

"මට හිනාටුනේ කමක් නෑ වම්... මේකේ ඉන්න භූත දෙනෙක් මට හිනාවෙනවා කියලා මම දන්නවා... ඒ දේවල් තේරුම් ගන්න ඒ හිනාවෙන අයටත් ජීවිතේම අවස්ථාවක් හදලා දෙයි වම්... ඒකට කමක් නෑ... ඒ දේවල් මට අහියෝග නෙමෙයි..."

"මිනිස්සුන්ගේ මෝඩකම්... ඒවා ගණන් ගන්නපා ගෞරී..."

"අනේ නෑ වම්... ඊටත් කා ගැනවත් මගේ හිතේ අහිතක් නෑ... මම හෙට රෙසිග්නේෂන් දෙනවා වත් මගේම තොටිස් එක්ක... මම තව මෙතේ ඉන්නේ තරියටම මාසයයි..."

"ඒ ඇයි දෙයිද...? ගෞරවී... මේ ඇත්තද කියන්නේ ඔයා..."

ගෞරවී හේතු සාධක ඉදිරිපත් කරන්නට ගියේ නෑ. කිසිවෙකු ඉදිරියේ සමීර්ගේ ජීවිතය හැල්ලු කරන්නට ඇයට වුවමනා වූයේ නෑ.

"කියන්න ගෞරවී... ඇයි අයින් වෙන්නේ..."

"මම මෙතෙක් දෙන්නෙක්ගේ වැඩ කරන්නේ වම්... මම පබ්ලික්ෂන් මැනේජර්... ඉන්ටර්නල් ඔඩිටර් අස්වෙලා මාස පහක් වුණා. මම සේරම කරන නිසා වෙත කෙනෙක්ව ගත්තේ නෑ... වැඩ වැඩි වුණාට මගේ සැලරි වැඩි වුණේ නෑ... මම වැඩ කරනවා කියලා දැනගෙන මගේ ඒ ක්වොලිටි එකෙන් අසාධාරණ විදියට ආයතනය වැඩ ගන්නෙකු වැරදියිනේ වම්..."

වමන්දගේ පුත්තයා වූ සෝකෝ දරුවකුටම උපන්නක් බව ගෞරවී දැන උන්නාය. අවස්ථානුකූලව ගෙන බොරුව වූවන් එහි වූ සත්‍යය පිළිබඳව ඇය මොහොතකට කල්පනා කළාය. මෙතෙක් ඇය වැඩ කළා මිසක් සාධාරණ අසාධාරණයම පැතු වේ නැත. තනතුරු දෙකක් වෙනුවෙන් ඇය දැරුවේ සුළු වගකීමක් නොවේ.

"එතකොට ඔයාට ජොබ් එකක් ගෞරී..."

"මාසයක් තියෙනවනේ වම්... දැනටත් දෙකක් තුනක් බලන තියෙනනේ... අපි අපේ කොලිටිකේෂන්ස්, එක්ස්පිරියන්ස් හදා ගත්තට පස්සේ ජොබ්ස් හොයාගන්න එක ගොඩක් අමාරු නෑ..."

"ඔව් ගෞරී... ඔයා වගේ දක්ෂ කැපවෙලා වැඩ කරන කෙනෙකුට කොතනත් රස්සාවක් කර හැකි. ඒත් අපි වගේ මේකේ ඉන්න හුඟක් අයට ඒ අවස්ථාව නෑ ගෞරී... අපි මොනවා උන්න මේවගෙම එල්ලිලා ඉන්න ඕන..."

ගෞරව්ව දෙන්නට පිළිතුරක් තිබුණේ නැත. එහෙත් ඇය ඔහුගේ හිත තොර්දෙන සේ කතා කළාය.

"වම්... ඒක එතකී එක නිවාඩුත් තිබ්ලා ඇයි මොනව හරි ස්ටඩ් කරන්නේ නැත්තේ... ස්ටිම් වගේ කෝස් එකක් ලේසියෙන්ම කරන්න පුළුවන්තේ... මම මීට කලින් කීප වතාවක්ම කීව්වා නේද..."

"ඔව් ගෞරී... වූවමනාවක් නැතිකමයි, කම්මැලිකමයි තමයි

එක්

රාත්‍රියක ගෞරව්ව උන්නේ සියලු වැඩ අතර කොට නින්දට සූදානම්වය. දියණියත්, මවත් උන්නේ සුව නින්දේය. සමීර්ට උරුකුණ ඇමතුවක් ආවේ ඔය අතරය. සමීර් පුදුමයෙන් යමක් විමසන අයුරුත්, ඇමතුවට සම්බන්ධව හිඳිමින්ම ගෞරව්ව උන් තැනට ඇවිද ගෙන එනුත් ගෞරව්ව උන්නේ අසා ගෙනය.

"මට නම් හිතා ගන්නවත් බෑ මදු... හිතාගන්නවත් බෑ..."

සමීර්, ගෞරව්ව දෙස බැලුවේ විමසියත්, බියත් රඳවා ගත් දැසිනි. ඒ බැල්මට ගෞරව්ව ද සිතැස්සුණාය. මදු... මදුර... ගෞරව්ව මතකයට නගා ගත්තාය. සමීර්, කේෂම් පිළිබඳව දැනුම් දුන්නේ මේ මතුරාවය. තුරුල් වී තිදාගෙන උන් දියණිය පසෙකට කළ ගෞරව්ව ඇද මසින් හිඳ ගත්තේ සැබවින් ම බියපත්වය.

සමීර්, ගෞරව්ව අසළටම වන්නට ඇද මසින් හිඳ ගත්තේය.

දිලිහි විසුරුණි.
"පුදුම වැඩක් තමයි සමී... මටත් අදහා ගන්න බැ... ඒක
කොට් ලිපික් එකක් කියලා දැන ගත්තම මටත් හිතා ගන්න
බැරි වුණා..."

"දැන් කොහෙදිද මධු අරෙස්ට් කරලා තියෙන්නේ..."

"උල්ලවක් තැනකදිය සමී... හුඟක් කල් වෙනවද ඒක
වැඩට ඇවිත්..."

"මාස පහක් විතර මවං... ඒ අතරේ විසි තිස් පාරක්
ගෙදිරිත් එළියට ගියා කිව්වමනේ ගොරව් මුලින්ම සැකයි කියලා
කිව්වේ..."

"මොනවා වුණත් මේ කෙල්ලට සී අයි ඩී එකට හෙයින්
කරගන්න විටිනවා මවං... පුදුම සෙන්ස් එකක්නේ..."

සමීර්ට සිතාවක් තැහිගෙන ආවේය. ඒ සිතාවෙන්ම ගොරව්
දෙස බැලූ සමීර් යළි මධුර හා දිගටම කතා කරගෙන ගියේය.

"මවං... අහළ පහළ උන්ගෙන් මේක දැන ගත්තොත් ඉන්න
හමිබ වෙන්නේ නැ... අපිට ප්‍රශ්නයක් වෙයිද මවං..."

"නෑ සමීර්... මං ඒවා සේරම බලා ගන්නමි... උඹි පුළුන්
තමි හෙට ගෙදර හිටපත්... මම එන්නමි නව දෙකුත් දෙනෙක්
එක්ක යුනිට්මි තැනුව ඒකගේ බඩු ටික වෙක් කරන්න මිනි...
එහෙම ආවම ඡේප්නේ..."

"උඹිට පින් මධු... මදැයි මෙනහිත් තතර වුණා..."

"මට තෙමෙයි... උඹේ කෙල්ලට පින් දීපත්..."

නවත් මොන මොනවාදෝ කතා කළ මධුර දුරකථන
ඇමතුමෙන් සමුගෙන ගියේය. සමීර් දෙනෙත් පියාගෙන එනමම
ඇදේ පිටුපසට දිගැදි දැතිත්ම ඔළුව බදා ගත්තේය. ගොරව්
මෙවන් හැසිරීමක් මීට පෙර ඔහුගෙන් කිසිදා දැක තිබුණේ
නැත. එහෙයින් ඇගේ බිය දෙතුණ තෙතුණ විය.

"අරකි කොට් කෙල්ලෙක් තමයි ගොරව්... දෙයියනේ මායාට
ඒ තරම් ඉක්මනට කොහොම දැනුණද..."

ගොරව් දිගුම සුසුම් ක් හෙළුවාය.

"සමීර්... අපිට ප්‍රශ්නයක් වෙයිද..."

"නෑ ගොරව්... මධු ඒක බලාගනි..."

"මිනිස්සු දැන ගත්තවටත් වඩා අම්මා බියවෙයි... අම්මට
මේක දනගන්න තැනිවෙන්න මොනව හරි කරන්න බැරිද
සමීර්..."

"හෙට උදේට මධු එයි තව දෙකුත් දෙනෙක් එක්ක..."

"මම වැඩක් කියන්නද සමීර්... අම්මා හිටියේ ලොකු අම්මට
බලන්න යන්න මින කිය කියා... මම උදේ අම්මට කෝමාගමට
ඇරලලා දෝඤ්චි තර්සර් දාලා ඔපිස් යන්නමි... හවස එන
ගමන් අම්මට එක්කරන් එන්නමි... උදාරාව කියන්නමි දෝඤ්චි
හෙටට විතරක් මම හවස ගන්නකල් වේ කොයා එක් කියා
ගන්න කියලා..."

"එක තත්පරේට ඔය තරම් දේවල් හිතෙන්නේ කොහොමද
ගොරව්..."

ගෞරවී කිසිවක්ම නොකියා හිතැහුණාය.

"ඔයාට කාර් එක ඕන වෙයිද සමීර්...?"

"නෑ ගෞරවී.. ඕන වුණොත් මේ එහා පැත්තේ කැබ් සර්විස් එකට කතා කරලා කැබ් එකක් ගෙන්න ගන්නමි..."

ජීවිතයට පුදුමාකාර දෑ සිදු වෙමින් තිබිණි. ගෞරවී හැම විරහිතව ඔහේ බලා උන්නාය.

"ඔයාට මෙහෙට එක්කර ගෙන ඇවිත් මම ඔයාගේ ජීවිත සැනසීම තැනි කළා නේද ගෞරවී...?"

ගෞරවී එවර නම් නිගුස්සුණාය.

"මොහවද මේ හිතන්නේ...? මගේ ආදරේ ගැමුරු තමන් හේරුම් ගත්තේ නැත්ද සමීර්...?"

"නෑ ගෞරවී මම තිකම් කිව්වේ..."

කතාබහ, සිතාපිකිත් තොරව හෝරා කාලක් පමණක් ගෙවී යන්නට ඇත.

"ඇයි සමීර්..."

"නංගිලට ගේ ඕන වුණේ හොඳ වෙලාවට... ඔයයි, අම්මේ මෙහෙට ආව එක කොට්ටර හොඳද ගෞරවී.. මම මේ හේ ඇතුළේ තට්ට තනියම කොහොම හිටියද කියලා හිතා ගන්නවත් පුළුවන්ද ගෞරවී..?"

"මට ඒක දැනුණේ මෙහෙ ආව මුල්ම දවසේ සමීර්..."

යුගල යහනේ පහළට වී සමීර් අපහසුවෙන් හිඳින අයුරු දුටු ගෞරවීගේ හදවත තෙත් විය. යුගල යහනේ වුවමනාවටත් වඩා ඉඩ තිබිණි. ගෞරවී කිසිවක්ම නොකියා දියණිය තමා දෙසට ගෙන කොට්ටයක් ගෙන අනෙක් පැත්තෙන් කැබුවාය. නොසිතූ වේගයෙන් සමීර්ගේ දෙනෙතේ කඳුරු පිරිණි.

"ඔයාට තනියම තිදා ගන්න දුකයි නම් පැටියා ලග තිදා ගන්න සමීර්..."

ඇගේ හදවතේ කිසිදු කිව්වක් තිබුණේ නැත. ආදරය නම් ආදරයේ නියම පැහැය නම් එයයි. ඇගේ අසාමාන්‍ය සෙනෙහස ඉදිරියේ කඳුරු සලා හදා බැටෙන්නට ඇති තරම් කාරණා සමීර්ගේ හදවතේ පෙළ ගැසී තිබිණි.

"දෝණිට විතරක් නෙවෙයි... දෝණිගේ තාත්තිටත් ආදරෙයිද ගෞරවී...?"

"දෝණිගේ තාත්තිට ආදරේ නැතුව දෝණිට විතරක් ආදරේ කරන්න බැනේ සමීර්... තිදා ගන්න සමීර්..."

"නැත්තක් ගෞරවී.."

සමීර්ගේ කටහඬ බිඳී ගියේය. ඔහු කොට්ටයේ මුහුණ ඔබා ගත්තේය. දියණියගේ පොරවනය ගෙන සමීර්ගේ සිරුරට දැමූ ගෞරවී ඇගේ පොරවනය තුළට දියණිය ගත්තාය. වීදුලි පහනේ එළිය අඩු කළ ගෞරවී මදුරු දැල දමා දියණියගේ අනෙක් පසින් වැකිරුණාය.

අනෙක් විද සිහිවිලි කල්පනාවන් ඇගේත්, ඔහුගේත් හිතට බොහෝ දුර ගෙන ගොස් තිබිණි. වුවමනාවෙන්ම දෙනෙ පියාගෙන දෙනෙත් තද කර ගත්තත් නින්ද අතළොස්සේ පළමුව ගෞරවීට ඇසුණේ සමීර්ගේ ඉකිබිඳුම් තඩය. ඇ ඔහු මොහොතට නැගී සිටියාය.

"ස...මී...ර්... ඇයි මේ...?"

හැඩුමත්, ඉකිබිඳුමත් පාලනය කරගත නොහැකිව සමීර් තවත් ආයාස දරමින් කොට්ටයට මුව තද කරගත්තේය. ඔහු හිතා ඉන්නට ඇට වෙලාවක් ඉතිරිව තිබුණේ නැත.

ඇය මොහොතින් සමීර් අසළින් හිඳ ගත්තාය. කොට්ටා අතුර දමා සමීර්, ගෞරවී ගේ උකුළේ නොදරුවකු වෙත ඔහු ඔබා ගත්තේය. ගෞරවීගේ ඉවසීමද බිඳී ගියේය.

"ඇයි දෙයියනේ මේ...?"

ගෞරවීට කිසි දෙයක් හිතන්නට ඉඩක් තිබුණේ නැත. නොසිතාම ඇය සමීර්ගේ හිස දැකිත්ම ගෙන යෑම තුරුල් ක් ගත්තාය.

"අනේ සමීර් ඇයි දෙයියනේ මේ...?"

"මට ආ...දරෙයිද රත්තරං...?"

"ඒක මගේ වචන වලින් කියන්න ඕනද රත්තරං..."

සමීර්... දැනම ගෞරවී වටා යවා තවත් දැඩිව ඇගේ යෑම තුරුල් වූයේ ඇය අතහැරී යනැයි බියෙන් මෙනි. තව

අනෙකකුට අයත් පෙම්වතියක් වග ඇයට බිඳක්වත් මතක තිබුණේ නැත.

සමීර්ට වුවමනා වූයේ හුස්මක් වත් නොගෙන යෑ මත්තෙහි රැඳී හිඳින්නට ය. එහෙත් නිරායාසයෙන් ම විටින් විට ඔහුගේ ඉකිබිඳුම් අඳුන් වීණි. කුමක් කළ යුතුදැයි ගෞරවීට හිතාගන්නටවත් ඉඩක් නොතිසා සමීර්ගේ කඳුළු සිතල ඇගේ පපුවරට දැනෙමින් තිබිණි.

"සමීර්... ඇයි රත්තරං මේ... දෝණි ඇහැරෙයි... අපි එළියට යමු... කෙර නැගිටින්න..."

ඇය, සමීර් වාරු කරගෙන නැගී සිටියාය. සමීර්ගේ කඳුළුන් ඇගේ මුළු ළයම තෙත් වී තිබුණි.

සැඟුල්ලට මෙපිටින් තිබූ කුඩා ආලින්දයේ දිගු සැවයේ සමීර් ඉන්ද වූ ගෞරවී ඔහු අසලින්ම හිඳ ගත්තාය. සමීර් කිසිවක්ම නොඅසා ගෞරවීගේ බඳ වටා දැනම දමා යෑම ඇගේ උකුළ මත හිස තබා ගෙන සැවි පුටුවේ දිගැදුණේය.

"කියන්න සමීර්... ඇයි රත්තරං මේ...?"

"ඔයා මට අයිති නැ තේද ගෞරවී.. ඒත් රත්තරං... දෝණි ඔයාගේ පපුවට ගලී වෙලා නිදාගෙන ඉන්නවා දැක්කම මට උහුල ගන්න බැරුව ගියා... දවස් කීයක් ම රැට ඇවිත් කෙල්ල ඔයාගේ මේ පපුවට තුරුල් වෙලා නිදාගෙන ඉන්නවා බලලා හුල්ල හුල්ල නිදාගෙන තියෙනවද රත්තරං... මම මගේ හිත හංග ගන්න හුඬක් මහන්සි වුණා. ඒත් මට බැරුව ගියා

රත්තර... පිරිමියෙකුට ගැනියෙකුගේ පසුවක් කරමි
නියෙන තැනක් තවත් නැ ගොරවි... මං කළේ වැරද්දක්... මට
සමාවෙන රත්තර... මං ඔයාට මීට වඩා වැරද්දක් කරන්නේ
නැ රත්තර... ප්‍රොම්ස්..."

"මං දන්නවා... සමර්.. ඉතින් මං ඔයා වැරද්දක් කළා
කියලා කිව්ව නැතො... ඇයි මේ තවත් කළුරි...? ප්‍රියස් සමර්,
අඩන්නෙපා..."

පෙරලෙමින් තිබුණේ ජීවිතේ අලුත්ම පිටුවකි. "ඉතින්... ජීවිතය
එක් තැනකින් තැව්නිණි. මොහොතකින් යළි ඇරඹිණි. ඒ රූ
බෙහෙවන තුරු ඇගේ පපුවරට වී සුව නින්දක පසු වූයේ
දිගුකාලීනව නොවේ.

* * * * *

The Reader's Place

Novel

සිදුවීම් ගණනාවක් සිදුවී අවසානයේ ගොරවි හිත හදා
ගත්තාය. අනුරාධ ඇයට ඇති කරමි රිදෙවිණිය. පුරවි ප්‍රියා
ඇගේ මතකයේ කළලක්ව ගෙන විණි. ඇ ඇගේ මුළු ලෝකයම
වූ අම්මා, තාත්තා පවා අහඹුරු ගත්තාය. සොයුරු සොයුරියගේ
ජීවිත වලින් දුරස් වී ගියාය.

"මං පින්දා හැමදේම නැතිකර ගත්තා හේද ගොරවි..."

"නැ සමර්... ලෝකයක් නැති වුණා. අලුත් ලෝකයක්
අයිති වුණා... මට විතරක් නෙවෙයි... එක මේ ලෝක කර්මය...
ඇතිවීම, නැතිවීම කියන්නෙ මුළු ලෝකෙටම පොදු ධර්මයක්.
එක මග අරින්න අපි කාටවත් බැ..."

"එක්... මට දුකයි ගොරවි... පණ වගේ හේද ඔයා ඔයාගේ
පවුල ගැන හිතුවේ..."

"දවසක ඒ ලෝකේ මට ආපසු ලැබෙයි සමර්..."

"විශ්වාසද...?"

"මගේ ආදරේ, මගේ හැඟීම්.. මේ කිසි දෙයක් බොරුවක්
නෙමෙයි... දෙවිය මට එහෙම සරදම් කරන්න කිසිම සාධාරණ
හේතුවක් නැ සමර්... මං පණ වගේ කියලා හිතුවට එයාලා
එහෙම හිතලා නැද්ද කොහෙද සමර්... එකතෙ කවුරුත් මාව
තේරුම් ගන්නෙ නැත්තො... මගේ ජීවිතේ මට දෙන දේ ඔව්වරයි
නම් මං සන්තෝසයෙන් ඒ දේ බාර ගන්නවා සමර්.. එහෙම
නැතුව හැමදාම අපි අඩා දුන්න මට බැහැ හේද සමර්..."

ජීවිතය ගහක් වැටීය. එය රැළි තගන්ගේ බාධක හමුවූණ
විටය. බාධක නොවේ නම් ජීවිතයට ඒ කිසිදු පොත්දර්ශයක්
මුසු වන්නේ නැත. බාධක මග හැර පෙරටම ලො යන ගහක්
සේ ඇ ජීවිතය ඉදිරියේ ගත යුතු කීරණ ගන්නා ය.
ප්‍රතිරෝධකයන්ට උත් තැනම් හිඳින්නට දී ඇ තමාගේ ජීවිත
බෙහෙවන තනිව ඇරඹුවා ය.

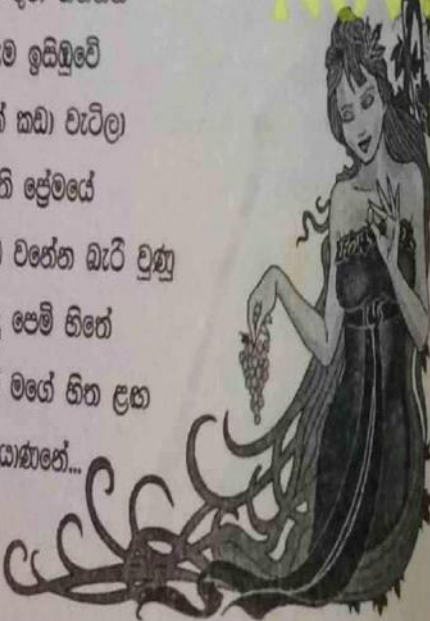
* * * * *

ආදරේ ගෙන ගිහට වැඩි දා - පිපුණු සුදු තෙළුමක් ගිහේ
පටවලා ගෙස් නටුව විතරක් - මතකයේ ඉතිරිව තියේ
බබළු හිමි කරගන්න හෙක පින් - නැති වුණත් මට මේ හමයි
ආදරේ මට සිතා දුන්නේ - බබයි පෙම්බරයාණනේ

බබේ සිහනව, බබේ කටහඬ - යළි යළිත් අඳිමින් හඳේ
පෙරැමි පුරමින් වීදින දුක ගැන - දෙවියොවත් දන්නා අපේ
බබ දැනත් උන්නා ද දන්නැති - මගේ පෙම් එක් පෙති මම
සුවද මුසු කවි ලිව්වෙ බබටයි - මගේ පෙම්බරයාණනේ..

ලෝකයක් දුක දරා ගත්තත්
ගෙවී යන හැම ඉසිලුවේ
හිතේ පැත්තක් කඩා වැටිලා
දුකට හිමි නැති ප්‍රේමයේ
මුදුන් මල් කඩ වන්නේ බැටි වුණු
නමුත් බය මුදු පෙම් හිතේ
පැතුම් පිපුණේ මගේ හිත ප්‍රහ
බබට පෙම්බරයාණනේ...

දිනෙක විකුණන්න

ගොරවි

රැකියාවෙන් සම්බන්ධතාවය. තමාගේ
ආත්මයේ වූ පරිත්‍යාගශීලී ගුණය පිළිබඳව විවේක ඇය ම
පුදුමයට පත් වූවාය. වසර ගණනාවක් දුක් සම්ප්‍රදායක් විද
ගොඩ නගා ගත් සියල්ල ඇ මොහොතින් අතහැර දැමුවාය. ඒ
එකදු දෙයක් කෙරෙහි හෝ ගෞරවයෙන් හඳවන දුක් ගත්තේ
නැත.

ජීවිතය යනු එයම නොවේද..?

ඒ, තවත් සුන්දර, අතිශයින් සංවේදී වූ සත්ඛ්‍යාවක් විය.
දියණියගේ පෙර පාසලේ වාර අවසාන විවිධ ප්‍රසංගය දිනය
උදාවී තිබිණි. එමෙන්ම ඉතික්ෂිති සතියකින් පමණ ප්‍රතිකාර
සඳහා අනුරාධපුර ප්‍රදේශයට යාමට නියමිතව තිබූ බැවින්, එය
දියණියගේ අවසන් පෙර පාසල් දිනය ද විය.

උත්සව ශාලාව පිරී ඉතිරි යන්නට පෙර පාසල් දරුවන්ගේ
දෙමව්පියන් හා පවුල්වල සාමාජිකයන් පැමිණ සිටියහ.

සමීර්ටත්, මවටත් මැදිම ගෞරවී ඉතික්ෂිති දිනයක්.
දියණියගේ දස්කම් විවිත් වීම උත්සව සභාව කුලමත් කළේ ඒ

සෑම අවස්ථාවකම සභාවේ තෙත් ගෞරවී හා සමීර් වෙත යොමු කරවමිනි.

නිවේදන කටයුතු සඳහා කැඳවා තිබුණේ එම එම් නාලිකාවක ජනප්‍රිය නිවේදකයකි. ඔහු දියණිය වේදිකාවට පිවිසෙන වාරයක් පාසා සභාවට හැඳවිවේය. කෙටියෙන් කියතවා නම් ඒ විවිධ ප්‍රසංගය ලිට්ල් කිඩ්ස් පෙර පාසලේ නොව සහමුලින්ම දෙවිමිණි සඳාරා සමරසිංහගේ ප්‍රසංගයක් බවට පත්ව තිබිණි.

ප්‍රසංගය අවසන් වන තෙක් ගෞරවී දරාගෙන උන්නේ බෙහෙවින්ම අසිරුවෙහි. සමීර්ගේ මව ගෞරවීගේ හිස අතහැරින් ඇය සතසවනනට උත්සාහ කරමින් උන්නාය. සමීර් උන්නේ අතරමං වී ය. තමාගේ මව අසල නිදියදී යොට ගෙන ඇය සතසතනට ඔහුට පුළුවනකමක් නොවිණි.

දියණිය දිනුවා නොවේ. ගෞරවී, දේව දුකිකාවකවී ජීවිතයට වැඩම කොට ඇය දිනෙව්වාය. දියණිය පමණක් නොවේ. ඇ, ඔහු ද දිනවමින් උන්නා ය.

එළඹ තිබුණේ ත්‍යාග ප්‍රදානය කිරීමේ අවස්ථාවයි.

"පෙර පාසලේ අවසාන වාරයේ දක්ෂතම සිසුවිය ලෙස කිරුර පළදින්නේ... අසාමාන්‍ය ලෙස වයලිනයේ තත් හඬවමින් අති දක්ෂ ලෙස ගීත ගායනා කළ, අප හැම අමන්දානන්දයට පත් කළ... දවසේ සුවිශේෂී සිහිත්තිය... දෙවිමිණි සඳාරා සමරසිංහ... පුංචි දියණියයි.."

ගෞරවීට ඇසුණේ සිහිනෙන් සේය. ඇය කළුර පිරි දෙනෙත්

ඔසවා ඉදිරිය බැලුවාය. උදාරා දියණිය වඩාගෙන නිවේදකව වෙත යනු බොදවුණු දැසින් ගෞරවී බලා ගෙන උන්නාය. ගෞරවී ගේ දැන සමීර්ගේ දෙතින් තද වී තිබිණි. සමීර් ද දෙනොල් එකිනෙක සපාගෙන අතිශය සුසංවේදී මොහොතක වේදනාකාරී ආවේගය දරා ගෙන සිටියේ ආයාසයෙනි.

"පුතාට හැගී ගොඩක් සියෙනවා... පුතාට මේ හැගී ගන්නකොට මොනවද හිතෙන්නේ..."

නිවේදන කටයුතු කළ තරුණයා ඇසුවේ දියණිය අසල දණ ගසාගෙනය. මුළු සභාවම උන්නේ මියට පිම්බාක් මෙන් නිහඬවය.

"මේ හැගී ඔක්කොම මට තෙමයි මාමි... මේ හැගී ඔක්කොම මං වෙනුවෙන් හැම වෙලාවෙම මහත්සි වෙත මාව සනීප කරන්න හැම වෙලාවෙම හිතන මගේ අම්මිටයි දෙන්න ඕන..."

සභාවේ රැස්ව සිටි සියල්ලන්ගේම මුහුණ බිමට බර විය. විනාඩි කිහිපයකට නිවේදකයා පවා ගොර වීණි. කළුර කඩා නොවැටුණු දැසක් නොමැති විය. ඒ සංවේදී මොහොත දරා ගත නොහැකිව සියල්ලන්ගේම දෙනෙත් කළුදිග බර වී තිබිණි. දැස පෙනෙනා සියලු දරුවන් දැරියන් අබිබවා දස්කම් පෑ දැස නොපෙනෙන, සිහිත්තිය කළුර වරුසාවක් ගෙනාවත් තිබිණි.

සියල්ලට ම වඩා ගෞරවීට දරා ගත නොහැකි වූයේ දියණියගේ ආදරණීය සිහිවලිය. තමාගේ ආදරය මගින් ජීවිතය ඇතිදින නොදරුවා එතරම් ගැඹුරින් හැඟීම් සමග ගනුදෙනු කරන්නට ඉගෙන ගත්තේ කෙසේදැයි අදහාගත නොහැකිව ගෞරවී ඉකි බිඳ බිඳ හැසුවාය. සමීර්, වමන ඇගේ උරහිස වටා

යා ඇතුළු කර ගත්තේ බලා හිඳ නොහැකිම වූ තැන ය.

"අම්ම එන්න... අම්මගෙ දෝණිට තැහි ගොඩක් තියෙනවු... අම්ම ඇවිත් ඒ තැහි ගන්න..."

මයිත්‍රාභාෂා ඔස්සේ යළිත් වතාවත් ඇසිණි.

ගෞරව් ඒ අවස්ථාවට මුණ දෙන්නට තරම් සවි කිටුණේ නැත.

"සමීර්... මට යන්න බැ... ඔයා යන්න... මෙහෙම ගියොත් මාව ඇඳගෙන වැටෙයි..."

සමීර්.. නිහඬවම තැහිට වේදිකාව දෙසට පා එසෙව්වේය. මුළු සභාවේම අවධානය කිටුණේ ගෞරව් වෙතය. මොන තරම් තම දෙවොලාගෙදර...? ගෞරව්... ඇ ව්‍යුහය ප්‍රේමයේ සලකුණ අසවැන්න හෙළිමින් උන්නාය.

❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖

අනුරාධපුර ගමනට තවත් ඉතිරිව කිටුණේ දින හතරක් වැඩි ඉතා කෙටි කාලයකි. කාලය ගෙවී නොව ඉහිළ යමින් තිබිණි.

ගෞරව් ශාරීරික වේදනාවකින් පෙළෙමින් උන්නාය. දහවල් වත්තට වත්තට ඇයට දරාගෙන ඉන්නට නොහැකි තරම්ව වේදනාව උග්‍ර වත්තට විය. ගෞරව් කොට්ටියට මුහුණ හොවා ගෙන හඬමින් උන්නාය.

"අම්ම... ඇයි අම්ම අඬන්නේ...? බඩ ගොඩක් රිදෙනවද අම්ම...?"

"ඔව් රත්තර..."

දැඩි නොපෙනෙන දැරියට කර කියා ගන්නට කිසිවක් නොවිණි. අසීමාන්තික මාතෘ සෙනෙහසක් ඇති පුළු හදවත දවමින් තිබිණි. ගෞරව් වැළඳ ගෙන ගෙට වී උන් දියණියටද ගෞරව්ගේ හැඩුම දරා ගත නොහැකිව හැසිණි.

"අම්ම... අපි තාත්තිට කෝල් කරමු... තාත්තිට එන්න කියමු බෙහෙත් ගන්න යන්න..."

"එපා පැටියෝ... තාත්ති වැඩගේ..."

"මම ස්වේසාසේස් එකේ හැන්ඩ්ලිල් එක අල්ල ගෙන පරිස්සමින් බැහැලා ආව්වමිමිට කියන්නද අම්මට සහිස නැතිද..."

"එපා රත්තර... ආව්වමිමි බය වෙයි... ආව්වමිමිගේ දණිස් අමාරුතේ පුකේ... ආව්වමිමිට උඩට එන්නත් බැ... පවිනේ... දුක හිතෙයි... එපා රත්තර..."

එහෙත් නොදැරිය දිරි ගන්තාය. ගෞරව් වෙතින් ඉවත්ව ඇදෙත් බැස අල්ල අල්ලා හොස් කණ්ණාඩි මේසය මත වූ ජංගම දුරකථනය අතට ගත්තාය. ඇහිලි තුඩු අහින් පිළිවෙලකට දුරකථනයේ අංක එබුවාය. ගෞරව්ගේ හැඩුම ඉකිබිඳුමක් බවට පත් වූයේ දියණිය දෙස බලා හිඳියදී දුක වාගා ගත නොහැකිවය.

"තාත්ති... අම්ම හොඳටම අඬනවා තාත්ති... අම්මගේ බඩ ගොඩක් රිදෙනවු තාත්ති..."

"තාත්ති දැන් එනවද තාත්ති...?"

"ඉක්මනට පරිස්සමින් එන්න තාත්ති..."

"නියන්නම් තාත්ති... මුදු සරණයි..."

ජංගම දුරකථනය පසෙක තබා ආ දියණිය යළි ගෞරවී
තුරුළු වූවාය.

"අම්ම... තාත්ති ඉක්මනට එනවා කියලා අම්මට අඩන්ත
එපා කිව්වා... ඩොක්ටර් ලොව යන්න අම්මට ලැස්සි වෙලා
ඉන්න කිව්වා... මම අම්මගේ බඩ අත ගාන්නද අම්ම...?"

ගෞරවී දියණියගේ හිස සිපගෙන ඇය කුසට තදවන සේ
තෙරපවා ගත්තාය. ජීවිතය විසින් තමා වෙත ගෙන එන භේදනාව
හෝ සුවය කුමක්දැයි ගෞරවීට වෙන්කර හඳුනා ගන්නට
පුළුවන්කමක් නොවීණි. මන්ද... ඇය සියල්ලම බාර ගත්තේ
ජීවිතයම සේ ගෞරවයෙනි. ඇගේ හදවත අසාමාන්‍ය වූයේ
එබැවිනි.

සමීර් ගෙට ගොඩ වූයේ හිස ගිනි ගත්තකු සේය. ගෞරවීගේ
යහන අසලට පැමිණියේ දුටුගෙන වාගේය. සමීර් බිය ගෙන
ඇති තරම දුටු ගෞරවීගේ කදුළු තවත් අලූත් විය. සමීර්,
ගෞරවී අසලින්ම හිඳගෙන ඇය ඔහු වෙතට හරවා ගත්තේය.

"ඇයි මේ... ගොඩක් අමාරුද...? මම උදේ යඳිනේ හොඳට
හිටියනේ... නැහිටලා ලැස්සි වෙන්න ගෞරවී... බෙහෙත් ගන්න
යමු..."

"බෙහෙත් එපා සමීර්..."

"බෙහෙත් නැතුව ලෙඩ හොඳ වෙනවද ළමයෝ... හිතුවක්කාර
වෙන්නෙපා..."

"සමීර්... දිස් ඉස් නොටි අ..."

ගෞරවීගේ කෙදිරියෙන් සමීර් ඉතිරිය තේරුම් ගත්තේය.

"මම කෝපි හදලා දෙන්නද ගෞරවී..."

"දෝණිට කවන්න ඕන සමීර්..."

ගෞරවී මතක් කළාය.

"මගෙ පුතා ආව්වමම එක්ක ඉන්න... අම්මට සහිස නැතේ
පුතේ... අම්ම ටිකක් දොයිසා ගත්තාඩි... ආව්වමම එක්ක
කනවද පුතේ...?"

"හා තාත්ති... ඒ වුණට අපේයො එක්ක අම්ම සහිසමගේ
තාත්ති..."

"තාත්ති දැන්ම යන්නේ නැ පුතේ... තාත්ති යනකොට
මගේ පුතා, අම්ම ලොව එන්නකෝ..."

දෝණි, ගෞරවීගේ කම්මුල් සිපගෙන සමීර්ට අත් දෙන
දිගු කළේ වඩා ගන්නටය.

"පැටියගේ කෑම එක මේසේ උඩ සමීර්..."

ගෞරවී, දියණියත් තුරුළු කරගෙන පිටු පා යන සමීර්
දෙස මොහොතක් බලා හිඳ මුණින් අතට පෙරළී තම හදුම්
වාවා ගත්තාය. සමීර්, මව හා දියණිය හැර අද ඇගේ ලෝකයේ
කිසිවෙකු ඉතිරිව සිටියේ නැත. දික්කසාද වී දරුවකු සමඟ තනි
වූ මිනිසෙකුගේ බිරිඳක වන්නට සිදුවීම ඇගේ හදවතට බරක්
නොවීණි. එහෙත් අතීතයේ ඇගේ ලෝකයම වූ අම්මා, තාත්තා
පවා ඇගේ ලෝකයෙන් තික්ම ගොස් සිටියහ. සොයුරු, හයුරියන්
පවා පිටුපා ගියෝය. ගෞරවී තම පරපුරට අවමන් කළ බව
එක හඬින් කියමින් ඔවුහු සිල්ලෝම ඇ අකුරු දමා ඇගේ
ලෝකයෙන් පිටමං වී ගියෝ ය...

ගෞරවී වැඩිදුර උත් අවුරුදු දුටු සමීරගේ අතේ තමා පාර්ශ්වාසයේ ආදරය හොඳට ද...? තමාත්, තම දියණියත් වෙනුවෙන් තමාගේ මුළු ජීවිතයම පූජා කළ, අනාගතයට පූජා කළ, හිත ලෝකයම පූජා කළ අසාමාන්‍ය දේව දුකිකාව හොඳේද? සමීරගේ දෑස යළිත් කදුලින් තෙත් වී තිබිණි.

සමීර ගෞරවීගේ පසෙකින් හිඳ ගත්තේය.

"කෙරේ මේ පැත්තට හැරෙන්නා ලෙසයෝ..."

සමීර දැනම ඇත් බඳ දෙපසින් යවා ගෞරවී තමා දෙසට හරවා ගත්තේය. ගෞරවී ද ඒ ආදරය ඉදිරියේ හොඳැරියක සේ අවතත වුවාය.

"හැමදාම මෙතෙම දුක් විඳිනවාද මැණික...? අපි ඩොක්ටර් කෙනෙක් ලෙසට යමු...???"

ගෞරවී හිස දෙපසට සෙලවුවාය. කඳුළු... ඇත් දෙනෙකින් උතුරා ගලා යමින් තිබිණි.

"දැන් අවුරුදු දෙකක් විතර... මට මොකක් හරි තරක ලෙඩක් ද කියලත් මට හිතෙනවා සමීර..."

"ඉතින් අපි ඩොක්ටර් කෙනෙක් ලෙසට යමු... ගිහිල්ලා බලමු මොකක්ද වෙලා තියෙන්නෙ කියලා..."

"දෝණි සහිස කරගෙන ආවට පස්සෙ බලමු... එතකල් ඕන තැ... සේරට ම කලින් දෝණිව සහිස කරගන්න බලමු..."

සමීරගේ මුඛින් ගිලිහුණේ දිගු සුසුම්කි.

"මම කෙරෙහි එකක් හදාගෙන ආවා පැටියෝ... බිලා ඉන්න

මේ පැත්තටද දෙකක් එක්ක... ඩොක්ටර් ලෙසට යන්නත් බැරි නම්..."

සමීර, ගෞරවී නැතිවුවා තම සිරුරට වාරු කර ගත්තේය. ගෞරවීගේ වමතට ගලී වී තිබූ සිද්ධාලේඛය තුළින් සමීර දුටුවේ එවිය.

"ඇයි මේ...?"

"වෙනදට මේවා ගාතවා... එතකොට සේත්ස් විකත් අඩු වෙනවා..."

ගෞරවී අතට කෝපි කෝප්පය දුන් සමීර කඳුළු පුරවා ගෙන ගෞරවී දෙස බලා උත්තේ ආත්මයේ මහ හදින් මේදය වෙමින් එන සෙනෙහස ආයාසයෙන් සහවා ගෙනය. පැනවෙල් දෙකක් බොත්තට දුන් සමීර සිසිවුණේ හොකියා ගෞරවී යළි හාත්පසි කළේය. ඇත් අත් ගලී වී තිබූ සිද්ධාලේඛය තුළින් සමීර තමාගේ සුරතලා ගත්තේය.

ගෞරවී හදවතේ උතුරන හැසිම හා මුඛෙන් පැහැන ඉඩිබිදුම් වළකා ගන්නට හිස පසෙකට හරවා දෙකාල් එකිනෙකට තෙරපා ගත්තාය. සමීරගේ ලොකු අතින් ඇත් උදර පෙදෙස පිරිමැදෙන විට මොහොතින් මොහොත දැනමින් තිබුණු වේදනාව නිවී යමින් තිබිණි. දෑස් පියවී හිසේ කොපි මොහොතේදැයි ඇ දැන සිටියේ තැන.

පැයක්, දෙකක් ඇය සුව නින්දකට පිවිස සිටියාය. සමීර ඒ අතර වාරයේ සෝදනනට දමා තිබූ සිව් දෙනෙකේ අඳුම් සෝදා වැලට දැමීමේය. නිවස අතුරා පිරිසිදු කළේය. දහවල්

ආහාරය එදින ජීවියෙල වූයේ සමීර් අතිනි. ඇගේ ආගමනය ඔහුගේ ජීවිතයම සුපසන් කර තිබිණි.

කඳුළු ගලා වියළී තිබුණු ගෞරවීගේ උවතේ වූයේ වේදනාකාරී පෙනුමකි. ඇගේ යහනේ පසෙකින් හිඳ ගෙන ගෞරවී දෙසම බලා උන් සමීර්ගේ දෙනෙත කඳුළින් සෙදි යන්නට වැඩි වේලාවක් ගත වූයේ නැත. සමීර්ට... ඇය සිටි මුල්ම දිනයේ පටන්... බොහෝ දෑ මතකයට නැගෙමින් තිබිණි.

හිටි හැටියේම ගෞරවීගේ දෑත් මතට සිතලක් දැති ඇය හිගැස්සී දෙනෙත් හැරියාය. සමීර්ගේ දෙකමුල්ල දිගේ කඳුළු කඩා වැටෙමින් තිබිණි.

"සමීර්... ඇයි දෙයියනේ මේ...?"

"මං ජීවත් වෙනවා කියලා දැනෙනවා රත්තරං..."

ගෞරවී දෙවරක් නොසිතාම සමීර්ගේ දෙකමුල්ල ඇගේ සුමුදු දෝතට මැදි කර ගත්තාය. ආදරය, දුක... මේ සියල්ල ම දෙදෙනාගේ ම හදවත් තුළ ඉතිරි යමින් තිබිණි. සමීර් මොහොතකින් ගෞරවීගේ ගෙළ පාමුල හිස ඔබා ගත්තේය.

ගෞරවී, සමීර්ගේ කෙනෙ රැළි අතරේ මැදුව තම අතැහිටි තුඩු යැව්වාය. ජීවිතය... මෙය ම නම් ඉතින් වැළඳ ගත යුතුය. දෑත් කඳුළු සලා එලක් නැත. ගෞරවී ක්‍රමයෙන් හිත හදා ගනිමින් උත්තා ය.

ගෞරවී, සමීර්ට බාධා කළේ නැත. ඔහුගේ උණුසුම් සිසිම් අතේ කාලය මිනිත්තු ගණනාවක් ගෙවී යන්නට ඇත. ගෞරවීගේ තළෙත මැදුව සිපගත් සමීර්, ගෞරවී වාරු කොට ඇඳ වියළේ කොට්ටිය තබා භාත්සි කළේය.

"දෑත් විකක් අඩුද ගෞරවී...?"

"ඔව්... මට ෆාමසි එකට යන්න ඕන සමීර්..."

ගෞරවීගේ හඬ එහෙම පිටින්ම මළාතික වී තිබිණි. ඇගේ ශාරීරික පීඩාව විසින් ඇගේ ජීවය එහෙම පිටින්ම උදුරා ගෙන තිබිණි. ගෞරවීගේ හඬ කෙඳිරිල්ලකට සමාන විය.

"ඔයා යන්න ඕන නෑ... මම ගිහින් එන්නම්..."

"එ...පා... දෙයියනේ..."

"ඔයා වෙනුවෙන් මම කරන්න ඕන යුතුකම් මම දන්නවා ගෞරවී... ඇයි මට කලින් කිව්වේ නැත්තේ...?"

"ආයෙ ඔපිස් යන්න නෙමෙයිද ආවේ සමීර්...?"

"ඔයාට මෙහෙම දාලා මට යන්න පුළුවන්ද... මි...?"

ගෞරවීගේ දෙනෙතට යළි කඳුළු පුරා ගෙන ආවේය. ඔහු තමාගේ ආත්මය ඇතුළේ ලෝකයක් නොවේද..?

"මම ෆාමසි එකට ගිහින් එන්නම් පැටියෝ..."

ගෞරවීගේ තළලත යළි මැදුව සිපගත් සමීර් තැහිට සෙමින් හියේ ගෞරවීගේ අල්මාරිය වෙතය. අල්මාරිය ඇර මොහොතක් බලා සිටි සමීර් ආපසු හැරුණේය.

"ඇයි සමීර්...?"

"තම බලා ගත්තා..."

ගෞරවයේ දෙකොටසට දැවෙනවා මද සිතාලියක් ඇති ගියා.
සමීර් දිගු කල්පනාවකට වැටිණි.

"ඇයි... සමීර්...?"

සමීර්, යළි එක් ගෞරවී අසලින් හිඳ ගත්තේය. ඔහුට ඇත්තේ අනුපම දෑසකි. තමාගේ ආත්මය සුවපත් කළ තැනක් එවන් දෑසකට පමණක් බව ගෞරවී ඇදහුවාය.

මේ ඔවුන් මොහොතින් මොහොත ලං වෙමින් උන්න ඔවුන්ගේ ප්‍රේමයේ නිමිතය වෙත නොවේද...?

"දැන් අපි ඉතින් මෙතෙම හිටියා ඇති රත්තර..."

ගෞරවී කිසිවක් නොකියා හිඳුවාය. ගෞරවී ඇතුළු මවගේත්, පියාගේත් ආශිර්වාදය මැද සමීර්ගේ පහිනිය වන්නටය. සොයුර, සොයුරියන්ගේ ආශිර්වාදය ඇතිව ඔහුගේ පැරණි පරිවාරකාව වන්නටය.

ඒ සිහින කිසිවකට දැන් වටිනාකමක් නැත. ඒ ආදරයේ සිහින යළි කිසිදා සැබෑ වන්නේ නැත.

"ඔයා දෝණිව තුරුල් කරන් මේ කාමරේට වෙලා හුල්ලෙනවා... මං තනියම අර කාමරේට වෙලා හුල්ලෙනවා... වෙන කවුරුවත් මේ අසරණයට අනුකම්පා කරන්නේ නැරත්තර... ඒ වගේම.. ඔයාටත් කවුරුවත් නැ.. අපිට ඉන්නේ අපි විතරයි.. අපි දෙන්නට දැන් ඉන්නේ අපි දෙන්නා විතරයි."

ගෞරවීගේ ලය යළි ඇවිලිණි. සිමා මායිම් බිඳ ගෙන

ඉපදෙන සෙනෙහස ගලා යමින් තිබිණි.

"කවුරුවත් ඔයාට අනුකම්පා කරන්න ඕන තැ... මගේ ආදරේ... ඔයාට ජීවත් වෙන්න ඒ ඇති නේද රත්තර... අපිට මේ ඇති නේද...? දෝණිව සහිප කර ගන්නට පස්සේ අපි අපේම වෙමු සමීර්... අපි අපේම වෙමු..."

සමීර්ගේ ලයට හිස බොහොන... අපි වූ ජීවිතය හේතුවෙන්... අවසන් වතාවට... ඇය ඉතින් බිඳ තැබුවාය.

* * * * *

අනුරාධපුර ගමනට පියල්ල සුදානම්ව තිබිණි. ගෞරවී කළු පහසුකම් සහිතව අමීර්ගේත්, සාත්තරගේත් සිය පසු ගන්නට දුරකථනයේ ඇතුළත් වූවාය. ගෞරවීගේ උතුරු කට පහ වියළි තිබිණි. එතෙක් ඇය හදවතට දිරිසක් නැත.

"අම්ම...මා..."

"අම්මා... කොහේද මෙතෙ උඹට අම්මා කෙතක් ඉන්නේ..."

"අනේ අම්මා... කාමත් මට සමාව දෙන්න අම්මට බැරිද අම්මා..."

"පරම්පරාවට තිත්තා කරලා කණ්ඩායම් මිනිසක් භාවය ගත්ත උඹට ඒ කරපු වැරද්දට සමාවක් දෙන්න පුළුවන්ද..."

"කමක් නැ අම්මා... ඇති කරමි බිහින්න. මේක මගේ දෙවිය නම් මම ඒක හිත හදාගෙන බාර ගන්නම්... ඒත් ගොඩක් දුකයි... අම්මා.. මට තියෙන්නේ ඉක්මනට උණුවෙන හිතක් අම්මා... ඒ හිත හිතුවේ මනුස්සකම ගැන විතරයි... දෝණිගේ ඇස් සහිප කරන්න පුළුවන් කියන හාමුදුරු තමක්"

ඉන්තවා අනුරාධපුරේ චිතාරගම කියන ගමේ... මම හෙට දෝනිවත් අරන් යනවා අම්මා... කවදා ආයෙත් එන්න වෙයිද දන්නේ නෑ අම්මා... මං කරේ වැරද්දක් ම උනත්.. ඒක අම්මාක කරලා මට සමාව දෙන්න අම්මට බැරී ද අම්මා...? මං මගේ අම්මටයි, තාත්තටයි ආදරේ කරේ මගෙ මුළු ජීවිතේටම වඩා අම්මයි, තාත්තයි වටිනවා කියලා හිතාගෙන.. ඒ හිත්දවත් මට.."

ගෞරවීට ඇගේ වචන පෙළ සම්පූර්ණ කරන්නටවත් ඉඩක් නොතිසා ඇගේ මව යළිත් සිත් පිත් නොමැති සේ දෝෂාරෝපණය කරන්නට වුවා ය.

"උඹට කණ්ඩාන්දුම් මිනිහෙක් ඇරෙන්ට මේ රටේ වෙත මිනිහෙක් හිටියෙම නැත්ද...? අර අගේ ඇති කොල්ලෙක්ව දකුරු උම් මොකක්ද මේ කර ගත්ට හදන විත්තූහිය...?"

"මනුස්සයෙක් ඕන වුණා නම් මම කවදාවත් එහෙම තීරණයක් ගන්නේ නෑ අම්මා... අනික.. අනුරාධ ගැන අම්මලා හරියට දන්නේ නෑ අම්මා.. අනුරාධ කවදාවත් මට හරියට ආදරේ කරේ නෑ අම්මා.. එයා හිත්දා මං විඳිපු දුක් දන්නෙ මං විතරයි.."

"දැන්ද උඹට ඒ කොල්ලගෙ අඩුව පෙන්නෙ...? ගැහි දාලා හිය මිනිහෙක් විතරක් නම් තව කමකුත් නෑ... ඒ මදිවට දරුවෙකුත් එල්ලගෙන..."

ගෞරවීට මහ හයියෙන් හැඩිණි. ජීවිතය පුරාම බැහිත් නෙළු මල් සියල්ලම පරවී ගොසිණි. සුවඳ පොදකවත් ඉතිරි නොකරමි පරවී ගොසිණි. අම්මා, තාත්තා පවා වෙනස් වුණේ එබැවිනි.

"අම්මා... මට කසාදයක් ඕන වුණා නම් මම කවදාවත් අම්මලාට අගෞරවයක් වෙත කිසිම දෙයක් කරන්නේ නෑ... ඒත්... අර දරුවා... ඇස් පෙනෙන්නේ තූනි අර දරුවා...?"

"ඒකි උඹේ බඩෙන් වැටුවද...?"

තවත් මොනවා නම් කියන්නද...? ජීවිතයේ දමා යා යුතු කිසිවක් වේ නම් දමා යා යුතුය. උරුම නොවන කිසිවක් වේ නම් ඒවා අහිමි වීම ලෝකයේ සභාගත ධර්මයයි.

"අම්මා... මගේ බඩෙන් ඉපදුන දරුවෙකුට එහෙම වුණා නම්... මම ඒ දරුවට වීසි කරන්නද...? දාලා යන්නද...? මගේ ලෙයින් ඉපදුන දරුවෙකුට එහෙම වුණා නම් අම්මලා ඒ දරුවට ඔහොම කරනවද...? පුළුවන් නම් මං අහපු දේට උක්තරයක් දෙන්න අම්මා.. මට වෙත කියන්න දෙයක් නෑ අම්මා... පුළුවන් නම් මට සමාව දෙන්න... තැත්නම් ලොකු දුව මැරුණා කියලා හිත තදාගන්න අම්මා... බුදු සරණයි අම්මා..."

ගෞරවීගේ මව, ඇ ඇමකුමෙන් සමු ගන්නට පෙර දුරකථනය තැබුවාය. තමාගේ වැළඳීම කිසිවෙකුටත් තුපෙන්ටව ගෞරවී තාන කාමරයට ගොස් දොර වසා ගත්තාය.

දුකට උපත් හැඟීම් බොහෝමයක් විරේක වන තුරු ගෞරවී තාන කාමරයට වී හඩා වැළපුණාය. මිනිසත්කමට එරෙහිව දෙවිය මෙතරම් රුදුරු දඩුවම් මැටිවේ ඇයි..?

ගෞරවී කම ජංගම දුරකතනය ගෙන වැඩිහිටි තුනෙකුගේ ජංගම දුරකතනයට පැනව්වයක් තැබුවාය.

"පැටියෝ... මාත් එක්ක කරනා වුණො, මගේ නංගිලා"

මගේ කටහඬවත් අහන්න අකැමති වුණාට... මම තරහා නෑ...
 පිටිනේ කවදා හරි දවසක ආයෙත් අපිට අපේ වෙන්ත පුළුවන්
 වුණොත්... එදාට මං පිටත් වෙයි පැටියෝ... එතකල් අක්කි
 මැරුණා කියලා හිත හදාගන්න පැටියෝ... හැම මාසෙම සමීර්
 ඔයාගේ අකවුන්ට එකට සල්ලි දායි... ඒවා අරගෙන තංගිලාට
 උගන්නන්න... අම්මටයි, තාත්තටයි වුවමනා දෙයක් අරන්
 දෙන්න... තරහා නැත්නම් විතරක් අයියාට කොළඹ ආවම
 සමීර්ගේ ගෙදර නවතින්න කියන්න... මෙහෙ ඉඳලා පොඩ්ට
 කැමිපස් යන්න පුළුවන්... හිත හැදුණොත් ඒ හැමදේම එහෙම
 කරන්න පැටියෝ... මම හෙට දෝණිව අරන් අනුරාධපුරේ
 යනවා... ඔයාගේ එන්සැම් හොඳට කර ගන්න. බුදු සරණයි
 පැටියෝ..."

සියල්ල ඉතින් එසේ.. නිමා විය. හිත හදාගන්නවා හැර
 ඇයට කරන්නට තවත් කිසිවක් ඉතිරි වී තිබුණේ නැත. දෙවිය
 ඇයට කිසිදු විකල්ප අවස්ථාවක් ඉතිරි කර තිබුණේ නැත.

"සේරම ලැස්ති කර ගත්තද..?"

"මතක විදියට නම් සේරම ගත්තා සමීර්... මොනවා හරි
 බැරිවෙලා තිබුණොත් ඔයා ඊළඟ සතියෙ එනකොට අරන්
 එන්න..."

සමීර්ගේ මව සිටියේ කපුළු වගුරුමිනි. දරුවාටත් වඩා
 ගසක පොත්තක් සේ ඇගේ පිටිතයට බද්ධ වූයේ ගෞරවය.
 පිටිත කාලයක් අත්විඳින්නට අවස්ථාව නොවූ සැනසීම රැගෙන
 ආවේ ගෞරවී ය.

"අඩන්නෙපා අම්මා... අපි යන්නේ අපේ දෝණිව සනීප

රිදීසිහි

එකොළහ පමණ වන විට ගෞරවී,
 දියණිය හා සමීර් රැගත් රිය අනුරාධපුරයට ළං විය. එක්තරා
 වාණිජ බැංකුවක කළමනාකරුවකු වූ සමීර්ගේ මිතුරා සමීර්
 පිළිගත්තේ අප්‍රමාණ සතුටිනි. ඔහු, ගෞරවී හා හිතවූයෝ
 අප්‍රමාණ හත්තියකිනි. දරුවා දෙස බලා උන්නේ හද දවන
 බැල්මකිනි.

"රජිත අයියට අපි හින්දා ගොඩක් කරදරද දන්නේ නෑ..."

"පිස්සුද කෙල්ලේ... සමීර් කියන්නේ කැමිපස් ගිය දවසේ
 ඉඳන් මගේ පිටි එක... පුළුවන් නම් මම ඔයාවයි, මේ පුංචි
 එකියි නතර කර ගන්නේ මගේ ගෙදර... ඒත් හාමුදුරුවෝ
 කිව්වේ මුල් දවස්වල දවසට හත් අට වතාවක් බෙහෙත් කරන්න
 වුණොත් යන්න එන්න ලේසි තැනකින් නතර වෙන්න කියලා...
 අනිත් එක වාහන වල වගේ ගිහිත් ගැස්සෙන්න එහෙම දරුවාට
 හොඳ නෑ කිව්වා..."

"අනේ රජී... උඹ මට මේ කරන උදව් හොඳටම ඇති... ඒක හෙමෙයි මව... ගෞරව්ගෙයි, දෝනිගෙයි කෑම ප්‍රශ්න කොහොමද...?"

"ඒ සේරම ඒ ගෙදරින් කරලා දෙයි... අපේ බැන්ක් එකේ කස්ටමර් කෙනෙකුගේ අයියගේ ගෙදර කිව්වා... මම බලන්න ගියා... කාමක් බාගෙට හදන ගෙදරක්... ඉස්සරහා කාමරේ මේ වෙනකොට හදලා ඉවරයි කියලා කරු මට ඇවිත් කිව්වා..."

"ඒ කියන්නේ... උඹ ඒ වැඩවලට ඒ මිනිස්සුන්ට සල්ලි දුන්නද...?"

"මට උඹ වෙනුවෙන් කරන්න පුරවන් දේවල් වලින් ඕනෑම පුංචි දෙයක් විතරයි මව... ටේක් ඉට් රිසි... එහෙනම් අපි යමුද...?"

ගෞරව් මේ සියල්ල අසා උන්නේ රජීත කෙරේ හද පුරා උපන් ගෞරවයෙනි. අම්ම මිනිසත්කම්... ඒවා අගය කරන්නට හොඳික මිනුම් දඩු නැත. වංකගිරි දුර්ග වුවත් සුන්දර වන්නේ මේ සොදුරු මිනිසත්කම් මිනිනි.

"සමීර්... එහෙනම් අපි අර පුංචි උන්ට මොනව හරි අරගෙන ගෙදරට බඩු ටිකක් අරගෙනම යමු..."

"ඒක තමයි ගෞරව් මමත් හිතුවේ... රජී... මව... මේ හරිසේ හුඩ් සිටි එකක් වගේ තියෙනවද...?"

"මේ ඉස්සරහා සුපර් සෙන්ටර් එකක් තියෙනවා... ඒවා නම් ඕනත් නෑ මව... මං ඒ සේරම ලැස්ති කරලා තිබ්බේ..."

"උඹට මේ දේවල් වලට කොහොමද පින් දෙන්නේ කියලා මං දන්නේ නෑ රජී..."

"මේ වෙලාවේ මං උඹට උදව් කරන්නම් මම කවදද උඹට මේ උදව් කරන්නේ... කැමිපස් ඉන්නකල් මං කැවේ උඹේ බත් එකෙන්... වැඩියෙන් ඇත්තේ උඹේ ඇඳේ... මං පිවිසේ හරි පාර අහගත්තේ උඹේ... ඉතින් තව වෙන මොනවද...? මං උඹේ කෙල්ලෝ දෙන්නව බලාගන්නම්... අපේ වයිස් ආසාවෙන් ඉන්නේ විශේෂයෙන් ගෞරව්ව බලා ගන්න... අදත් එන්න දැනුවො... මම කිව්වා අද එපා හෙට අනිද්දට එමු කියලා..."

ගෞරව් ඒ සියල්ල අසා උන්නේ ලෙන්ගතුකමට උපන් කපු එදා සේ පුරවා ගෙනය. දියණිය උන්නේ දිගු හිත්දකය.

"රජී... වාහන දෙකම ඕන නෑනේ... උඹේ එක බැන්ක් එකේ දාලා ගිය හැකි හේද...?"

"එහෙනම් මම මේක දාලා එන්නම්... උඹට කොළඹ ඉඳන් ඇවිත් මහත්සිනේ... මං ඩ්‍රයිව් කරන්නම්..."

"එහෙනම් මම බඩු ටික ගන්නකල් කාර් එක දාලා වරෙන් මව..."

ගෞරව් උන්නේ සිහිවිලි කෙරවියක් සමඟ පොරබදමිනි. ගෞරව්ට කුරුළු වී දියණිය සුව තිත්දකය. සමීර්ගේ දෑසේ කපුළු නලියන්තට විය. ඔහුට දරා ගත නොහැකි දුක දැනුණේ ගෞරව් ගැනයි. තම දියණිය වෙනුවෙන් ජීවිතය තුළ වූ සියල්ල කැප කොට, නැති කරගත් ගෞරව් ගැනයි.

රිය සුපිරි වෙළෙඳසැල ඉදිරියේ නවතා සමීර්, ගෞරවීගේ දෙනෙතට එබී බැලුවේය.

"දෝණි හොඳටම නිදි සමීර්... ඔයාට බඩු ටික තනියම ගන්න පුළුවන්ද...?"

"පුළුවන් රත්තරං..."

සමීර්... කඳුළු කඩා වැටේ යැයි බියෙන් වේගයෙන් ඇසි පිය සලා ඉවත බලා ගත්තේය.

"මටත් දුකයි සමීර්... ඒත්... හිත හදාගන්න රත්තරං..."

"ඔයයි, දෝණි තැනුව මම කොහොමද ඉන්නේ...?"

"ඔයාට තනියම දාලා මටත් ඉන්න බැ... ඒත්... මේ හැම දේම අපේ දෝණි වෙනුවෙන්... දරුවාගේ ඇස්වල කිසිම අඩුවක් තැත්නම්... ඩොක්ටර්ස්ලට හොයා ගන්න කිසිම අඩුවක් තැත්නම්... දෙවියන්ටවත් අපේ දුක පෙනෙයි රත්තරං... අපි උත්සාහ කරලා බලමු... අපේ ඉරණම ඒ තරම් විසකුරු වෙන්න විදියක් නැ... ඔයාගෙන්වත්, මගෙන්වත් කුරා කුඹියෙකුටවත් වැරද්දක් වෙලා නැ... අපිට වරදින්න විදියක් නැ සමීර්..."

ගෞරවීගේ නළලකත්, දියණියගේ කම්මුලත් මාදුව සිපගත් සමීර් රියෙන් බැස ගියේය. ගෞරවී, දෙනෙතේ කඳුළු වියළා, හඳවන වාචා ගත්තාය. එසේ නොවන්නේ නම්... මේ ජීවිතය දරා ගැනීම බෙහෙවින්ම දුෂ්කර වග ගෞරවී දැන උන්නාය.

* * * * *

ප්‍රධාන මාර්ගයෙන් අතුරු පාරවල් කිහිපයකට හැරෙමින් මෝටර් රථය ගමන් ගත් මග බෙහෙවින්ම දුෂ්කර විය. ඔවුන් හෙ වූ ස්ථානය පිහිටියේ ප්‍රධාන නගරයෙන් කිලෝ මීටර් 32 ක් දුර වග ගමනාන්තයට පැමිණි විට සමීර් කීවේය. සහමුලින්ම ආමා උක්ෂණ වූ පරිසරයේ විශාල වත්තක් මැද්දට වන්නට ඉදි කෙරෙමින් තිබුණු නිවසක ලී කඩුල්ල ඉදිරිපිට රිය තාවතා රචිතට රිය නළාට හඬවන්නටවත් ඉඩක් ලැබුණේ නැත.

අමුත්තන් පිළිගන්නට සියල්ල පෙරමක බලා උන්නා සේ ය. නිවසින් පිටතට දිව ආ වයස අවුරුදු දහයක් එකොළහක් පමණ වූ පිරිමි දරුවාත්, අවුරුදු හයක් හතක් පමණ වූ පිරිමි දරුවාත් පිම්මේ දිවගෙන විත් කඩුල්ල හැර පසෙකට වී බලා සිටියේ කෙරළ බව මුසුව උවත් ප්‍රීතියෙන් සිතාසෙමිනි. අවුරුදු දහසයක් දාහතක් පමණ වන්නට ඇතැයි ගෞරවී අනුමාන කළ යුවතියත්, ගෙහිමී යුවලක් සිතාගෙන මුළු පුරාවාසෙම ඉදිරියට ආවේය. වයස අවුරුදු තුනක හතරක පමණ දරියක්ද ඔවුන් සමඟ විය. රචිත කිටු පවුලේ විස්තර ඒ සමඟ සැසදිකී.

රචිත පළමුව රියෙන් බැසගත් විට ගෙහිමියා හිස පහත් කොට ඔහුට ආචාර කළේය. ඒ සමඟම යුවතිය විත් ගෞරවී අසලින් රියට එබුණාය.

"ගෞරවී අක්කා..."

ගෞරවීගේ නළල රළු ගැසිණි. එසේනම්... ඔවුන් සියල්ල දැනගෙන සියල්ල පිළිබඳව දැනුවත්ව සිටියා විය යුතුය.

"නංගි මගේ නමක් දන්නවද...?"

"සර් කියන හැමදේම තාත්තා ගෙදර ඇවිත් අපිට කිව්වනේ අක්කා... මම බබාව ගන්නම්... කෝ දෙන්න අක්කා..."

"පැටියා හොඳටෝම නිදි නංගි..."

සමීර් විත් ගෞරව්ගේ පස දොර විවෘත කළේය. යුවතිය ගෞරව්ගේ උකුල් නිදා උන් දියණිය ප්‍රවේසමෙන් ගෙන තිබූ දෙසට පා නැගුවාය.

ගෞරව්ගේ හදවත වූ ගිනි මදක් නිවිණි. අපේක්ෂා කළාටත් වඩා බෙහෙවින්ම ඔවුන් ආදරණීය වූහ. ලෙන්ගතු වූහ. දයාබර වූහ.

ගෞරව්ගේ දෙකකුල් හිරි වැටී තිබුණි. දියණිය කොළඹින් පටන් ගත් තැන හිඳම උන්නේ ගෞරව්ගේ උකුල මතය. ගෙහිම කාන්තාව ගෞරව් අසලට විත් ලෙන්ගතු සිනා පෑවාය.

"ඇයි නෝනා... කකුල් හිරි වැටිලද...?"

"ඔව් අක්කේ... පැය ගාණක් වාඩිවෙලාමනේ ආවේ... ඒ හින්දා වෙන් ඇති..."

ඇය ගෞරව්ට රියෙන් බසින්නට වාරුවක් වූවාය.

"කුරුණෑගල විතර ඉඳන් දුව නිදාගන්නනේ අක්කේ... ගෞරව්ට අමාරු ඇති..."

සමීර් ඉතිරිය එකතු කළාය. ජීවිතය, ජීවිත ගමනේ තවත් නවාතැන්පොළකට පැමිණ නතර වී තිබුණි.

"එන්න සර් ඇතුළට... එන්න මිස්..."

ගෙහිමියා සියල්ලන්ටම හිස තමා ආරාධනා කළේය. ආගන්තුක හැඟීම් පහව යමින් තිබුණි.

රජිත ගොඩනැගෙමින් පැවති තිබ්බ පරීක්ෂා කරමින් සිටියේ ය.

"සර්ලට පින්සිද්ධ වෙන්න මං මේ කාමර කැපී දෙක හදාගන්නා සර්... කෙල්ලො දෙන්නට දැන් බයක් නැතුව වැටිලා ඉන්න තැනක් තියෙනවා..."

"කරුට මං ඉතිරි ටික හදාගන්න ලෝන් එකක් දෙන්නම්... මේ නෝනවයි, දරුවවයි ඇස් දෙක වගේ බලා ගත්ත මින කරු... මේ මගත්තයා එත ගමන් කිය කිය ආවි කරු මේ කරන උදව්වට කරුවයි, මෙයින්වයි ඉස්සරහට උදව් කරන්න මින කියලා... ලෝකේ පිරලා හොයාලාවත් හොයා ගන්න බැරි මිස් කෙනෙක් මේ අපි කරුට බාර දිලා යන්නේ... පරිස්සමින් බලාගන්න මින..."

"ඒ ගැන නම් අබමල් රේණුවක බයක් සැකක් තියාගන්න එපා සර්... නෝනවයි, දරුවවයි පරිස්සමට දෙමිපියන්ට බාර දුන්නා කියලා හිතාගන්නට... ඇහිත්වත් දැක්කේ නැතුව මේ දවස් ගාණක් අපි මේ නෝනා ගැන කතා කර කර හිටියේ සර්... මේ ගෙදර නෝනවයි, දරුවවයි ගෙදර වගේ ඉන්න පුළුවන් සර්..."

"මට නෝනා කියන්න එපා අයිසේ... එතකොට මම පිටස්තර කෙනෙක් වෙනවා නේද..."

"තේ විකක් බිලා ඉමු සර්... ගොඩක් මහත්සිනේ කොලො
ඉදන් මේ තරම් දුරක් ඇවිල්ලා..."

"හාමුදුරුවෝ හෙට අපි කියවද යන්න ඕන කරු අයියේ..."

සමීර් ඇසුවේ වැදගත්ම ප්‍රශ්නයයි.

"මේ වෙලාවට උන්නාන්සේ පිණ්ඩපාතේ ගිහිත් ඇවිත්
දානේ වළඳලා භාවනා කරන වෙලාව සර්... අපි තුනට විතර
යමු..."

පිරිමි දරුවන් දෙදෙනා මෝටර් රථය අසලට වී අතපත
ගාමින් උන්න.

"පුතේ මෙහෙ එන්න..."

සමීර්ගේ ඇමතුවත් දරුවන් දෙදෙනා එකිනෙකාගේ මුහුණ
බලාගන්නට වුහ. ඒ දුටු සමීර්ට සිතා නැගිණි.

"පුතාල දෙන්නගෙන් කවුරු හරි එන්න..."

වැඩිමහල් පිරිමි දරුවා පැකිළෙමින් සමීර් ඉදිරියට ආවේය.

"මේ යතුරෙන් අර කාර් එකේ පිටිපස්සෙන් උඩට තියෙන
දොර අරින්න... පුතාලට ගෙනාපු දේවල් තියෙනවා හෙට
ගෙනියන්න..."

දරුවා යතුර අතට ගත්තේ විස්මයත්, ප්‍රීතියත් මුසුවූ දැසිනි.
අයියාත්, මල්ලිත් විවහා වූ පසුපස දොරෙන් ඇතුළට එබී බලා
යළි සමීර් දෙස බැලුවේ අදහා ගත නොහැකිවිය.

"ඇයි පුතා...?"

"මේකේ බැග් දහයක් විතර තියෙනවනේ සර්..."

"අක්කගේ ඇඳුම් බැග් එක ඇරෙන්න සේරම ඔයාලට
තමයි පුතේ..."

පරිසරය වියළි වුවත්, දරාගත නොහැකි කටුක ශ්‍රේෂ්ඨත්වයක්
එහි තිබුණේ නැත. නිවසේ ඉදිරිපස කාමරය ගොරවීත්, දරුවාත්
වෙනුවෙන් පිළියෙල වී තිබිණි.

"ගොරවී අක්කා, බබා ඇහැරලා මේත..."

යුවතිය නමින් විදුරුහි විය. ඇගේ වයස අවුරුදු දහයක්
විය. ඇය උන්නේ දියණිය වඩාගෙනය.

"මගෙ දෝණි දැන් අක්කලා අයියලා හතර දෙනෙක්ම
ඉන්නවා පුතේ... ඔයා දැන් ඉන්නේ ලොකු අක්කගෙ අතේ...
බිමට බැහැලා බලන්න... මේ වූවි අක්කියෙක් ඉන්නවා මගෙ
පුතා වගේම..."

විදුරුහි, දියණිය බිමින් තැබූ විට නිවසේ සිහින්තිය
දියණියගේ අතින් අල්ලා ගත්තේ අප්‍රමාණ ලෝකකෘතියකි.
ගොරවීගේ දැසට කඳුළු උනාගෙන ආවේය.

"පැටියෝ... නංගිව තාත්ති හෙට ඇරුවලා එන්න... සමීර්
මාමි බලන් හිටියේ නංගි ඇහැරෙනකල්ලේ..."

දියණිය, සිහින්තියගේ අත අල්ලාගෙන පිටව යන්නට පළමුව
ගොරවී දෙසට හැරුණාය.

"අම්ම මං වොෂ් දාන්න ඕන නැත්ද...?"

"අපි පත්සල් යන්න ලැස්ති වෙලාම ඇහ හොඳමු පුතේ..."

"ඇයි අක්කා... වතුර නියෙනවා... බබාට ඇහ හොඳන්න ඕනද...?"

"ඕන නෑ නංගි... ගෙදර ඉන්ද්‍රදේව් වොයිලට් එකට ගියත් වොෂ් එකක් දාගෙනම එන්න එයාට පුරුදු කරලා තියෙන්නේ... නිදාගෙන නැගිටින්නේ... එකයි ඒ ඇහුවේ..."

ගෙහිමියන් ඇ වැළැක්වුවත්, ගෞරවී ඒවා ඇසුවේ නැත. ඇය මුළුතැන්ගෙට වැදී තේ හැඳුවාය. උයන්නට උදව් කළාය. ඇ ආගන්තුක බවින් සහමුලින්ම මිදී, නිවැසියෙකු බවට ම පත්වී සිටියා ය.

"ගෞරවී අක්කා... ඔයා කොහොමද මේ තරම් ඉක්මනට වැඩ කරන්නේ...? කොළඹ ඉඳලා... ඔව්වර ලොකු රස්සාවක් කරලා...?"

"මං ඉපදුණේ ගමේ නංගි... ඉගෙන ගෙන කොළඹට ගිහින් අඩියෙන් අඩිය තමයි හැමදේම ගොඩ නගා ගත්තේ... ඕන වෙන්නේ අධිෂ්ටාත්‍යයි, කැපවීමයි විතරයි... උත්සාහ කළොත්... දවසක ඔයාටත්... එතෙක්ට යන්න පුළුවන්..."

විදුරංගි මදක් ගෞරවී දෙස බලා උන්නේ විමකියෙන් දැස් පුරවාගෙන ය. කැල් පිපී වටිනාකම් රැක ගන්නා මල් කොහොමටත් වඩාත් සුවඳවත් බව විදුරංගි ද දැන උන්නාය. ඇඳ උන් ඇසුමට උඩින් විත්තයක් පටලවා ගෙන ගෞරවී කෙටි

බංකුවක සිද්ධාන්ත තෙලුම් අල සුද්ධ කරමින් උන්නාය. මොහොතකටත් අඩු කාලයකින් සමීර්ගේ දෙතෙත කළුපිත් පිරී ගියේ ගෞරවී උන් ආකාරය දැකීමෙනි. ඒ ඇගේ විදිහ ය. තමාගේ ලෝකය සේ ම මේ ජීවිතය ද ඇගේ අතින් සැරසෙනු ඇත. දියණිය උන්නේ සමීර්ගේ ගෙළ බඳාගෙනය.

"සර් ඉඳගන්න..."

විදුරංගි පුටුවක් ගෙනවිත් තැබුවාය.

"මට සර් කියන්නෙපා නංගි... මෙයා ඔයාලගේ ගෞරවී අක්කා නම් මම සමීර් අයියා..."

බැඳීම ඇති වන්නේ සසර හුරුවටය. විදුරංගි ද ඒ මොහොතේ දැනුණේ එවැනිකි.

"බලන්න මහත්තයා.. මටයි, කෙල්ලටයි උයන්න පුළුවන්... මේ බලන්ඩකෝ කරන වැඩ... මම එපාම කිව්වා..."

"ඒ ඉතින් මෙයාගේ හැටිතේ අක්කේ... බලන්නකෝ අක්කේ... හෙට ඉඳන් මෙයා මේ දරුවෝ හතර දෙනාට ක්ලාස් එකක් දායි... මේ වන්නේ එළවළු විකක වවුමු කියයි... මෙයාට වැඩක් නොකර නිකම් ඉන්න බෑ තත්පරයක්වත්..."

ඒ වදන්වල වූයේ සරදමක් නොවේ. අනන්ත අපරිමාණ වූ ආදරයයි ජීවිතය තමාට අහම්බෙන් මොහොකු ගෙනවිත් දුන් අම්ම වස්තුව පිළිබඳ වූ අසීමාන්තික ගෞරවයයි.

"මොනවද ගෞරවී ඔය...?"

<http://e-pusthakalaya.blogspot.com/>

"මේක කතා කියනවා... මේක කතා කියනවා... මේක කතා කියනවා..."

"කොළඹ නම් මේ කැමි තැනට ඇති හෙද මහත්තයා..."

"කියනවා... ඒ උනාට හරි බැන්න... අපි දුර්දට පොළොව යනවා... ගොරව් දුකින් මේ වගේ කැමි තමයි හොයාගෙන එන්නේ... අපි තමි එහෙදින් මේ වගේ කැමි තමයි අක්කේ වැඩිපුර කන්නේ..."

"කෝ සමීර්, රජිත..."

"අන්න කොල්ලේ දෙන්නයි, කරු අයියයි එක්ක බෙලි ගහ යටට වෙලා බෙලි කඩනවා... රජිතත් ඉතින් කාම පොඩි එකා වගේ තමයි..."

"සමීර් අයියා තානවද...? රජිත සර් අහනවා වැට්ට යමුද කියලා..."

වැඩිමහල් පිරිමි දරුවා, වතුර කලබලයෙන් විත් ඇසුවේය. සමීර්ගේ දෑසේ එවන් උනන්දුවක් නොවිණි. සමීර්ට වුවමනා වූයේ හැම තත්පරයකම ගොරව් අසළට වී හිඳින්නටය. එළඹෙන දිනයේ පටන් හිඳින්නට වන්නේ ඇගේ කටහඬ, ඇගේ සිනාව, ඇගේ සුවඳ නොමැති පාථ කතරකය.

"දැන් බැ කොල්ලේ... මේ ජේන්නේ නැන්ද...? ගොරව් අක්කා වැඩ... සර් යනව තමි එක්කරගෙන යන්න... අපි සාඩු ළඟට ගිහින් ඇවිත් තවස් වෙලා වැට් පැත්තේ යමු..."

තවාතෑගේ සිට තවත් කිලෝ මීටරයක් පමණ ඇතට

ඇවිද යාම ඉතාම වහන්සේගේ ආරක්ෂාව පිහිටා තිබිණි. කුරුමා කිව් විවිය හැර වෙනත් කිසිදු තවත් එහි නොවිණි. ගම්මුත්තේ ලෙන්ගතු සිතා ගොරව්ගේ හඳවනේ වූ බර අවසන් වූ කර තිබිණි. ඔවුන්ගේ ආගමිකය පිළිබඳ මුළු මෙම දැනගත තිබිණි.

අපේකම... ඒ හැම දැසකම ලියැවී තිබිණි.

ස්වාමීන් වහන්සේ දුටු විට ගොරව් පුදුම වූවාය. ඒ සා දුෂ්කර, අරණ්ඩාවාසී හික්මුවක හෙත් ඇය එතරම් ප්‍රසන්න, සෞම්‍ය පෙනුමක් ඇය කිසිසේත්ම අපේක්ෂා නොකළාය. උන්වහන්සේගේ පෙනුම ඒ තරමටම හිත පහත් කරවනුදු විය.

මොහොතින් මොහොත කිසිවුයේ පුදුම එළවන සුදු දැම ය.

ස්වාමීන් වහන්සේ දරුවා පරීක්ෂා කරන මොහොතේ, ගොරව් දැස පියා ගත්තාය. ඇය, මුළු ලෝකයටම සෙත් පැතුවාය. තමාගේ දියණිය සුවපත් කර දෙන්නට උන්වහන්සේට ඒවා ශක්තිය ලැබෙන්නැයි ඇය ප්‍රාර්ථනා කළාය.

"මහත්තයා..."

"අපේ තාමුදුරුවනේ..."

සමීර්ගේ හඳවන අසාමාන්‍ය වේගයකින් ඇහෙමින් තිබිණි. සමීර්ගේ හඬ වෙවිලුම් ස්වරයකට පෙරළෙමින් තිබිණි. ගොරව් නිසංසලේ දෙනෙත් හැරියාය.

"දරුවනේ ඇස්වල කිසිම හොඳික දේකක් නැ..."

"එහෙමයි අපේ හමුදාවෙන්..."

"ගෞරවී නෝනාගේ හිතේ තියෙනව මං දරුවට සුවපත් කරයි කියන අවල විශ්වාසය... ඒ විශ්වාසයට මගේ ශාස්ත්‍රය මුසු කරලා බලමු මහත්තයා... අපිට දරුවට සුවපත් කරගන්න පුළුවන් වෙයි..."

සමීර්ගේ දෙනෙතින් කඳුළු කැට අහුරක්ම ගිලිහිණි. රජක, සමීර්ගේ උරහිස දැඩිව අල්ලා ගත්තේ ඔහුට ශක්තියක් වන්නටය. ගෞරවීගේ කඳුළු නිසංසලේ කම්මුල් දිගේ රූරා වැටෙමින් තිබිණි.

"සාදුට වදින්න මගෙ දෝණි..."

ගෞරවී ආයාසයෙන් වදන් එකතු කර ගත්තාය. උන් වහන්සේ ගෞරවීගේ නම දැනගත්තේ කෙසේද...? කිසිවෙකුටත් එය නම් අදහාගත හැකි නොවිණි. දියණිය ස්වාමීන් වහන්සේ පාමුල වැද වැටුණාය. විනාඩි ගණනාවක් උන්වහන්සේ දෙනෙත් පියාගෙන ආශිර්වාද කළහ.

"මහත්තයා... මේ දරුවට හොඳ විඥාණයක් තියෙනවා... මම සෙත් ප්‍රාර්ථනා කරලා ඉවර වෙනකල් දරුවා උන්තු ආකාරයෙන්ම උන්නේ ඒ හින්දා..."

සමීර් උන්නේ හොඳවීගෙනය. සියල්ලන්ම උන්නේ මුනිවහිනි.

"මේ ඇත්තන්ගේ හිත්වල දැන් තියෙන් කුකුස මම ගෞරවී නෝනාගේ නම දැනගත්තේ කොහොමද කියලා තේද..."

සියල්ලන්ගේ දැස් එමතියෙන් ඇළවී තිබිණි. උන් වහන්සේට පෙර සිත් දැක ගැනීමේ විඥාණයක් පවති ද...? සියල්ලෝම කුණිඹිඹුවනව මොහොතක් බලා සිටියහ.

"එහෙමයි අපේ හමුදාවෙන්... මටත් හිතාගන්න බෑ ඔබ වහන්සේ මගේ නම දැන ගත්තේ කොහොමද කියලා..."

"ගෞරවී නෝනා පොත් ලියනවා තේද...? මීට අවුරුද්දකට විතර කලින් පරිවර්තනය කරපු පොත් වගයක් පරිත්‍යාග කළා තේද මායිම් ගම්මානවල දරුවන්ට දෙන්න කියලා... මම ඒවා දුටුවා... මට මතකයේ තිබුණා... ඒ ඇරෙන්න මට මය ඇත්තන්ගේ අභ්‍යන්තර හෙළි දරව් කරගන්නා විඥාණය නම් පහළ වෙලා නෑ... යම් තාක් දුරකට මගේ සිතේ සමාධියක් පවතිනවා... හිත වෙහෙස කරවන්න හුදුවීමනයි.. මය ඇත්තේ හිතත්ම ඉඩ ඇති දේ මා අනුමානයෙන් ගත්තා පමණයි..."

"එහෙමයි අපේ හමුදාවෙන්..."

හික්මුන් වහන්සේ මාධුර්ය හඬින් පැහැදවිණි. උන් වහන්සේට අත්‍යයන්ගේ සිතිවිලි හැදිනීමේ යම් හෝ ශක්තියක් පවතින බව නම් ගෞරවී දැඩිව විශ්වාස කළාය. උන් වහන්සේගේම වදන් අනුසාරයෙන් ඇ ඒ තහවුරුවට එළඹුණාය.

✽ ✽ ✽ ✽ ✽ ✽

හිතකත කඳුවේ..

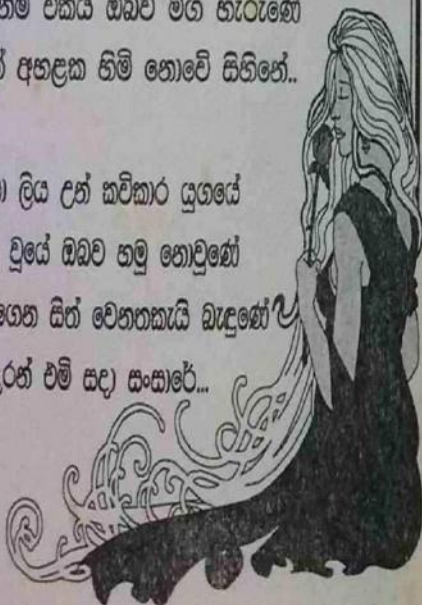
කොඳුරු මුදු ගුණ පිරිනැමු හදවත හඬන හැන්දුවේ
කවියකට පද කොයා වැළපෙන ලිහිණියෙන ගිණේ
හඬ මකාගෙන සුසුම් ඇහැරෙයි හැමදාම වගේ
පිරි ඉතිරෙයි කළු වළාකුළු අහස් ගංගාවේ..

අතහැරනු තැන අපේ ලෝකය කොයාගෙන ආයේ
සැරිසරන්නට නොහි ලතවෙන විරහිනි දැසේ
එකම පැතුමයි පිපුණේ හිත ප්‍රභ ඔබ දකින සිහිනේ
කඳුව දෙන පුර හදේ කොයිබද හැංගිලා ඉන්නේ..

මහ හඬින් හිත කළඹවාගෙන අදත් වැනි වැටුණේ
ඔබේ ලෙව්තුරු හිත ප්‍රතින් හිඳ තවුස් දමි පිරුවේ
මා නොවේ මම දැනිමි ඒකයි ඔබව මග හැරුණේ
ඔබ හැතත් පිවිනේ අහළක හිමි නොවේ සිහිනේ..

ඔබට පෙම් කවි ලියා ලියා උන් කවිකාර යුගයේ
මහක පමණයි ඉතිරි වූයේ ඔබව හමු නොවුණේ
බලා සිටි හෙත් දරාගෙන සිත් වෙනතැබයි බැඳුණේ
ඒ වුණත් ඔබ ප්‍රිය දරන් එමි සදා සංසාරේ..

- දිල්ලාහි වික්‍රමරත්න -

දිවු

සති ගෙවී ගොස් මාස 10 ක් ගෙවී ගියේය.
ගෞරවී එකදු මොහොතක හෝ හදවතේ වූ විස්වාසය බිඳ
ගත්තේ නැත. සිංහල වෙදකම පිළිබඳව ඇති සිටුපේ පුද්ගලික
විශ්වාසයකි. එසේම උන්වහන්සේ සුවසත් කිරීමේ කෙතිය පිළිබඳව
ගෞරවයේ හදවතේ පැළපදියම ව තිබුණේ එසේ මෙසේ
විශ්වාසයක් නොවේ.

තාවකාලික නවාතැන තව දුරටත් නවාතැනක් වූයේ නැත.
ඔවුන් උන්නේ එකම පවුලක සාමාජික සාමාජිකාවන් සේය.

ස්වාමීන් වහන්සේ අනුගමනය කළ ප්‍රතිකාර ක්‍රම ගෞරවී
නම් වටහා ගන්නටවත් පුළුවන් වූයේ නැත. විවේක ඖෂධ
ගැල් වූයේ හිසටය. තවත් විවේක තාසයෙන් ඖෂධ ඇතුළු
කළේය. විවේක ඖෂධ වලින් හෙල තවත්තව සිදුවිය. විවේක
පිට කොන්ද තවත්තට කීවේය. මේ සියල්ල... ගෞරවී පේරි
ඉටු කළාය.

ඉඩක් ඉතිරි වන සෑම මොහොතකම ඇය හිටපේ දරුවන්ට
පාඩම් කියා දුන්නාය. ඉංග්‍රීසි භාෂාව ඉගැන්වුවාය. ගෞරවී
උන්නේ සහමුලින්ම බාහිර ලෝකයෙන් ඇත් වී ගෙනය.

ජීවිතය ඉදිරියට ගලා ගෙන යමින් තිබිණි. එක් දිනක

පාත්‍ය දියණිය අවදි වූවාය. ඒ වන විට ගෞරවී උත්තේ නිත්දේය.

"අම්මි... මගේ අම්මි... අම්මි..."

ගෞරවී නිගුණි අවදි වූවාය.

"ඇයි රත්තරං... ඇයි මේ...?"

ගෞරවී විමිනි ලාම්පුවේ ආලෝකය වැඩි කළාය. ඒ හඩට නිවැසියන්ද අවදි වී කාමරය වෙත ආවේය.

"ඇයි තාහි... ඇයි මේ..."

ගෞරවී නැගිට දියණිය උතුල මතට ගත්තාය. දියණිය... ලාම්පුවේ ආලෝකය දෙසට දැක දිගු කළාය.

"අම්මි... මට මොනවා හරි සේනවා අම්මි... ඒකට මම අස් දෙක රිදෙනවා... මොකක්ද අම්මි එතන නියෙන්තේ...?"

"ලාම්පුවක් රත්තරං... මගේ පුතාට මොනවද සේනේ...?"

"කියන්න දන්නේ නෑ අම්මි... මට මොනවා හරි සේනවා..."

ගෞරවී කිටි කිටියේ දියණිය පසුවට තද කර ගත්තාය. ගෞරවීට මත තදින් හැඩිණි. ඇය දියණිය තවත් දැඩිව සෙව තොරතුරු හොඳ හඬා වැටුණාය.

විදු, ගෞරවීගේ ජංගම දුරකථනය රැගෙන මිදුලේ වූ අඹ ගස පාළුවට ගොස් සමීර්ගේ අංකය එබුවාය.

ජංගම දුරකථනයේ හඬින් සමීර් ද නිගුණි අවදි විය. සමීර් උත්තේ සිහිනෙන් ගෞරවීන්, දියණියත් දකිමිනි. ඔහුගේ බිය දෙතුණ තෙතුණ වී ඉද්ද ගැසුවා සේ නැගිට සිටියේ එබැවිනි. තෝරා යන්නේ අලුයම දෙක සටහන්ව තිබිණි.

"ගෞරවී... ඇයි පැටියෝ..."

"සමීර් අයියා... අක්කා නොමයි... විදු..."

"ඇයි තාහි... ඇයි... මේ රැ ඇයි...?"

"අයි...යා... මටත් කතා කරගන්න බෑ... දෝණි ලාම්පුව පෙන්නලා කිව්වා... දෝණිට මොනවද සේනවා කියලා... ඇස් රිදෙනවා කියලා..."

ඒ ඇසුණේ පීචිත කාලයක් තමා අසන්නට පාර්ශ්වා කළ සුපැතුම් හඬ නොවේද...? සමීර් පතන මාලයට දිව ගියේ සිහියක් නැත්තකු සේය.

"අම්මා... අම්මා... අම්මා..."

"ඇයි රත්තරංගේ... ඇයි මේ...?"

සමීර් සියල්ල කියා අහවර මවගේ හෙල පාළුව සිස ඉබාගෙන පොඩි දරුවෙකු සේ වැළඳුණේ ය.

"රත්තරං... මනුස්ස වේසයෙන් ඒ ඇවිත් නියෙන්තේ දේව දුනිකාවක් පුතේ... දේව දුනිකාවක්... කොහොමද මේක අදහන්නේ... මට හිතා ගන්නවත් බෑ රත්තරං... තාහිට වෙලිතෝත් කරලා කියලා අපි දැන්ම ලැස්සි වෙලා යමු පුතේ... මට මිය දරුවෝ දෙන්නා දකිනකල් ඉවසිල්ලක් තෑ රත්තරං..."

සමීර් අසළ නිවසේ වූ නැගණියගේ ජංගම දුරකථනයට ඇමතුමක් ගත්තේය. සමීර්ට කතා කරගන්නට හරි සවියක් නොතිබිණි.

මේ ආශ්චර්යය කොහොම නම් අදහන්නේද... දුරකථනය කතේ තබාගෙනම සමීර්ගේ නැගණිය තම සැමියම කැසා අවදි කළාය.

"අසේල නැගිටින්නකෝ... අසේල... අනුරාධපුරයේ කෝල් එකක් ඇවිත්... දෝණිට සේනන පටන් අරන්ද අසේල..."

මෝටර් රථය පදවා ගෙන ගියේ අසේලය. සමීර්ගේ මව පිටුපස අසුනට වී කඳුළු වගුරමින් උන්නාය. සමීර්, රථයට දුරකථන ඇමතුමක් ගත්තේ මේ භාස්කම ගැන කියන්නටය.

"සමී... මම උඹට ගන්නා.. ලයින් එක ගොඩක් වෙලා එන්නෙත් කිවුණා... මට ගෞරවී ගන්නා... මම මේ යන ගමන්..."

සමීර්, ගෞරවීට ඇමතුමක් ගත්තේය. ගෞරවී දියණිය තුරුළු කරගෙනම මිදුලට ආවාය. ඒ වන විටත් ඇ උන්නේ ඉකිබිදිමිනි.

"රත්තරං..."

"අපේ හීනේ හැබෑ වෙනවා රත්තරං..."

ගෞරවීට ඉකි ගැසිණි. ගෞරවී ජංගම දුරකථනය ගෙන දියණියගේ කණට පං කළාය.

"තාත්ති... මගෙ තාත්ති..."

"මං එනවා රත්තරං... මගෙ පැටියට බලන්න එනවා..."

"මට අම්මගේ මුණ වුවට වුවට පෙනවා තාත්ති... අහසේ හද... ඒකත් පෙනවා තාත්ති..."

අලූයම තුන පමණ වන විට රථය පැමිණියේ ය. ඔහුගේ දෙනෙතින්ද කඳුළු උතුරා යමින් තිබිණි.

"පුතේ... ඔයාට මාමිව පෙනවද පුතේ..."

"වුවටක් මාමි... මගෙ තාත්තිගෙ මුණත් ඔය වගේද මාමි..."

සියල්ලන්ගේම දෑස්, කඳුළු උල්පත් බවට හැරී තිබිණි. අලූයම හතර පමණ වන විට දියණිය යළි නින්දට වැටුණාය. ගෞරවී මොහොතකටවත් දියණිය ප්‍රයෝජන ඇත් කළේ නැත.

ප්‍රීතිගේ සන්නික සියලු දෑ අතහැර දමා අසිතිසමින් සිටී. මේ නිරාමිස සැපත සොයා නොවේද...?

අසේල වේගයෙන් නමුත් ප්‍රවේශමෙන් රිය පැදවූයේ තුළු තරම් විගසින් සමීර් දරුවා වෙත රැගෙන යන්නටය.

උදෑසන හත පමණ වන විට සමීර් රැගත් රිය විහාරගම පංතිය. සමීර් දුටු ගෞරවීගේ හැඩුම යළි පණ ගැසිණි. සමීර්, ගෞරවීගේ දියණියත් තුරුළු කර ගත්තේ ඇසිල්ලකිනි. ඔහුගේ සැනසීම කඳුළු ගංභාවක් වී දැසින් කඩා වැටෙමින් තිබිණි.

දියණිය... ඒ උණුසුම් සුසුම් මැදින් දෙනෙත් හැරියාය. රාත්‍රියේ දැනුණු වේදනාව මැකී... දෙනෙත් වසා තිබුණු පටලයක් ඉවත්ව යන්නා සේ ඇයට දැනිණි.

ගෞරවීගේත්, සමීර්ගේත් මුහුණ එකවිට දැකගත්තට තරම්. පෙනීම ලද මොහොතේම... දියණිය වාසනාවන්ත වූවාය.

"මට අම්මයි, තාත්තියි පෙනවා... මගෙ අම්මි... තාත්ති... මට පෙනවා..."

සියල්ලන්ම පසුවූයේ දෑස් අදහාගත නොහැකිවය.

"ආච්චම්මි... නැන්දි... අසේල මාමි... රථය මාමි... විදු අක්කි..."

දියණිය පිළිවෙලින් සියල්ල හඳුනා ගත්තාය. ගෞරවී... සමීර්... සතුව වාචාගත නොහැකිව එකට වැටී හඬමින් උන්නෝය.

"අම්මි... තාත්ති... ඇයි අඩන්නේ...? මට දැන් පෙනවන්නේ... අම්මයි, තාත්තියි හිතාවෙන්න දැන්... මං හිතුවා මට ලස්සන අම්මි කෙනෙකුයි, තාත්ති කෙනෙකුයි ඉන්නේ කියලා... මං හිතුවා හරි නේද ආච්චම්මි...?"

මොහොතකට ලෝකයම කණපිට හැරීණි. දියණිය... එතෙක්
නොදුටු ලෝකයේ වූ සියල්ල දැසින් උරා ගන්නට මෙන්...
වටපිට බලමින් උන්නාය.

"ලැස්කි වෙන්න පැටියෝ... අපි හාමුදුරුවෝ ලඟට යන්න
මින..."

ගෞරවී සුදානම් වූවා පමණි. විවෘත කළ කඩුල්ල දෙසින්
ස්වාමීන් වහන්සේ නිවස දෙසට වැඩම කරමින් සිටියහ.

"අපේ හාමුදුරුවනේ..."

සමීර් පෙරමහට ගොස් පසහ පිහිටුවා වැන්දේය.

"මගෙ දරුවා..."

"සුවපත් වුණ බව මම දන්නවා මහත්තයා..."

"ඔබ වහන්සේට ඒ බව දැනුණද...?"

"ඒ ප්‍රතිකාර වට්ටෝරුවේ හැටියට පසළොස්වක උදාවෙන්න
දවස් දෙකකට මෙපිටින් දරුවා සුවපත් වෙන්න මින මහත්තයා...
ඒක එහෙම උතා නේද..."

වැඩිහිටියන් කිසිවෙකුගේ උපදෙසක් නොමැති වුවත් දියණිය
වින් වැලි පොළොවේම දණ ගසා උන්වහන්සේට වැන්දාය.

"සුවපත් වේවා..."

"මම සුවපත් වෙලා ඉන්නේ සාදු... මාව සුවපත් කළාට
සාදුට හුඟක් පින්... අම්මි කිව්වා වගේ ඔබ වහන්සේට හුඟක්
ඉක්මනින් නිවන් දකින්න ලැබෙන්න කියලා මම ප්‍රාර්ථනා
කරනවා..."

* * * * *

අසේල, මවත්, බිරිඳත් කැඳවා ගෙන පසුදින යළි කොළඹට
පැමිණියේ ය. තවත් සතියක් පමණ මාසයක් ප්‍රතිකාර අවශ්‍ය
බැව් කියා සිටියෙන් සමීර්ද, ගෞරවී හා දියණිය සමඟ තමන්
විය.

"අයියෝ... අක්කයි, බබයි ගියාම අපි මේ හෙදර කොහොමද
ඉන්නේ...?"

එය ඇසෙද්දී වඩාත්ම හදවත සලික වූයේ එය කිවේ වැඩිමහල්
පුරුම දරුවා වතුර නිසාවෙනි.

"මල්ලි... සමීර් අයියා අපි මෙහෙ ඇවිම දවසේ වූණ
පොරොන්දුව මතකද...? අපේ පැටියා සතිය වූණම, මා
හතරදෙනාම කොළඹ ගෙනිහිල්ලා හරි අනුරාධපුරේ හොඳ
කොලේජ් වලට දාලා හරි උගන්නවා කියලා... ඒ පොරොන්දු
කඩ කරන්නේ නෑ පැටියෝ... හතර දෙනාම හොඳට ඉගෙන
ගෙන අපි වගේම වෙන්න මින... මෙහෙත් ගියාට අපි අපේ
නෑදෑයෝ බලන්න කියලා මීට පස්සේ එන්නේ මෙහේ... විදු...
නංගි මේ ලෝන් එක නියා ගන්න... මින වෙලාවක, මිනමි
දේකට අයියට හරි මට හරි කතා කරන්න..."

ගෞරවී ඇගේ ජංගම දුරකථනය යුවතිය වෙත පැවැය.
විදුරංගි, ගෞරවී වැළඳගෙන ඉකිගසා හැසුවාය.

"මේ ආදරේ ඇත්ත නම්... මයා යුනිවර්සිටි සිලෝට වෙලා
අපි ලඟට එන්න මින නංගි..."

"ප්‍රොමිස් අක්කා... අම්මා කෙනෙක් වගේ පීටික් හදලා
දුන්නට මගේ අක්කට හුඟක් පින්..."

"කරු අයියේ... මං රජිතට කිව්වා... මං ඒ බැත්ත ලෝන්
එක ගෙවලා දාන්නම්... මේ ගේ ලස්සනට හදා ගන්න..."

"අනේ රත්තරං මහත්තයෝ... අපිට මේ තරම් දෙවල් මින

නැ... මේ තරම් කාලයක් කරපු දේවල් මදිද...?"

"මගේ දරුවා සතිය වුණා... ඒ අපි දෙන්නගේ පිටිනේ අක්කේ... ඒ දේ කරගන්න අක්කයි, අයියයි, මේ දරුවොයි උදව් කළේ නැත්නම්... ඒක තමක් හිතයක්..."

* * * * *

ප්‍රතිකාර සියල්ල අවසන් විය. දියණිය මුළුමනින් ම සුවසත්ව උන්නාය. ගෞරවී, සමීර් හා දියණිය හික්මුන්වහන්සේ වෙත හිසේ සමුගන්නටය.

"ඔබ වහන්සේ වෙනුවෙන් අපි මොනවද කරන්නේ අපේ හමුදුරුවනේ... පිවිත කාලයක් අපේ දරුවා ඇස් දෙකෙන් ලෝකය දිහා බලයි..."

"මගේ භෞතික ලෝකයට ලොකු වපසරියක් නැ මහත්තයා..."

"ඔබ වහන්සේ වෙනුවෙන් අපිට ඕනම දෙයක් කරන්න පුළුවන් අපේ හමුදුරුවනේ..."

"මගේ හිතේ ශාන්තියට බාධා පමුණුවන එකම දෙයයි තියෙන්නේ තෝනා... මගේ මල්ලි රජයේ වැදගත් තනතුරක් දරන විධායක ශ්‍රේණියේ ඉහළ නිලධාරියෙක්... මගේ මැණියන් හිටියේ මල්ලි ළඟ... කාරණා විග්‍රහ කරන්න මම දන්නේ නැ මහත්තයා... කොහොම වුණත් මගේ මැණියන් දැන් ඉන්නේ වැඩිහිටි නිවාසෙක..."

"අපේ හමුදුරුවනේ... ඔබ වහන්සේ අපි වෙනුවෙන් කරපු දේට උපකාරයක් විදියට නෙමෙයි, ඔබ වහන්සේගේ මැණියන්ට බලාගන්න මටයි, ගෞරවීටයි පුළුවන්... ඔබ වහන්සේ මැණියන්ට අපිට බාර කරන්න..."

පිටිවිය...

හිබිණි.

සමීර් උන්නේ උදාසන රැකියාවට යන්නට සූදානම්විය. සමීර්ගේ දහවල් ආහාරය සහිත බැගය මේදර් රටයේ පසුපස අසුනේ තැබූ ගෞරවී දියණියට ඇමතුවාය.

"පුතේ මේ පිණි වෙලෙන්ත කලින් තණකොළ පැහෙන්ත ඇවිදින්න ඇවිත්..."

"අම්මි සාදු කිව්වද මට ස්ලිපර්ස් දාන්න එපා කියලා..."

"පුළුවන් හැම වෙලාවෙම ස්ලිපර්ස් හොඳා ඉන්න කියලා කිව්වේ පුතේ..."

"අම්මි මේ මලේ පාට මොකක්ද අම්මි..."

ගෞරවී හැරී බැලුවාය. එහි පිපි කිබුණේ ළා දම් පැහැති මලකි.

"දම්පාට පුතේ..."

"හරි අම්මි... දම් පාට... පර්පල් කලර්..."

"කෝ කියන්න බලන්න අනිත් කලර්ස් පුතේ..."

"අහස නිල් පාටයි. වළාකුළු සුදු පාටයි. ගස්වල කොළ කොළ පාටයි. මේ රෝස මල රතු පාටයි. අර සූර්යාකාන්ත මල කහ පාටයි. අම්මිගේ මුණ රත්තරං පාටයි..."

"පු...තේ... මොකක්ද ඒ කිව්වේ..."

ගෞරවී පුදුමයෙන් හැරී බැලුවාය. දියණිය තුටින් හිනාගෙමින් උන්නාය.

"තාත්ති තමයි මට ඒ පාට කියලා දුන්නේ..."

ගෞරවීගේ සිතා විශ්කිණී. මේ තරම් ආදරයක්... ජීවත් වෙන්නට ඒ සෙනෙහස පමණක් වඩා වැඩි බව ඒ මොහොතේම ඇ ඇතුළු හදවතට පහදා කීවා ය. මේ ඉතින් හොඳටෝ ම ඇතිය.

"අර සාදුගේ ආච්චිඅම්මි අපේ දිනා එන්න බෑ කියන්නේ ඇයි අම්මි..."

"ඒ ආච්චිඅම්මිට හැමදාම හැන්දෑවට ශ්‍රී මහා බෝධිය වදින්න යන්න ඕනලු... අනුරාධපුරේ දාලා මේ තරම් දුර එන්න බැරිලු පුතේ... අපි ඒ ආච්චිඅම්මිව බලන්න අනුරාධපුරේ යමුකෝ පුතේ..."

ගෞරවී කීවේ දියණියගේ හිස අතගාමිනි.

"ගෞරවී..."

සමීර් ඉදිරිපස දොරින් එබී බැලුවාය. ගෞරවී ඉක්මන් ගමනින් සමීර් වෙත ගියාය.

"තාමත් අමාරුද ගෞරවී..."

"සැරෙන් සැරේ කැක්කුම එනවා සමීර්..."

"මම හවස ඩොක්ටර්ව වැහල කරලා එන්නම්... හවස ලෑස්ති වෙලා ඉන්න හොඳ..."

ගෞරවීගේ නළලක මැදුව දෙතොල් තුඩු සමීර් පිටත්ව ගියේ එසේ කියාගෙනය. සාමාන්‍ය ලෙසින් ඇරඹුණු දවස පැයක් දෙකක් ගත වී යන විට තව දුරටත් එසේ නොවන වග ගෞරවීට දැනෙමින් තිබිණි. උදරය දෙසින් දවස ගණනාවක් තිස්සේ විටින් විට මතු වෙමින් තිබුණු ඩේතාභි ප්‍රමුඛයෙන් උත්සන්න වෙමින් තිබිණි. කෙටියෙන්ම සියනවා තම්... ඒ දැනෙමින් තිබුණේ මාරාන්තික ඩේතාභි.

ගෞරවී ජංගම දුරකතනය ගෙන සමීර්ගේ අංකය තෝරා ඇමතුමට සම්බන්ධ කළාය.

"ගෞරවී... ගෞරවී... ඇයි රත්තරං..."

"මට අමාරුයි සමීර්..."

ගෞරවීට ඊට වඩා යමක් කියාගන්නට ඉඩක් නොවුණි. දැඩි නිලංකාර වී හොස් ඇය සිහිසුන් වූවාය.

සමීර්ගේ මෝටර් රථය ඉහිලෙමින් තිබිණි. ඔහුගේ හදවතට දැනෙමින් තිබුණේ අසාමාන්‍ය බියකි. සමීර් හෙට්ටුව අද්දරම

රිය නවතා ගෙනුලා දිව ගියේ සිහිවිකල් වුවකු සේය. හොඳම බියපත්ව උන් මවක්, දියණියත් ගොරවී දෙපසින් හිඳ හඬා වැටෙමින් උන්න.

"අනේ රත්තරං පුතේ... මගෙ දරුවාට මොකද මේ...?"

සමීර්ගේ දෙනෙතින් කළුප රූරා වැටෙමින් තිබිණි. සිහිපුත්ව මේ හිඳින්නේ තමාගේ ජීවිතය බව විශ්වාස කරන්නට සමීර්ගේ හදවතට පුළුවන්කමක් නොවිණි.

"අනේ තාත්ති... මගේ අම්මි ඇස් අරින්නේ නැත්තේ ඇයි තාත්ති... අම්මි කතා කරන්නේ නැත්තේ ඇයි...?"

සමීර් ගොරවී දැනට ගෙන පියගැටපෙළ බැස්සේ පියරුවන් මෙනි.

"අම්මා... පරිස්සමින් පඩිපෙළ බැහැලා දෝණින් එක්ක පරිස්සමින් ඉන්න... මං ගොරවී ජයවර්ධනපුරට ගෙනියන්නම්... අසේලට කෝල් කරලා කියන්න..."

දෙවිය තවත් තමාට දෙන්නට දඬුවම් ඉතිරි කරගෙන උන් වග හිතද්දී සමීර්ගේ ළය පැළෙන්තට තරම් වේදනාවක් දැනෙමින් තිබිණි.

රෝහලේ ට්‍රොලියක් මත හොවා මේ ගෙන යන්නේ තමාගේ ජීවිතය වග දැනෙද්දී සමීර් ඉකි ගසා හැඩුවේය. ගොරවීගේ රෝගී තත්වය සම්බන්ධයෙන් කළ පරීක්ෂණ ගණනාවක් අවසානයේ වෛද්‍යවරුන් පැවසුවේ ගොරවීගේ උදරය ආශ්‍රිතව සැත්කමක් සිදුකළ යුතු බවයි. වෛද්‍ය ප්‍රතිකාර අතරතුරේ ඇය අප්‍රාණික ලෙස දෙනෙත් හැර බැලුවාය.

"මයාට මුතුන් වෙන්ගෙ තෑ මනෙ රත්තරං..."

"මාව ඔපරේට් කරන්න කලින් මට මගේ අම්මායි, තාත්තවයි බලන්න ඕන සමීර්... මට ආයේ මේ ලෝකට එන්න බැරි වුණොත්..."

ඉතිරිය කියන්නට සමීර් ඉඩ තැබුවේ නැත. සමීර් සුරතීන් ගොරවීගේ මුව වැසුවේ ගොරවී දැනටම ළයට තොපවා තිබිණි.

"අපිට අසේ දරුවාට ඕන තෑ... මට මයාගේ ජීවිතේ බේරුණොත් ඒ ඇති රත්තරං..."

ජීවිතය නැවතී තිබිණි. ඉරණමකට මේතරම් විසකුරු විය හැකිද...?

සමීර් ජංගම දුරකතනය ගෙන ගොරවීගේ නිවසේ දුරකතනයේ අංක එබුවේ කළුප සහවා ගත්තට ආයාස දරමිනි. මේ වන විට සමීර්ගේ නැගණියත්, ඇගේ සැමියාත් පමණක් නොව ඔහුගේ මිතුරන් කිහිප දෙනෙක් පවා රෝහල වෙත පැමිණ උන්න. සමීර් සිහිවිලි අතරේ හිඳියදී ඇමතුම් සම්බන්ධ විය.

"අම්මා... සමීර් කතා කරන්නේ..."

"සමීර්... මොකටද තවත් කතා කරන්නේ... මගේ කෙල්ලා රවට්ට ගත්තා... ඒකිව අපිට නැති කරා... ඉතින් තවත් මොකටද කතා කරන්නේ...?"

"අම්මා... මට ඇති තරම් බිහින්න... ඒත්... මේ වෙලාවේ නෙමෙයි... ගොරවී... හොස්පිටල් ඇඩ්මිට් කරා..."

මොහොතකට කතා බහ පමණක් නොව මුළු ලෝකයම තතර විණි.

"මදු... මදු... පොඩි..."

ගොරව්ගේ අම්මාගේ කැනැස්ම සමීර් සියපත් කළේය. ඒ කතා කළේ සමීර්ගේ නැගෙනහිරටය. කවුරුත් හෝ පැමිණ අම්මාගේ අතින් දුරකතනයේ රිසිවරය අතට ගත්තේය.

"අයි...යා..."

"පොඩි... අක්කවි හොස්පිටල් තතර කළා..."

"ඇ...යි... අයි...යි..."

"වුමිබි එකේ ටියුමර් එකක්.. තව තියාගත්තොත් ඇතුළු පුපුරන්න පුළුවන්ද... කීප වතාවක්ම ඩොක්ටර් කෙනෙක් ලොට ගෙනියන්න හැදුවා.. කිව්වට ඇහුවේ නෑ නංගි.. දැන් බලන්න උනු දේ නංගි..."

සමීර් ගේ කටහඬ බිඳී ගියේය. ජීවිතය එතරම් දුකක් බව අදහා ගන්නට, හිත හදා ගන්නට ඔහුට දිරි තිබුණේ නැත.

"අයි... අක්කවි ගොඩක් අමාරුද...?"

"ඔපරේෂන් එකට කලින් හැමෝම බලන්න මින කියනවා නංගි... දෙක හමාරට ඔපරේෂන් එකට ගන්නවා... වුමිබි එක අයින් කරන්නේ නැතිව ටියුමර් එක විතරක් අයින් කරන්න මහත්සි වෙන්නම් කියලා ඩොක්ටර් මට ප්‍රොමිස් වුණා... සමහර විට මේ ඔපරේෂන් එකෙන් පස්සෙ කවදාවත් අපිට දරුවෝ නැතිවෙයි නංගි..."

සමීර්ට ඉකිබිඳිණි. යළිත් මොහොතකින් ගොරව්ගේ මව දුරකතනයට ආවාය. ඇය ඉකි බිඳිමින් සිටියාය.

"මගෙ දරුවට මොකද පුත්...?"

ඒ වදන් අවසන් වෙනවාත් සමහරම් ඒ අවසන් වූයේ ඔවුන්ගේ ජීවිත කතාවේ තවත් එක් පරිච්ඡේදයකි.

* * * * *

එතරම් ආදරණීය හදවතක් හිමි මේ මිනිස් දිවැසියාගේ දෙවයේ මෙතරම් විපරිත ඉරට්ටක් ලියවී තිබුණේ කෙසේද? කිසිවකුටත් ඒ ධර්මතාව නම් වටහා ගැනීමට පහසු වූයේ නැත.

ගොරව්ගේ තත්වය යළි අසාධ්‍ය වෙමින් තිබිණි.

"යොර් මස්ට් සමීර්... අපිට ගොරව්ගේ පෙරනට්පලා එතකල් කියා ගන්න බෑ... සමහර විට ටියුමර් එක ඇතුළේ පුපුරන්න ඉඩ තියෙනවා... අපි දැන් ගොරව් ඔපරේෂන් එකට ගන්නවා... කරන්න දෙයක් නෑ... මස්ට් සමීර් මේ ඩොකියුමන්ට් වික සයිත් කරන්න..."

ගොරව්ට කිසිවක් හිතා ගන්නටවත් ඉඩ නොතිබූ යළි සිහිපුත් විය. ඒත් සමහරම් ලොකර්මය සඳහා ඇය ලොකාරය වෙත රැගෙන ගියේ සමීර්ගේ ජීවිතයම මොහොතකට තතර කරවමිනි.

ජීවිතයේ දුටු අතත්ත පුන්දර සිහින බොහෝමයක් මියැදෙමින් තිබිණි. ඒ සිහින මත්තේ හඬා මියෙන්නද? සිහින මියැදුණත්... අප ජීවත් විය යුතුය. ජීවිතය හා සොබා දහමේ සදාතනික වූ නියමයට අප එකඟ විය යුතුය.

* * * * *

තෝරා දෙක තුනක ලොක කර්මයකින් පසු යළිත් ගොරව් වාට්ටුව වෙත ගෙන එන විට සමීර් උත්තේ ලෝකයේ වන

- දිල්ලාහි වික්‍රමරත්න -

දරුණුම වේදනාව අත් විඳිමිනි. ඔවුන්ගේ දෛවය ඔවුන් ලබා දුන් සතුටට වඩා ජීවිතයේ තිබී උදුරා ගත් සතුට විසල් විය.

සිහි විසඳුව රෝගී යහනක් මත සියල්ලම අහිමි කරගෙන වැතිර හිඳින්නේ.. තමාගේ ලෝකයම යළි සතුටින් පුරවන්නට පැමිණි දේව දුකිකාව වග සිහිවේදී.. දරාගෙන තිහඩව හිඳින්නට ඔහුට හැකි වූයේ නැත. දියණිය ද තුරුඵ කරගෙන, ඇගේ හිලන් යහන අසල අසුනකට බරවී ඔහු කඳුළු සලමින් උන්නේ වාචාගත නොහැකි ශෝකයෙනි.

"පුතා.."

සමීර් හිස ඔසවා බැලුවේ සිහිනයෙන් සේය. ගෞරවීගේ මවගේ සුරත ඔහුගේ හිස මත මදෙවට දැවිණි. සමීර්, හිඳ උන් තැනින් නැගිට ගෞරවීගේ මවට, පියාට, සොයුරියන් තිදෙනාට සහ සොයුරාට ඇගේ යහනට සමීප වන්නට ඉඩ තදා දුන්නේය.

ගෞරවීගේ මව හෝරා කීපයකට පමණ පසු සමීර් වෙත ඇදුණේ මවකගේ සයකට උහුලා ගන්නට නොහැකි තරමේ වේදනා සයුරක් තදවනේ ගොඩ ගසාගෙන ය.

"පුතේ.."

"අම්මා අඩන්න එපා.. ගෞරවී ඉක්මනට සනීප වෙයි.."

ගෞරවීගේ මවගේ හැඩුම, වේගවත් ඉකිබිඳුමකට හැරුණේ සමීර්ගේ එවදන් සමගම ය.

"පුතේ.. සනීප උනත්.. පුතාට ආයෙ මගෙ දරුවගෙන් වැඩක් නෑ නේද..? පුතාගෙ ජීවිතේ සම්පූර්ණ කරන්න මගෙ දරුවට ආයෙත් ඉතින් බෑ නේද පුතේ..?"

- සිහි මහාදර්ශනය -

සමීර්, ගෞරවීගේ මව දෙස බැලුවේ තද කකියවන බැල්මකිනි.

"එහෙම කියන්න එපා අම්මේ.. ගෞරවී මගේ.. මගේ ජීවිතේ ඇතුළෙ ගෞරවීට තියෙන විටිතාකම තැනි කරන්න ගර්ව එක අවයවයකට බෑ අම්මේ.. මොනවා තැනි උනත් සදහටම එයා මගේ.. එයා මගේ ජීවිතේ හැම සතුටක්ම මට ගෙත් දුන්න මගෙ ගෞරවී.."

ගෞරවීගේ මව, තමාගේ බැතහුවන් සමග යළිත් කිසිවක් දොඩා, ඔහුගේ හිත පාරන්නට හිස් නැත. මුට්ටි පිළිතුරු නොදන්නත් සමීර්ගේ වදන් ගෞරවීගේ මවගේ තදවන ගෙන ආවේ පුදුමාකාර අස්ථි-ප්‍රලය.

* * * * *

එක්තරා සන්ධ්‍යාවක තඩමින් තමා අසලට ඇදී ආ දියණිය දුටු ගෞරවීගේ සය අදිසි ලෙස කම්පනයට පත් විය. ඇ හිලන් යහනේ වැතිරීගෙනම තමා සමීපයට ආ දියණිය සුරතක් තමා වෙතට ළං කර ගත්තාය.

"පුතේ.. ඇයි පැටියො මේ.. ඇයි මේ අඩන්නේ..?"

"තාත්ති අඩනවා දැකලා මට ඇඩුනෙ අම්මේ.. අර වැයන්ඩා එකේ පුටුවේ ඉඳගෙන තාත්ති හොඳටම ඇඩුවා අම්මේ.."

"ඇයි පුතේ.. අම්මට සනීප වෙලා තියෙද්දිත් ඇයි මගෙ පුතයි, තාත්තියි දෙන්නම මෙහෙම අඩන්නේ..?"

ඔහුගේ කඳුළු.. කුමටදැයි ඇ අනුමාන කළාය. ඔහුගේ දරුවෙකුට කුස යහනක් තනන්නට, ලෙහි හොවා රුහිරු සිරි

කර තොවන්නට ඇතේ දෙවිය ඇයට වරම් දී නැත. වයස අවුරුදු විසි නවය වනවිට ජීවිතයේ ඇ සතු සියලු සත්තකය දෙවිය විසින් උදුරාගෙන ගොස් තිබිණි.

සමීර්.. ඔහු ඔහුගේ හිත හදාගෙන, තමාට යළි ඔහුගේ ලෝකයෙන් නික්මී යන්නට අවසර දෙන්නේ නම්, ඔහුගේ ලෝකය සරසාලිය හැකි හදවතකට ඉඩ හදා දී, තමා නික්ම යා යුතුයැයි ඇ ඒ මොහොතේ අදිටන් කර ගත්තාය. තමාගේ ආදරණීය ආදරයට පමණක් ඔහුගේ ලෝකය සම්පූර්ණ කළ නොහැකි වග ඇ තමාට ම පහදා දුන්නා ය.

"අනේ.. අම්මට දුක හිතුවණ්ද අම්මි.. අම්මි අඩන්නෙපා.. අම්මි ඇඬුවොත් ඉක්මනට සනීප වෙන්නෙ නැතෙ අම්මි.."

ගෞරවී, කඳුළු අතරින් හිනැහෙන්නට වෙර දැරුවාය.

"තාත්ති ඇඬුවෙ ඇයි පුතේ.. පුතාට කිව්වද..?"

"තාත්ති කිව්වා අම්මි.. අම්මිටයි, තාත්තිටයි මගෙ තනියට මල්ලි බබෙක් හරි තංගි බබෙක් හරි ගේන් බැරිලු අම්මි.. ඒ හින්දා තාත්තිට දුකයිලු.. තාත්ති මට සොරි කියලා කිව්වා අම්මි.."

ගෞරවී, සැබෑ සිත වසංගාගෙන දියණියගේ හිස මැද ලෙස පිරිමැද්දාය.

"මගෙ පුතාට මල්ලි බබෙක් හරි තංගි බබෙක් හරි ඕනෑ පුතේ..?"

"හිටියා තමි ෂෝක් අම්මි.. ඒත් අම්මිටයි තාත්තිටයි අඩන්න වෙතවානේ.. ඒ හින්දා ඕන තැ අම්මි.."

දියණිය, ගෞරවීගේ ළයට ගුලි වූවාය. පුරුහිත දියණිය ළං කරගත් ගෞරවී දැසට ඉඳු කඳුළු වමකින් පිස දමා ගත්තාය.

"අපි මල්ලි බබෙක් ගේමු පුතේ.."

"ඒ කොහෙත්ද අම්මි.."

"මගෙ පුතාට මතකද අපි පුතාගෙ බර්ත් ඩේ එකට දාගතකට ගෙනිව්ව විල්ලන්ස් හෝමි එකේ හිටිය අර පුදු මල්ලි බබා.. කර්ලි හෙයා එකක් තිබුණේ.. මගෙ පුතාට ඕන තමි ඒ මල්ලි බබාව අපි ගෙදර ගේමු.."

"ෂෝයි අම්මි.. ඒ මල්ලි බබාවත් වඩා මං ආදරේ අර කොළ පාට ඇස් දෙකක් තිබුණ වූ.. මල්ලි බබාව අම්මි.. අනේ අම්මි... අපි ඒ මල්ලි බබාව ඉල්ලගෙන එමු.. මං එයාලට ආදරෙයි.. අම්මි.."

"අම්මි තමි කැමතියි පුතේ.. තාත්තිගෙන් අහලා.. අපි එහෙනම් එක මල්ලි බබෙක් ගෙදර ගේමුද පුතේ..?"

ඇයට ලැබී තිබුණේ අනායත් උදෙසාම තප කළ පුතු ජීවිතයකි. ඇ තව තවත් පාරා නොගෙන අවුරුවෙන් උඩත් ඇගේ හදවත පිළිසකර කර ගන්නට චේතන දැරුවේ එබැවිනි.

"හරි.. දැන් මගෙ පුතා හිසිල්ලා.. ඔය තනාම තාත්තිට කියලා.. තාත්තිට කඳුළු පිහදාගන්න කියන්න පුතේ.. අම්මිට බඩහිනියි කියලා තාත්තිට එන්න කියන්න පුතේ.."

දියණිය, ගෞරවී දෙස බැලුවේ ඉප්පාණ ප්‍රීතියෙන්.

"මගෙ පුදු අම්මි.. මගෙ අම්මිට මං ආදරෙයි.."

දියණිය දිගු හිස් පියාසත් ලද විගත සාක්ෂ්‍යයකුගේ

සැතැල්ලුවේ. විනාඩි ගණනකට පසු දියණිය යළි ගෞරවී
වෙත පැමිණියේ සමීර් සමගම ය. ඒ මොනානේ දියණියගේ
මුහුණේ වූයේ බරපතල පෙනුමකි. ගෞරවී දෙස බැලූ සමීර්ගේ
දෑසේ වූයේ වෙන් කොට තද්‍යන ගත නැති තරවුවකි.

"ඇයි මගෙ පුතේ.."

"අම්මි.. ඩොක්ටර් අංකල් කිව්වු අම්මිට තව ගොඩක්
දවස් ඇදට වෙලා රෙස්ට් කරන්න ඕන කියලා.. ඒ හින්දා
මල්ලි බබෙක් ගේන්න ඕන නෑ අම්මි.."

ගෞරවී, දියණියගේ හිස පිරිමැද්දේ මහා සෙනෙහසකිනි.

"අම්මිට සනීප උනාට පස්සෙ ගේමුකො පුතේ එහෙනම්..?"

"ඊට පස්සෙත් ඕන නෑ අම්මි.."

ගෞරවී, දියණියගේ මුහුණ දෙස බැලුවේ විමකියෙනි.

"එහෙනම් මගෙ පුතා කිව්වේ ඡෝක් කියලා.. ඇයි දැන්..?"

"මල්ලි බබෙක් ආවොත් මට අම්මි ළඟ නිදාගන්න
නැතිවෙයි.. මල්ලි බබා අම්මිව අයිති කර ගනියි.. මට මල්ලි
බබාලා එපා.. මට ඕන අම්මියි තාත්තියි විතරයි.."

දියණිය, ගෞරවීගේ ගෙල පාමුල හිස සහවා ගත්තා ය.
ගෞරවී, සමීර් දෙස බැලුවේ ප්‍රශ්නාර්ථයෙනි.

"හර් පැටියෝ.. අපිට මල්ලි බබාලා එපා.. අම්මටයි තාත්තියි
මගෙ පැටියා විතරක් ඇති.. දැන් සේරම හරි.. මගෙ පුතා
හිතිල්ලා වොෂ් එකක් දාගෙන.. බුදු සාදුට පුදා කරන්න මල්
කඩාගෙන එන්න පුතේ.."

"නා අම්මි.."

දියණිය පිටිවී හිසේ ගෞරවීගේ කොපුලක් පිපඟෙන ය.
සමීර්, ගෞරවීගේ යහන පසෙකින් හිඳ ගත්තේ මහා වේදනාකාරී
බැල්මක් දෑසේ ඇඳගෙන ය.

"නැමි තිස්සෙම ඔයාගෙ ඇස්වල දැන් දුක විතරයි.. ඇයි
සමීර් මේ..?"

"ඔයා මෙහෙම ඇඳක් උඩට වෙලා දුක් විදිද්දි.. මට
හිතාවෙලා ඉන්න පුළුවන්ද දරුවෝ..?"

"සමීර්.. අපිට ඇයි මෙහෙ උනේ..?"

"දහස් වතාවක් මං ඔය දේ කල්පනා කරලා හියෙනවා
රත්තරං.. මං උත්තරේ දන්නෙ නෑ.. කෙනෙකුට හිතාගන්නවත්
බැරි තරම් හොඳ ඔයාටනේ මෙහෙම උනේ කියලා හිතෙනකොට
මට වාචගන්න බැ.. මං දුක් වෙන්නේ වෙත කිසිම දේකට
නෙමෙයි.. මේ තරම් හොඳ ඔයාට මෙහෙම දෙයක් උනේ ඇයි
කියලා.."

ඇ තමාගේ වමත් බාහුව වටා දැවී තිබුණු සමීර්ගේ
සුරත් පිටත්ල මැදට පිරිමැද්දා ය.

"පිටිතෙන් මට ලැබෙන්නේ එව්වරයි තමයි සමීර්.. මට හිත
තදාගන්න පුළුවන්.. මට දුක.. මං හින්දා ඔයාගෙ පිටිනේ සතුට
ආයෙමත් නැතිවෙලා යන එකටයි.. මං නැතුව.. ඔයාට සතුටින්
ඉන්න පුළුවන් නම්.. මට ආපසු යන්න පුළුවන් සමීර්.."

රෝගී යහනක හිඳ ඇ කෙපලන දෑ ගැන සමීර්ගේ හදවත
එතරම් කලබල වූයේ නැත.

"ඔහු තැනි එයා හිතන්නෙයා.."

• හදවත දවන මහා සොයාගැනීම හදවතටම කෙරෙන්නෙ
ආ යළිත් වදන් කොයා ගන්නා ය.

"මං මේ ආත්මයාම කියන්නෙ සමීර්.."

සමීර්, ගොරවිගේ දැනට එයා බැලුවේ ආශ්චර්‍යය.

"මො.. අනුරාධව දාලා.. ජීවිතේ තැනිදේම අතරලා.. මං
අතට ආවෙ.. කවද හරි දවසක මොනම දෙයක් මට කියන්න
හිතාගෙන ද රත්තරං.. තැනිදේ..? එහෙත්ම ආයෙක් මිය වගේ
මින තැනි කතා මාත් එක්ක කියන්න එපා.. කේරුණද..?"

"ඒ උතාට.. අද වෙනස්කම සමීර්.. අනුරාධ මට ආප
කළා.. ඒ ආපය ද මට වැදගේ සමීර්..?"

"පස්සු දරුවෝ.. මේ ලෝකෙ දරුවෝ හදන්න බැරි එකම
දෙන්නා අපි විතරද..? අනික.. අපි දෙන්නට එක දරුවෙක් හරි
ඉන්නවනෙ රත්තරං.. මතක කියාගන්න.. මං අනුරාධ නෙමෙයි..
මං ආදරේ කළේ කොයි මොහොතකට හරි විනාශ වෙලා
යන්න පුළුවන් මේ ශරීර කුඩුවට නෙමෙයි.. අදහගන්නවත් බැරි
තරම් ලොකු ආදරයක් හිතේ කියාගෙන මගෙ දරුවා වෙනුවෙන්
මුළු ජීවිතේම කැප කරපු ගොරවි කියන ඒ අසාමාන්‍ය මනුෂ්‍ය
දුවට.. මීට වඩා දෙයක් වෙලා හුස්ම ටික විතරක් වැටුණත්..
මං ජීවත්වෙලා ඉන්නකල්.. එයා මගේ.. මගෙ විතරයි.."

තැනෙන්නට ආ ඉකිය වළක්වා ගන්නට ඇ සමීර්ගේ
වමන් බාහුවට තබා මුව තද කර ගන්නා ය.

"හැම තිස්සෙම අඩන්තොපා රත්තරං.. හොඳ නැනෙ.."

මොනම තැනි වෙලාවෙම අපි අපි ඉන්නෙමු.. කොහොඳ
දරුවෝ ලොවේ සතිය වෙන්නෙ..?"

සමීර් විමසුවේ පුදුමාකාර සංයමයකිනි.

"මේ කිරි එක ඇල්වලා ඇති දැන්.. තැනිවිත්ත.. වෙන
එකක් හදාගෙන එන්නද..?"

"එපා සමීර්.. තිව්ලා කොඳයි.. කිරි එක විතරක් නෙමෙයි..
ජීවිතේ කොයිදේත් මට දරාගන්න වෙන්නෙ තිව්ලා තමයි..
හිතේ තිබිවිට උණුසුම් බලාපොරොත්තු.. හිත.. තැනි එකක්ම
මැරලා ගියා පස්සෙ මිනිස්සුනට තිව්ලා ජීවත් වෙන්නට සිදුව
වෙනවා.. මට දුක මො බැන.."

මොනම දරුවන් සේ ජීවිතය දරා ගත් අයෙක්, පතුලටම ඇද
වැටුණොත් තමා සිටිමි ආයාසකර වග සමීර් අත්දැකීමෙන්
දැන සිටියේ ය. ගොරවි, ඇ මුහුණ පැවි ද එවන් දුකටදායක
ඉරණමකට ය. දිනකින්, දෙකකින් ඇගේ කඩා වැටුණු සිත
පිළිසකර කළ හොහැකි වග සමීර් දැන සිටියේ ය.

"උදේ අම්මා කෝල් කළා ගොරවි.."

ඇ මලාතික හසරුල්ලක් පැටාය. තමාගේ මාපියන් සේ ම
සොයුර සොයුරියන් ද සමීර්ටත්, දියණියටත් ආදරය කරන්නට
වීම ඇගේ හදවතට විසල් අස්වැසිල්ලක් වී තිබිණි.

"අම්මලා පිරිකක් කියන්න උැසිති කරනවද.. මගෙන් ඇහුවා
කොහොඳ කරන්නේ කියලා.. මං කිව්වා අම්මලාගෙ හෙදර කරමු
කියලා.."

ඇ යළිත් කඳුළු අතරින් හසරුල්ලක් සොයා ගන්නා ය.

"සමීර්.. දෝනි අර විදියට කිව්වේ.. ඔයා දරුවා මොනවා හරි කිව්වද..?"

"නෑ.. මං මොනවත් කිව්වේ නෑ.. ඔයා දන්නවනෙ කෙල්ලට අපි මොනවත් කියලා දෙන්න ඕන නෑ කියලා.."

ගෞරව්වත්, සමීර්වත් සංවාදය දුර ගෙන යන්නට ඉඩ නොලැබුණේ බුදු පුදට මල් තෙළා ගත් දියණිය, මල් වට්ටියක් රැගෙන දෙදෙනා අසලට පැමිණි බැවිනි.

"සාඩු කියන්න අම්මි.. තාත්ති සාඩු කියන්න.."

"පැන් ඉස්සද පුනේ..?"

"ඔව් අම්මි.. මං ආව්වමමත් එක්ක ගාටා කියලා එන්නම් අම්මි.."

"චෑදලා ඉවර වෙලා තාත්තිට කරපු හෝමි වර්ක් ටික පෙන්න්න පුනේ.."

කාමරයෙන් පිටවී යන්නට ගිය දියණිය, යළි හැරී ගෞරව් වෙත ආවාය.

"අම්මි.. මං බඩුවක් කියන්නද..?"

"මොකක්ද පුනේ..?"

"අම්මි සනීප උනාට පස්සෙ, මං ස්කූල් වැන් යන්නෙ නැතුව.. අම්මි ඔරිස් යනකොට අම්මත් එක්ක යන්න එන්නද..?"

ගෞරව්, සමීර් දෙදෙනාම උනුන් මුහුණ බලා ගත්තේ ප්‍රශ්නාර්ථයෙනි.

"ඇයි පැටියෝ ඒ..?"

"මට ආසයි... අම්මිගෙ අනේ එල්ලිලා ඉස්කෝලෙ යන්න.. අම්මිලා තාත්තිලා එක්ක ඉස්කෝලෙ යන බබාලා දැක්කම ආස හිතෙනවා අම්මි.. ස්කූල් වැන් එකේ යන එක හරි කම්මලියි.. හැමෝම නිදිමතයෝ වගේ හැම වෙලාවම නිදි.. හිරවෙලා.. දාඩියයි.. ඩ්‍රයිවර් අංකල් උදේම අපිව බස්සනවා.. හවසා තත්ත ගන්නවා.. ඒකට ආස නෑ අම්මි මං.. උදේට අම්මි එක්ක එන්නම්.. දවල්ට ස්කූල් වැන් එන්නම්.. හා ද අම්මි..?"

"හම්මි.. එහෙම කරමු.. මගෙ පුතා දැන් හිඟිල්ලා බුදුන් චෑදලා එන්නකො.."

ගෞරව් සියලු දෝමනස්සයන් අමතක කර දමා දියණිය හා හිතානුණිය. තමා, පිපෙමින් හිඳින කැකුළු මලක් බදු දියණියකගේ මව් වග ඇතේ හදවත යළි සිහිපත් කොට දුන්නේය. දියණියගේ පැහැසර අනාගතය වෙනුවෙන් තමා ඉදිරියේ කප්පරක් යුතුකම්, වගකීම් ගොඩ ගැසී ඇති වග ඇතේ ඇතුළු හදවත මුර ගා කීවේය. දියණිය, පිය තනා ගියේ ප්‍රමුද්‍රිත හදවතිනි.

"හැම වෙලාවම ඉස්සර වගේම.. ඔය විදියට හිතාවෙලා ඉන්න මැණික.. අපි අපේ උනේ.. මේ දරු පැටියා හිතදා.. පිටත්වෙන්න ඒ බලාපොරොත්තුව අපිට මදිද රක්තර.."

"මට.. ඒ වැඩිත් එක්ක.. මට දුක මං ගැන හෙමෙයි සමීර්.. මට දුක ඔයා ගැන.. ඔයා පව්.. මට දුකයි.."

"මං ගැන ඔයා ආයෙ කවදාවත්ම දුක් වෙන්නෙපා.. ඔයා මගේ පිටිතේට ඇවිත්.. මගෙ දරුවාට ඇස් දෙක නොදුන්නා නම්.. මට කියලා පිහිනසක් අදවක් නෑ.. ලෝකෙ පිටත්වෙත හැමෝටම හැම සතුටක්ම ලැබෙන්නෙ නෑ.. ඔයා ඉස්සර හැමදාම

<http://e-pusthakalaya.blogspot.co>
කියා... ආදරේ දෙයින් සතුටු වෙමු කියලා.. ලැබෙන
දේව එකඟ වෙලා.. ඒ දේව ආදරේ කරලා.. සතුට හොයාගමු..
දෙවනි වතාවට අම්මා කෙනෙක් වෙන්න බැරි උනාට.. ඔයාට
හොඳ වයිල් කෙනෙක් වෙන්න බැරිකමක් නෑනෙ.. ඔයා වගේ
හොඳ වයිල් කෙනෙක් ලැබුණ මං ගොඩක් වාසනාවත්තයි.
අහම්බෙන් හරි ඔයාව මට ගෙනැල්ලා දුන්න දෙවියන්ට මං
අනේක වාරයක් පින් දෙනවා. ආයෙ කවදාවත් අඩන්නෙපා..
මං මගේ ජීවිතේට වඩා ආදරෙයිනෙ.."

ඇ, වළාවකින් මිදුණු පුත් සඳක් සේ ම සොළුරු හසර
ල්ලක් සමීර් වෙත තිළිණ කළාය.

"ඔයාගෙ ආදරේ කොතනවත් හිස්නැත් නෑ කියලා මං
දන්නවා රත්තරං.. ඔව්.. ඔයාගෙ ඔය අප්‍රමාණ අදාරේ ළඟ..
මට මේ ලෝකෙ ඉන්න හොඳම බිරිඳ වෙන්න පුළුවන්.. ඔයයි
දෝණියි ඇරෙන්න මට වෙන ලෝකයක් නෑ සමීර්.."

ගෞරවී.. දෙනයන ඉතිරිව තිබූ කපුළු කැට කිහිපය ද
දැකිත්ම පිස දමා ගත්තාය.

ඇ හදවත සමග යුද වැදුණේ මියැදි සිහින මත්තේ ජීවිතය
අතහරින්නට ය. එහෙත්, ඔහුගේ බෝසත් හදවත ඇගේ හිත
අවුරා පවුරු බැන්දේ ය. සිහින හැමදාමත් මිය යන්නේ නැත.
සමීර්.. දියණිය.. සමගින් අලුත් ම ලොවකට පැතුම් අමුණන්නට
ගෞරවී දිරි වඩා ගත්තාය. ඇ, මියැදි සිහින අමතක ම කර
දමා නවමු සිහින ඇහිදින්නට හිත හදා ගත්තා ය.

- සමාප්තයි -

Re Upload By
www.sinhalaelibrary.com

තම කාලය, ශ්‍රමය වැය කරමින් අන්තර්ජාලයට මෙම
පොත් එක්කල සියල්ලන්ටම අපගේ හෘදයාංගම
ස්තූතිය පුදකරමි!